

လှိုင်းကြွေ (စာအုပ်)

အဖွဲ့အစည်းရေးသားဖော်ပြချက် ---

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - ခင်ပြုံးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၇၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

မလွမ်းရဲသေးဘူး မောင်ရယ်...
လှိုင်းကြာဖြူ
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။
၂၅၆-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) မလွမ်းရဲသေးဘူး မောင်ရယ်...

မလွမ်းရဲသေးဘူး

မောင်ရယ်

လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

တစ်ခါတစ်ရံ ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိ
တတ်တယ်။ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး နာကျင်ခံစားလာရတဲ့
အခါ လွှတ်သာလွှတ်ချလိုက်ပါ။

မေ့သည်ချစ်

မောင်...
မောင်လေးလို့ ခေါ်ခဲ့ရာကနေ 'မောင်' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ
အကူးအပြောင်းဟာ သုံးနှုန်းလေးလိုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်သက်ရောက်
မှုတွေ ရှိမနေဘူး...မောင်။

ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ ကလေးလေးကို (၅၂၈)
မေတ္တာနဲ့ စချစ်ခဲ့ရတယ်။ မင်းရဲ့မျက်နှာ တစ်ချက်ညှိမှာတောင်
တို့...မနေတတ် မထိုင်တတ်နဲ့ မင်းမျက်နှာလေး ပြုံးသွားစေဖို့
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တာ မေတ္တာရဲ့ဓာတ်သဘောတွေပေါ့...မောင်။

နယူတန်ကတော့ သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်
မှုရှိတယ်လို့ ဆိုခဲ့သလို တို့ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကလည်း အကြောင်း
ကြောင့် အကျိုးဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ကံ,ကံ၏အကျိုးကို ဟောပြော
လမ်းညွှန်ပြသခဲ့တယ်။ မေတ္တာတရားမှာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့်
အသွားအပြန်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်လည်း ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်း
နေခဲ့တယ်။

'မောင်' လို့ခေါ်လိုက်တဲ့နေ့ကစပြီး မင်းအပေါ်မှာ တို့ ၅၂၈ မေတ္တာအပြင် ၁၅၀၀ ချစ်ခြင်းတရားပါ ရောပေါင်းပြီး ၂၀၂၈ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာ မင်း သိသိနဲ့ လျစ်လျူရှုထားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သိပ်နီးလွန်းလို့များ တို့မေတ္တာတရားကို မမြင်နိုင်ခဲ့တာလား။ သိသိကြီးနဲ့ အနိုင်ယူတာလားဆိုတာတော့ ကာယကံရှင် မင်းကလွဲရင် တယ်သူသိနိုင်မလဲကွယ်။

အနိုင်ယူဖို့ ကြည်ဖြူစွာ လည်စင်းပေးထားသူကိုမှ မင်းက မညွှာမတာ ရက်စက်နိုင်တယ်ဆိုတော့ မောင်ရေ...အသေသာ သတ်သွားလိုက်ပါတော့။ ကျောက်ဆောင်တောင် နဲ့ပါများရင် ခဲသေးတာပဲတဲ့။ ဟုတ်ပါရဲ့...မင်းရဲ့ညပေကွာတွေကြောင့် တို့နှလုံး သားတွေ ထိခိုက်...ကြာလာတော့ နာကျင်...နာကျင်မှုတွေများလာ တော့ ထုံအ, သွားခဲ့တယ်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် တို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီရဲ့အဖြစ်ကို မလိုလား ခဲ့ပေမယ့် သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ နိယာမ အတိုင်း မင်းပေးခဲ့တဲ့ မြစ်ကျိုးအင်းတွေပဲပေါ့။

'မေ့သည်' ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ပြောပြီး သားငယ်က မိခင်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အားကိုးတကြီး ဖက်ပွေ့သလို မင်း ပွေ့ဖက်ခဲ့ ဖူးတဲ့...တို့ကို ခုတော့ မင်းကိုယ်တိုင်က အမုန်းစကားတွေ ဆိုပြန် ပြီလား။

ချစ်တယ်ဆိုတာ မုန်းဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် အချစ်ရဲ့ တော့ချင်းကပ်ဟာ အမုန်းပဲလေ။ တို့ကို ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့နှုတ်ချင်းကနေ "ခင်ဗျားကြီးကို သိပ်မုန်းတာပဲ" ဆိုရက်ခဲ့

ဘယ်။ ပုံခနဲ လဲကျသွားခဲ့တဲ့...တို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြေးထွက် သွားခဲ့တဲ့ မင်းကို နေပါဦးလို့ မတားရက်ဘူး။ မင်း ပျော်မယ်ဆိုရင် တို့အသက်ကိုတောင် စတေးရဲတယ်...မောင်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ငါနဲ့ ပေါင်းရမှဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းသက် သက်ပဲရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူသာ ပျော်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ဖက် ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာနဲ့ စွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေ ပါတယ်။ ပေးဆပ်ရဲတဲ့သတ္တိက သိပ်ပြီး ခန္တီတရားရှိနေလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ရင်ကွဲနာကျရသလို ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရင်ကွဲ နာမကျစေချင်လို့ပေါ့ မောင်ရယ်။

တို့ဘေးနားမှာ မင်းမရှိတဲ့နောက် လွတ်လပ်နေတဲ့ ကွက်လပ် ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျရတဲ့အကြောင်း မင်း ဘယ်တော့မှ မသိ စေရဘူး။ တို့မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်း ပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ တို့တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ဆန် နေနေရ တဲ့အကြောင်း မင်းသိအောင် ဘယ်တော့မှ မပြောပြဘူး။ မင်းအသံ လေး နားထောင်ချင်လို့ ဖုန်းခွက်ကို မ, လိုက်တဲ့ခဏ မင်းရဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မင်း ဖုန်းပြောနေကြမှာပေါ့ဆိုတဲ့ နားလည်ပေးစိတ် နဲ့ ဖုန်းခွက်ကလေး ပြန်ချခဲ့ရတဲ့အကြောင်း မင်း ဘယ်တော့မှ မသိ စေရပါဘူး မောင်ရယ်...

ချစ်ခြင်းတရားလို့ တံဆိပ်တပ်ပြီး ဖောက်ပြန်ခဲ့တဲ့ မင်းကို အပြစ်သားကောင် မဖြစ်စေချင်တဲ့ တို့ကပ် လက်တွဲဖြုတ်နောက်ချန် ရစ်ခဲ့တာက သိပ်ပြီးသတ္တိရှိလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ပြီး စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံရလို့တော့ မဟုတ်ဘူး။

မင်း ပျော်ရွှင်ပါစေဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တို့နှလုံးသားကို မင်း ဖြတ်သန်းသွားဖို့ လမ်းခင်းပေးခဲ့တာပါ မောင်...။ ဒီလောက် ထိ ပေးဆပ်ခဲ့၊ အနစ်နာခံခဲ့ရတဲ့ကြားကနေ မင်းက တို့ကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ မင်း သိပ်ကိုလွန်တယ်။ မင်း သိပ်ကိုရက်စက်တယ်။

အချစ်ဆိုလို့ မျိုသောက်ပစ်ခဲ့တာ။ အဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ခဲ့တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းရဲ့ချည်နှောင်မှုကနေ တို့ကို ရုန်းထွက်ခွင့်ပြုပါ။ မလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ လူကို တမ်းတနေတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ မောင်...။ မောင်ရေ... မောင်သာ ပျော်မယ်ဆိုရင် တို့ရင်ကွဲရကျိုးနပ်ပါပြီ။

အခန်း (၅)

“ မေ့သည်ရေ...ဖုန်းလာနေတယ်ဟေ့ ”

အဝတ်လျှော်နေတဲ့ဆီမှာ အာရုံရောက်နေတော့ လှမ်းအော်သံ ကို မေ့သည်ချစ် မကြားမိပါ။ မေ့သည်ချစ်၏ရှေ့တွင် ဒန်ဇလုံ အကြီးကြီးနှင့် ရေစိမ်ထားသော အဝတ်တွေ အပြည့်အမောက်ပင်။

ထိုအဝတ်ဇလုံထဲတွင် သူမ၏အဝတ်ဆိုလို့ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်တောင် မပါဝင်ပေ။ ကိုကိုကြီး၏အင်္ကျီတွေ၊ ယောက်မ ဖြစ်သူ မသီဂီ၏အင်္ကျီတွေ၊ နောက်...အစ်မလတ်ဖြစ်သူ သက်သက် ချစ်၏အဝတ်တွေနှင့် တူမလေး နဒီ၏အဝတ်များ ဖြစ်သည်။

သူမတို့တွင် မောင်နှမ (၃)ယောက် ရှိသည်။ ကိုကိုကြီး ရန်မျိုးချစ်၊ မမလတ် သက်သက်ချစ်နှင့် သူမ မေ့သည်ချစ်တို့ ဖြစ်သည်။

မေမေနှင့်မေမေမှာ သူမ အရွယ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြသည်။

အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာဆိုသလို ကိုကိုကြီးက ဤအိမ်တွင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါးများမှာ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝများ မဟုတ်ကြသဖြင့် ကွယ်လွန်သွားတော့ သူမတို့အတွက် နေစရာအိမ် မှအပ ဘာအမွေဥစ္စာမှ ချန်မထားပေးနိုင်ပါ။

တော်သေးတာက ကိုကိုကြီးနှင့်မမလတ်က ပညာဆုံးခန်းတိုင် ခဲ့ပြီး သူမကတော့ ပညာရေးဆုံးခန်းမတိုင်ခဲ့ရပါ။

သူမ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝတွင် မေမေကို အချိန်ပြည့် ပြုစုနေခဲ့ရသည်။ မမလတ်လည်း ပြုတော့ပြုစုသည်။ သို့သော် အနီးရဝန်ထမ်းမို့ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ထင်သက်သက် မပြုစုနိုင်ပေ။

ကိုကိုကြီးကျတော့လည်း သားယောက်ျားလေးမို့ အသေးစိတ် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်။ မေ့သည်းကတော့ စာကျက်ချိန် (၂) လ နားထားတာမို့ မေမေကိုပြုစုရင်းတစ်ဖက်၊ စာကျက်ရင်းတစ်ဖက်နှင့် ရှိခဲ့သည်။

မေမေ တကယ်ရောဂါသည်းချိန်နှင့် သူမ စာမေးပွဲဖြေချိန်က တိုက်ဆိုင်နေခဲ့သည်။ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေက စာမေးပွဲပဲ အာရုံ စိုက်ဆိုပေမယ့် မည်ကဲ့သို့ အာရုံစိုက်နိုင်မည်နည်း။

ပထမ တစ်ဘာသာဖြေကတည်းက အခြေအနေက ထင်သလောက် မဟန်။ မေမေကလည်း အမောဖောက်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ စာမေးပွဲဆိုတာ ဘယ်ချိန် ဖြေဖြေ။ မိဘဆိုတာ မသေခင် ပြုစု၊ သေမှ ငိုနေ၍မထူး။ ဤသို့

သူပြီး စာမေးပွဲ ဆက်မဖြေတော့ချေ။

“ဆယ်တန်းဆိုတာ အောင်ဖို့က အဓိကပဲ။ (၂၄၀) အောင် အောင်၊ ခွေးတိုးပေါက်ပဲအောင်အောင်...ဖြေ”

“မဖြေနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် မြန်မာစာပဲဟယ်...ကျလောက် အောင် မဖြေနိုင်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ဘာသာတွေမှာ သေချာအားစိုက်ထည့်ပေါ့”

အစ်ကိုနှင့်အစ်မက အားမလိုအားမရ ပြောသည်။ ထိုချိန်က အစ်ကိုကြီးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် Supervisor ဖြစ်ပြီး အစ်မဖြစ်သူ က ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်သည်။

ခေါင်းမာသူလို့ပဲဆိုဆို သူမ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် နောင်တ မရပါ။ မေမေကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုခွင့်ရလိုက်တာကိုက ဘယ်အရာနှင့်မှ လဲ၍မရနိုင်သော ကုသိုလ်ထူးပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နှစ် ဆက်ဖြေစဉ် ကျသည်။ နောက်တစ်နှစ်ကျ တော့ အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်ရင်း ညကျူရှင် တက်ရတော့သည်။ အလုပ်မလုပ်၍ မဖြစ်တော့ပေ။ ကိုကိုကြီးရန်မျိုးချစ်က အိမ်ထောင် ပြုပြီ။ မမလတ် သက်သက်ချစ်က နယ်သွားရပြီ။

အိမ်တွင် အစ်ကိုကြီးတို့မိသားစုရှိသော်လည်း ပြေလည်ကြသူ များ မဟုတ်သဖြင့် အလုပ်က မလုပ်၍ မဖြစ်တော့ပေ။

ထို့ပြင် ယောက်မဆိုသည့်အမျိုးက ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်း အစ်မရင်းလောက် မကောင်းနိုင်တာတော့ လူတိုင်းသိသည်။

(၃)နှစ်လောက် ဆက်တိုက်ကျနေတော့ မေ့သည်းချစ် စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာသည်။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ညချိန်လောက်ပဲ

စာကျွေးခွင့်ရသဖြင့် ဘယ်လိုမှ မအောင်နိုင်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိသည်။

အလုပ်တစ်ဖက်အပြင် အိမ်တွင်းအချက်အပြုတ်ကလည်း သည်းခံခေါင်းပေါ်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

အလုပ်က မနက် (၈)နာရီဖြစ်သော်လည်း တစ်အိမ်လုံးစားဖို့ နှင့် တိုယ့်ထမင်းချိုင့်အတွက် ထချက်ရသည့်အချိန်က မနက် (၅)နာရီ ဖြစ်သည်။ မနက်စာပြင်ရင်း အစ်ကိုကြီးနှင့်ယောက်မဖြစ်သူ အတွက် ထမင်းချိုင့်၊ ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်အတွက် ချက်ပြုတ်ရသည်။

ယောက်မဖြစ်သူက မနက် (၇)နာရီမှထပြီး လင်းကတည်းက မီးဖိုချောင်ခဝင်ဘဲ သွားဖို့လာဖို့ ပြင်နေတော့ ချက်ရေးပြုတ်ရေး တာဝန်က သူခေါင်းပေါ်တွင် လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်နေသည်။

မတရားမှန်းသိသော်လည်း စကားနည်းအေးဆေးသည့် သူမ ဘယ်သူ့ကိုမှ တိုက်ရပြောရကောင်းမှန်းမသိ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျုံးရုန်းလုပ်သည်။

ညနေ ရုံးဆင်းပြန်လာတော့လည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေးဖွပ်ရေးနှင့်ဆိုတော့ ည (၈)နာရီလောက်မှာ နားရသည်။ စာကျွက်ချိန်လည်း မရှိ။ စာကြည့်ချိန်လည်း မရှိ။ တစ်နေကုန် run နေရသဖြင့် အိပ်ရာထဲ တုံးခနဲလှဲ၍ အိပ်ပစ်ချင်တာပဲ သိသည်။

နောက်တစ်နှစ် စာပဲကျပြန်သည်။ သူမ တစ်နေကုန် မနားစတမ်းလုပ်နေရတာကိုမြင်သော မမလတ်က...

“ဆယ်တန်းလေးကိုတောင် အောင်မြင်အောင် မဖြေဘူး။

သိပ်တုံးတာပဲ” ဟု ဖုန်းနှင့် လှမ်းဆူသည်။

စကားနည်းသူပီပီ ဘယ်သူ့ကြောင့်၊ ဘယ်ဝါကြောင့်မပြောဘဲ ဆုတာကို ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ နောက်တော့ မမလတ် သူတို့မြို့သို့ ပြန်ပြောင်းလာတော့မှ အထွေးဆုံးညီမလေး မနက်ကနေ ညအထိ တစ်နေကုန် မနားစတမ်း ကျွန်တစ်ယောက်လို လုပ်နေရတာ မြင်တော့ စွေစွေခုန်သွားသည်။

မမလတ်သည် ကျောင်းဆရာမပီပီ စွာလည်းစွာသည်။ နဂိုကတည်းက မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသူဆိုတော့ အစ်ကိုနှင့်ယောက်မဖြစ်သူ၊ ညီမတို့ကို မျက်နှာစုံညီခေါ်၍ ချဲ့တော့သည်။

“ဒီအိမ်မှာ ကိုကိုကြီးက အကြီးဆုံးမို့ ညီမတွေအပေါ်မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုကိုကြီး သိပါတယ်နော်။ အားလုံး အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်နေရတာကို သက်...အပြစ်မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုကိုကြီးတို့ အလုပ်လုပ်နေသလို အငယ်မလည်း လုပ်နေတာပဲလေ”

“အခုက ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ...မိသက်။ နင် လာလိုက်တာနဲ့ အိမ်ပူတော့တာပဲ”

ရန်မျိုးချစ်က မကျေမနပ် ပြောသည်။ သိင်္ဂီကတော့ သက်သက်ချစ် ဘာပြောချင်သလဲသိတော့ မျက်နှာတစ်ချက် ချက်သွားသည်။

မေ့သည်းကတော့ အစ်မဖြစ်သူကို တောင်းပန်သည်။ နှက်ဝန်းနှင့်ကြည့်သော်လည်း သက်သက်ချစ်က ဘယ်သူမှမကြည့်။ ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောသည်။

မေ့သည်းက ယောက်မဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူကို အားနာ မျက်နှာပူသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။

“အားလုံး...လုပ်လုပ်နေကြသလို အားလုံးလည်း ထမင်းစား နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ရဲ့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို အငယ်မ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရတာဆိုတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ မတရား ဘူး”

“ဟေ့”

“နေဦး...မသိကီ အခုပြောနေတဲ့ထဲမှာ မသိကီရဲ့အခန်းကဏ္ဍ မပါသေးဘူး”

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထအော်လိုက်သော ယောက်မဖြစ်သူကို ဆက်မပြောရန် လက်ကာပြုပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ...

“ဒီကို သက်...ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ တန်းခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ မနက်စောစောစီးစီး ထချက်တော့လည်း အငယ်မ ပဲ။ ညနေ အလုပ်ကပြန်လာတော့လည်း ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်ရတော့ သူပဲ။ ဒီမှာ ကိုကိုကြီး...မေ့သည်းက သက်တို့ရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံး နော်။ ကိုကိုကြီးတို့လင်မယားရဲ့ ထမင်းစားကျွန်ခံ မဟုတ်ဘူး”

“မိသက်...နှင့် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“အောင်မာ”

“မမသက်”

ကိုကိုကြီးက ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သလို သူ့မိန်းမ ကလည်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ ခါးထောက်လေသည်။ မေ့သည်းချစ် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အစ်မဖြစ်သူကို တားမိသည်။

ယောက်မဖြစ်သူက သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပုံက သူမပဲ သူတို့မကောင်းကြောင်းကို ပြောထားသလို ဒင်းလက်ချက် ကိုးဆိုတဲ့အကြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။

“အမှန်တရားပြောကာ မကျေနပ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုကိုကြီးမိန်းမကို ကိုကိုကြီး ချစ်သလို၊ သက်တို့လည်း သက်တို့ ညီမကို ချစ်တယ်။ ဒီတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်။ အားလုံးကသာ တူညီမျှ ဖြစ်သင့်တယ်”

“နင်က အကြီးမို့ စီမံနေတာလား...မိသက်”

“အကြီးဖြစ်သူက မစီမံလို သက်က စီမံနေရတာလေ။ ကိုယ့် မိန်းမနား နေရတုန်းကတော့ မျက်စိဆုံမှိတ်နေပြီး တာဝန်ပေးမယ် ဆိုမှ အပြူးအပြဲ ထဖြစ်တာ...ဘယ်သူလဲ”

“မမသက်ရယ်...တော်ပါတော့။ ညီမလေး လုပ်နိုင်တဲ့...”

“တော်စမ်း...မေ့သည်း၊ နင် အဲ့လိုပါးစပ်ပေါက်ပိတ်နေလို့ အစ်ကိုအရင်းကတောင် အနိုင်ကျင့်နေတာ”

“မိသက်...တော်တော့...နင်နော်...ငါ လက်ပါမိတော့ မယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး...ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် အစ်ကိုမိန်းမလည်း တာဝန်ယူခိုင်း လေ။ ထားပါတော့...မသိကီက မနက်စောစော မထနိုင်ရင် သက် မနက်ခင်း ချက်ပြုတ်တာကို တာဝန်ယူပေးမယ်။ ညနေစာကို မသိကီ တာဝန်ယူပေးပါ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာနဲ့ လျှော်ဖွပ်တာ မေ့သည်း တာဝန်ယူ”

“မယူတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

မသိဂီက ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ပြောသည်။ အစ်ကိုကြီးက စားပွဲခုံကို လက်သီးနှင့် ဒုန်းခဲနဲ့ပြည်အောင် ထိုးသည်။ မေ့သည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် အစ်မဖြစ်သူကို ဝင်ဖက်ပြီး တောင်းပန်သည်။

သက်သက်ချစ်က မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမခိုက်သည့်ဟန်ဖြင့်...

“နှမကောင်းစားရင် မောင်အိမ်ဦးခန်း၊ မောင်ကောင်းစားရင် နှမ မီးဖိုချောင်ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ မသိဂီ မနက်စာကို တာဝန်မယူဘူးဆိုရင် ရတယ်။ အိုးခွဲချက်စားမယ်”

“ဘာ”

“မိသက်...နင်...တော်တော်တရားလွန်နေပြီနော်။ ငါ အကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို နင် လုပ်ချင်ရာလုပ်ရအောင် နင်က ဘာမို့လို့လဲ။ ငါ အကြီး...ငါ့စကား နားထောင်”

“ဒီမှာ ကိုကိုကြီး...အဲဒီလို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး လာမပြောနဲ့။ မိသက်ပြောတာ တရားနည်းလမ်းမကျဘူးထင်ရင် ကြိုက်သလိုပြော။ ခုဖြင့် ဘယ်မှာလဲ...အငယ်မအတွက် စာကျက်ချိန်၊ စာကြည့်ချိန်...သူ့ဘဝ ဒီလိုပဲ အိမ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးသွားလို့ မရဘူး။ အဲဒီတော့ သက်ပြောတာ သဘောတူရင်တူ...မတူရင်တော့ အိုးခွဲချက်စားမယ်။ သက်တို့ကို အိမ်ပေါ်က မောင်းချဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်။ ဒါ...သက်တို့မောင်နှမသုံးယောက်လုံးဆိုင်တဲ့ အိမ်...လာခဲ...အငယ်မ”

ထားခဲ့ရင် မေ့သည်းချစ်ကို ဝိုင်းဆူငေါက်မှာ မြင်ယောင်တော့ အပေါ်ထပ်တက်ချိန် တစ်ပါတည်း ခေါ်ခဲ့လိုက်သည်။

နောက်ရက်ကျတော့ ကိုကိုကြီး ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲမသိ။

မသိဂီမှာ ညနေစာချက်ဖို့တာဝန် ယူလိုက်ရတော့သည်။ ထိုတော့မှ မေ့သည်းချစ်အတွက် စာကျက်ချိန်နှင့်စာကြည့်ချိန် ရလာတော့သည်။

“မေ့သည်းချစ်...ဖုန်းလာနေတယ်လို့ပြောတာ နားလေးနေ သလား”

“ဟင်...ဟုတ်...မသိဂီ၊ မေ့သည်း မကြားလို့ပါရှင်”
ယောက်မဖြစ်သူ၏ ဆူဆူဆောင့်ဆောင့် အော်သံကြောင့် မေ့သည်း ဆပ်ပြာပေနေသောလက်ကို ပြောင်စင်အောင်ဆေးပြီး ဖုန်းခွက်ဆီ ပြေးခဲ့သည်။

အခန်း (၂)

“ဟယ်လို”

“အမလေး... မှုသည်းချစ်ရယ်... နှင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်ရတာလည်း ကြာလိုက်တာ။ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား။”

“အင်း”

“အင်း... ငါ ထင်တယ်... ငါ ထင်တယ်။ မမသက် ချဲ့တာ တောင် နည်းသေးတယ်။ လျှော်ရေးဖွပ်ရေးတာဝန် နှင့်ကိုပေးထား တော့ ခန်းဆီးကအစ လက်သုတ်ပဝါအဆုံး နေ့တိုင်း လျှော်တဲ့ထဲ ထည့်ရောမလား။”

အိဖြူစင်က မွဲမွဲရွဲရွဲ ပြောနေသည်။ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၍ သတင်းစာဖတ်ရင်း ဒီဘက်ကို နားစွင့်နေခြင်းကြောင့် မေ့သည်း အင်းအဲတောင် မလုပ်ဝံ့။ အေးလေဟု မထောက်ခံဝံ့ချေ။

ထို့ကြောင့်...

“အင်္ဂလိပ်စာက ညနေ (၄)နာရီမလား... ငါ ထွက်ခဲ့မယ် လေ။ အဝတ်လျှော်တာ မပြတ်သေးလို့။ ဒါပဲနော်... ဖြူစင်”
ဆိုပြီး တစ်ဘက်က ဘာမှမပြောသေးခင် ဖုန်းချလိုက်သည်။
“တီလေး... သမီးနဲ့လာအော့”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အရပ်တွေ ပွစာကြဲအောင် လုပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဆော့နေသော နဒီလေးက လှမ်းခေါ်သည်။
သူမ နဒီလေးအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘေးတွင်လာထိုင်ကာ
“တီလေး... အလုပ်တွေ မပြီးသေးဘူး... မီးမီးရဲ့။ ခဏနေ... ကျွဲရှင်သွားရဦးမယ်။ ပြန်လာမှပဲ ဆော့တော့မယ်နော်”

“ဆင်ခြေတွေချည်းပဲ”

“ဟင်”

ခန်းခနဲလေသံကြောင့် မေ့သည်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်မဖြစ်သူက သူ မပြောသလိုနှင့် ခပ်တင်းတင်း ကြည့်နေ သည်။

မေ့သည်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မမသက် မလာခင်တုန်းက ဤအိမ်က အလုပ်မှန်သမျှကို မေ့သည်းက ခိုင်ခံ့လုပ်နေ၍လားမသိ။ ‘ညီမလေး’ ဟူ၍ ပါးစပ်ဖျား က မချပေ။

တစ်ခါတလေ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် အင်္ကျီလေး၊ ပိတ်စလေး၊ သယ်လာပေးတတ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ချိုချိုလေးနှင့် အကုန်ခိုင်း သည်။

ပါးစပ်ချိုနေတော့ သူမလည်း ခိုင်းတယ်လို့ မမြင်တော့ဘဲ အကုန်လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ခုတော့ မမသက်ကြောင့် သူမကို မြင်လျှင် ရွံ့စောင်းပြောသည်။ မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် အစဉ် ရန်လိုနေတတ်သည်။ ဒါက မမသက်ကွယ်ရာမှာ ဖြစ်သည်။ မမသက်ရှိလျှင်တော့ ဘာဆိုဘာမှ မပြော။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားစဉ် တံခါးခေါက်သံ ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ “ကိုတင်မောင်ဆွေ”။

ကိုတင်မောင်ဆွေသည် မသီဂီ၏ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်သည်။ ကိုရိုးယားနိုင်ငံတွင် အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ပြန်လာတာမကြာသေးပေ။ ဒီနှစ်ကုန်လျှင် နောက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့်ချိတ်ကာ ကိုရိုးယားသို့ ထပ်သွားရဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရိုးယားတွင် (၂)နှစ်လောက်နေခဲ့တာမို့ စုမိဆောင်းမိရှိလာ တော့ လူက မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်နေသည်။

“မေ့သည်...တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး”

“မေ့သည် အဝတ်ရေဆေးရဦးမယ်...မမသီဂီ”

“ဒါလေးဖွင့်ပေးတော့ ဘယ်လောက်ကြာမှာမို့လဲ...သွားဖွင့် ပေးလိုက်”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို မာမာထန်ထန်ပြော၍ တံခါး ခေါက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။

မမသက်သာရှိလျှင် ဝုန်းခိုင်းကြဲကြဲရဦးမည်။

ပုံမှန်ဆိုလျှင် သူမလည်း ဖွင့်ပေးမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုက

လဲချည်အောက်ပိုင်းက ရေတွေစိုနေတော့ လူမြင်မကောင်း။

ရေစိုနေသောလုံချည်က ကိုယ်တွေကပ်နေသည်။ ထို့ပြင် တင်မောင်ဆွေဆိုတဲ့လူက ကိုယ့်ကိုမြင်လျှင် စားတော့ဝါးတော့ တေတ် စိုက်ကြည့်တတ်သေးသည်။

အဆီတဝင်းဝင်းမျက်နှာက အော့နှလုံးနာစရာ။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူဖြစ်သော်လည်း ချောတယ်ရယ်လို့ တစ်ခါမှ မခံစားရ ချေ။ မျက်နှာထက်ညို အရက်သောက်၍ အဆီပြန်နေသလို (၂၄)မှာရှိ အဆီပြန်နေတတ်သည်။

အိမ်သို့လာတိုင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပါတတ်သည်။ ယခုလည်း ကြည့်ပါလား။ ပါကင်ဗူးတစ်ဗူး လက်တွင် မှလို့။

“ဟဲ့...သွားဖွင့်လေ”

သူ ဖွင့်ပေးရင်လည်း ရရဲသားနှင့် ထိုင်ရာမထ၊ ငေါက်ငမ်း နေရာ မေ့သည်။ မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ တံခါးဖွင့် ပေးလိုက်သည်။

“မေ့သည်...အဝတ်တွေ လျှော်နေတာကိုး...အတော်ပဲ... ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ မမသီဂီ ရိုမယ်ထင်လို့ လာခဲ့တာ... ကွက်တိပဲ...ယောက်ဖကြီးကော”

ဟွန့်...

မေ့သည် နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်သို့လာလျှင် ယောက်ဖကြီးဆိုတဲ့စကားက ပါးစပ်က မချ။

ညီမတွေနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာသိဘာသာနေတတ်သော

ကိုကိုကြီးပင်လျှင် သူ့ယောက်ဖကြီးခေါ်တိုင်း မျက်နှာရှုံ့သွားတတ်သည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင်လည်း မသိဂီတို့အမေနှင့် တင်မောင်ဆွေတို့၏အမေမှာ သိပ်ပြီးတည့်လှသည် မဟုတ်။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်လာကြတော့ တစ်ဦးသာလျှင် တစ်ဦး မနာလိုဖြစ်ကာ စောင်းကြမြောင်းကြ။

ရှေ့တင်တော့ ဟဲ...ဟဲနှင့် ရယ်ပြပြီး ကွယ်ရာတွင် အားမနာပါ။ အတင်းတုတ်တုတ်ကြသည်။ အရင်တုန်းကလည်း ကိုတင်မောင်ဆွေက မသိဂီတို့အိမ်ကို အဝင်အထွက် သိပ်မရှိလှပါ။

ကိုကိုကြီးနှင့်မသိဂီ လက်ထပ်ပြီးမှ ဤဘက်အိမ်တွင် ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတတ်သော မလ... ဘဲကတောင် နှာခေါင်းရှုံ့၍...

“ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့။ နှာဘူးရုပ်... စပ်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပြိတီတီ...အငယ်မ ညည်း...အဲ့လူနဲ့ အရောတဝင် မနေနဲ့နော်”

“မနေပါဘူး...မမလတ်ကလဲ။ နေစရာလားလို့...သူဘာသာ လာနေတာပဲဟာ”

မမလတ်ကို မသိဂီ ရှိန်သလို ကိုတင်မောင်လတ်လည်း ရှိန်သည်။ မမလတ်ရှိလျှင် ကြာကြာမထိုင်။ ခဏပဲထိုင်ပြီး ထပြေးသည်။ တစ်ခါတလေ မမလတ်က အားမနာစတမ်း ပြောတတ်လွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဝတ်ရေဆေးပြီး အမောဖြေနေတုန်း မသိဂီက ရေချိုးခန်းပေါက်ဝသို့လာကာ...

“မေ့သည်...ကိုဆွေအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပြီး သွားပို့ပေးဦး။ ခေါင်းကိုက်လို့ အပေါ်ထပ်မှာ ခဏ သွားလှဲမလို့”

“ဟင်...မေ့သည်က ခဏနေ ကျူရှင်သွားတော့မှာလေ... မသိဂီ”

“အခုမသွားသေးဘူး...မဟုတ်လား”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် မေ့သည် မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်သည်။ သူ့မောင်ကဖြင့် ဘယ်တုန်းက ခဏလေးနှင့် ပြန်တတ်တာကျလို့။

အခန်း (၃)

“အဲဒါနဲ့ နင် အဲဒီဘူတာကြီးကို ဧည့်ခံလို့ ရှာလား...
ဟင်း...ဟင်း”

အိဖြူစင်က သဘောကျစွာ တဟင်းဟင်း ရယ်ရင်းပြောလေ
သည်။ သူမ အိဖြူစင်ရဲ့လက်စောင်းကို လှမ်းရိုက်ပြီး...

“ဧည့်ခံစရာလား”

“ဟင်... ဧည့်မခံတော့ နင် သူ့ကို ဘယ်လိုထားခဲ့တာလဲ”
စိတ်စင်စာစား လှမ်းမေးသော အိဖြူစင်ကို အနိုင်ပိုင်းသည့်
ဟန်နှင့် ရယ်ပြပြီး...

“ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲ... နဒီလေးကို သူ့ဘေးနား... သွားချ၊
ကလေးခဏလောက် ထိန်းထားပေးနော်။ မေ့သည်း ကျူရှင်
သွားမလို့... ခဏနေ မမသိင်္ဂီ ခိုးလာတော့မယ် ပြောခဲ့တာပေါ့”

“ဟင်... အမလေး... မိုက်ပါ့ဟယ်... မေ့သည်း... မေ့သည်း
နင်လည်း သူများကို ပညာပြတတ်လာပြီနော်။ ဟိုတတော့ ချေးကား
တိုက်ခံရတဲ့ရုပ်နဲ့ ထိုင်နေခဲ့မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“ဟင်း...ဟင်း”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

နှစ်ယောက်သား တဟီးဟီး တဟားဟားနှင့် သဘောကျစွာ
ရယ်လိုက်သည်။

အိဖြူစင်သည်လည်း သူမကဲ့သို့ပင် ဆယ်တန်း (၄)နှစ်ကျ
ဖြစ်သည်။ အတန်းကျောင်းတက်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်
ချင်းများမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတွင်းသိ၊ အစင်းသိများ
ဖြစ်ကြသည်။

အိဖြူစင်သည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသားညိုသော မိန်းကလေး
ဖြစ်သည်။ မေ့သည်းက အရပ်ပုသော မိန်းကလေးမို့ အိဖြူစင်ကို
မော့ကြည့်ရသည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် တွဲသွားပြီဆိုလျှင် လမ်းထဲကကောင်လေး
တွေက 'it' အတွဲဟု စနောက်ကြသည်။

အိဖြူစင်သည် သူမ ခံစားနေရသည့်ကိစ္စသာမက သူမနှင့်
ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအားလုံးကို အုမချေးခါး အကုန်သိသူဖြစ်သည်။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြားတွင် ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မရှိပေ။

“မမသက်... ဒီကို ပြန်ရောက်လာလို့ နင်... တော်တော်
ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ဟာ... ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီးတို့ကို

ငါ့ အာအောတယ်ဟာ”

“အစ်...ဘာအားမှာတာရှိလို့လဲ။ နင် ဒီလိုဖြစ်ပုံနဲ့ ယောက်မအနိုင်ခံရတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

“ငါပြောတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ အိမ်မှာရှိတာက လူလေးနှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းနဲ့...တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရွဲကြောင်းကြန့် မကောင်းပါဘူးဟာ”

“ဘာလဲ...မသိဂီလား”

“အင်း”

“သူဘာသာ ရွဲရုံမကလို့ လေဖြတ်ပြီး သေသေပေါ့။ ဂရုစိုက်စရာမှတ်လို့လား...နင့်မှာ ပြောတော့သာ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နဲ့ အဝတ်လျှော်ရယ်...သူကလေးကို မအိမ်မချင်း ထိန်းပေးရတာလည်း ပြောဦးလေ”

“အား...နင်ကလည်း ဒါကတော့ မီးစီးလေးက ငါ့ကို ချစ်တာကိုးဟ”

“ဘာချစ်တာလဲ...အဲဒါ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ချည်တာ... နင် ဘယ်မှသွားလာလို့မရအောင် ချည်ထားတာ။ မမသက်နားကို ကပ်လို့လား...နင့်တူမက”

“မမလတ်က စိတ်မရှည်ဘူးလေ။ နောက်ပြီး မမသိဂီရှေ့ဆို မမသက်က ကလေးကို ဖြူဖို့နေနေသာသာ ချီကိုမချီတာ။ ငါက ပြောတော့ သူ့အမေကို အမြင်ကတ်လို့တဲ့လေ”

“ဪ...”

အိဖြူစင်က မေ့သည်ပြောသည့်ကိစ္စကို သေချာနားထောင်

နေသည်။ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ ကျူရှင်ရှိရာ လမ်းကြားထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟင်”

“ဘာလဲ”

အာမေဇိုတ်သံကြောင့် လှည့်မေးရာ အိဖြူစင်က နှုတ်ကဘာမှမပြောဘဲ မေးထိုးပြသဖြင့် မေ့သည် မှေးသွား ရှေ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဪ...

ရှေ့မှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသူကြောင့် ရင်ထဲမှာ တုန်ခန် ဖြစ်သွားသည်။ လွယ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

ရင်တွေက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ သူက ကျူရှင်သွားရာ လမ်းသို့ ကားပိတ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆို သူ့ဘေးနားတွင် ဟိုကောင်မလေးအား အမြဲလိုလို မြင်တွေ့ရပြီး ဒီနေ့တော့ သူ့ဘေးတွင် မတွေ့ရပေ။

“သွားမလား”

“သွားမှာပေါ့...မဖယ်ရင် တိုက်ထုတ်ပစ်မှာ”

“အမယ်...နင့်မှာ အဲဒီလောက်ထိ သတ္တိရှိလို့လား မေ့သည်မယ်။ ဝ၊မရှိဘဲ ပီ၊မလုပ်နဲ့။ ဟိုဏ ငါတို့ထက် စ၊အများကြီးရှိလို့ သူ့မိုက်ဘွဲ့ခံထားတာ”

“သူဘာသာသူ ဘာဘွဲ့ခံထားထား ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”
မေ့သည် အိဖြူစင်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။ သူက

အုတ်တံတိုင်းတစ်ဘက်မှာ ကျောမှီထားပြီး ခြေတစ်ဖက်က ဟိုဘက် အုတ်တံတိုင်းနဲ့ရံတွင် လှမ်းကာ ပိတ်ထားသည်။

ကျူရှင်လမ်းကြားသည် လမ်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ အိမ်တွေ ကြားမှာ ဖြတ်သွားရခြင်းမို့ လမ်းကျဉ်းသည်။ ကားမပြောနှင့်... ဆိုင်ကယ်တောင် ဝင်၍မရပေ။

တစ်ဖက်တွင် လမ်းမကြီးရှိပြီး ထိုလမ်းမကြီးမှ ကား၊ ဆိုင်ကယ်နှင့် သွား၍ရသော်လည်း ဝေးသဖြင့် မသွား။ ဤဖြတ်လမ်း ကိုပဲ အသုံးများကြသည်။

“ငါတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပဲ... မေ့သည်း”

“နင်ကလဲ”

မေ့သည်းနှင့်စာလျှင် သတ္တိရှိတယ်ပြော၍ရသော အိဖြူစင် တောင် ကြောက်တယ်ပြောရလျှင် သူမက ပိုဆိုးမည်။

သို့သော် ဟန်ကိုကြို ခပ်တည်တည်လျှောက်ပြီး သူ့ခြေထောက် အနီးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အနီးသို့ ရောက်တော့ သူမက ခြေထောက်ကို ရုတ်ဖယ်ပြီး...

“မအိ... သွားနှင့်၊ ကျွန်တော် မေ့သည်းနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟင်”

“အို... မနေပါဘူး။ ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး။ အိဖြူစင်... ငါ့ကိုစောင့်ဦး”

“ငါ”

“ကျွန်တော် အေးဆေးပြောနေတာနော်။ မအိ... ပြီးမှ ကျွန်တော့်အဆိုး မဆိုနဲ့”

“တို့မှာ မင်းနဲ့ ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ နေလည်းမနေခဲ့နိုင်ဘူး”

သွားရမလို၊ လာရမလိုဖြစ်နေသော အိဖြူစင်မှာ သားထွေးရဲ့ ကောင်းကြောင့် လန့်သလိုရဲ့သွားသည်။ မေ့သည်းက ကြောက်ရိပ်ပိုင်း နေသော မျက်လုံးတွေနှင့် အိဖြူစင်ကို အကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ သားထွေးက အိဖြူစင်ကို သွားလေဟူသော သဘောနှင့် မျက်လုံးရွှေ့ပြတော့ အိဖြူစင် သုတ်ခနဲ ပြေးသွားသည်။

“အိဖြူစင်”

“မင်း... လွတ်တော်။ မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး”

“မေ့သည်း”

အခန်း (၃)

သူ့ခေါ်သံကြောင့် မေ့သည်းချစ် ခေါင်းအတင်းယမ်းပြီး လက်ကို ဇွတ်ရုန်းသည်။ သူက မလွတ်သည့်အပြင် မညာမတာ ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် ရုန်းလိုက်တိုင်းမှာ နာကျင်မှုကိုသာ ခံစားရသည်။

“မင်းနော်...လွတ်လို့ပြောနေတယ်။ ငါလုပ်မှ မင်း အဆိုး မဆိုနဲ့”

“မေ့သည်းက မောင့်ကို နာကျင်အောင် လုပ်ရက်သလား... လုပ်လေ။ အဲဒီတော့လည်း ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“သားထွေး”

လူမိုက်ခဲခဲထားသော စီးကရက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူ တောက်ထုတ်ပြီး ထိုလက်နှင့် ခါးကို လှမ်းဆွဲဖက်လိုက်သဖြင့် မေ့သည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

“မင်း...မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်။ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှပတ်သက်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ လွတ်လို့ပြောနေတယ်”

“ဒီလောက်ထိ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရအောင် ကျွန်တော်က နဲ့နေလို့လား”

“ဘာ”

ဘာဆိုသည့်အခါက ထင်ထားတာထက် ကျယ်လောင်သွား သဖြင့် ဖက်တွယ်ထားသော သားထွေးရဲ့လက်တွေ လျော့ရဲသွားစဉ် မေ့သည်း ရုန်းထွက်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

အမြဲတမ်း ရေမြွေတစ်ကောင်လို နေထိုင်ခဲ့ခြင်းက လူတကာ အနိုင်ယူဖို့ ဖြစ်နေခဲ့သတဲ့လား။ အိမ်မှာလည်း ကိုယ့်မိသားစုဝင်တွေ ဝဲလေဟူ၍ အလျှော့ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အနိုင်ယူခဲ့ရသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတွက်ပြီးပြင်းခဲ့ရသူတွေမို့ ငယ်ချစ်ကနေ ကြီးချစ်ချစ်ကာ ချစ်ခဲ့ရသော ချစ်သူကလည်း ဝိုလ်ကုအနိုင်ယူတတ် ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သားထွေးဟု သူမ ခေါ်ခဲ့သော *စည်သူ ကျော်စောလှ* သည် ဤရပ်ကွက်ထဲတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုမှ မွေးဖွားလာသော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်လေးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် မိဘက အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ထားသော ဆိုးသွမ်းသည့်ကောင်လေး ဖြစ်သည်။

မေ့သည်းချစ်ထက် (၃)နှစ်ခန့် ငယ်သည်။ သူ့မိဘတွေနဲ့ မေ့သည်းမိဘတွေက အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ သူလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက မေ့သည်းတို့အိမ် အဝင် အထွက်များသည်။

စိတ်မရှည်တတ်သော မမလတ်နှင့် အရွယ်ကွာလွန်းသော

တို့ကိုပြီးထက် သူက အသက် (၃)နှစ်သာကွာသော မေ့သည် အပေါ် ပိုချစ်သည်။ မေ့သည်ကလည်း ဘယ်သူနှင့်မဆို သည်းခံနေကျဆိုတော့ သားထွေးရဲ့အနွံတာကို ခံနိုင်သူမှာ မေ့သည်က တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

သူမိဘတွေကလည်း သူတို့သားအပေါ် အမြဲတမ်း သည်းခံအလိုလိုက်တတ်သော မေ့သည်ကို သမီးတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ မမသက်နှင့်ကိုကိုကြီးကတော့...

“ဒီကောင်လေး လူဆိုးစာရင်းဝင်နေပြီ...မပတ်သက်နဲ့တော့။ အလကားနေရင်း ကိုယ့်ပါ ရန်ငြိုးခံရတဲ့စာရင်းထဲ ပါသွားဦးမယ်”

“နင်တို့တွေက ကလေးအရွယ်တွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူးနော်...မေ့သည်၊ ဒီကောင်လေးနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ။ နေရာတကာ အလိုလိုက်စရာမရှိ ကြံဖန်အလိုလိုက်မနေနဲ့။ နင့်ကိုတိတက်ချိုင်သွားမယ်”

“ဆို...မမလတ်ကလည်း”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်း ပြောလိုက်သော မမလတ်စကားကြောင့် မေ့သည် မျက်နှာနီနီနှင့် ဟန့်တားမိသည်။

“မမလတ်တို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ပြော၍မဆုံးသေး။ ထိုကောင်လေးက ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကားလာပြောတော့ မေ့သည် ချစ် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုယ့်အမြင်တွင် သူ ဘယ်လောက်ပဲ အရွယ်ရောက်ရောက် ကလေးတစ်ယောက်လိုသာ မြင်သည်။ ရည်းစားစကား အပြောခံလိုက်ရသည့်နေ့ကဆိုလျှင် မေ့သည် သူ့ပါးပြင်ကို ဖျန်းခနဲရိုက်ကာ

“မင်း...ခွေးစိတ်မမွေးနဲ့ သားထွေး။ ငါ မင်းကို အမြဲတမ်း ချီမောင်လေးအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားခဲ့တာ”

“မောင်နှမအရင်း မဟုတ်တာကို မေ့သည် မမေ့နဲ့လေ”

သူက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူမကို မေ့သည်လိုသာ မြင်သည်။ သူမိဘတွေက မမလိုခေါ်လေဟု ဘယ်လောက်သင်ပေးသေး မရပေ။ အသက် (၃)နှစ်ခန့်ကွာသော်လည်း အမြဲတမ်း မေ့သည်ပဲ ခေါ်သည်။ နင်နဲ့ငါဟု စကားမပြောတောင် ကံကောင်း။

ယခု မေ့သည်ချစ်က ဆယ်တန်း (၄)နှစ်ကျ။ သူက တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ကျောင်းသား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရွယ် ရောက်တယ်ဟု မခံစားရသလို သူ့ကိုလည်း ကလေးတစ်ယောက် ဟု၍သာ ခံစားရသည်။

“မောင်နှမအရင်းမဟုတ်ဘဲ...မောင်နှမအရင်းလို ပြောဆိုခဲ့တာ တို့မှားတယ်လို့ မင်း ပြောချင်တာလား”

“မှားတယ်လို့ မောင် မပြောဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ မောင်နှမအရင်းမဟုတ်လို့ ရည်းစားစကားပြောခွင့် မောင့်မှာရှိတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“တော်တော့”

တမောင်မောင်နှင့် ပြောခံရတာ နားရက်သဖြင့် မေ့သည် သူ့ကို ပိတ်အော်ပစ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း သူ့ကို အတွေ့လည်းမခံ။ သူ့အရိပ်ကိုမြင်တာနှင့် ပုန်းတော့သည်။ အရင်တုန်းကဆို အိမ်မှာ စားစရာလေးဘာလေး လုပ်လုပ် သူ့စားဖို့ သွားပို့တတ်သော်လည်း ယခုတော့ ယောင်လို့

တောင်မှ ခြေဦးမလှည့်တော့ပေ။
မမလတ်ကတောင်...

“ဟိုကောင်ကလေးနဲ့ ဘာဖြစ်ထားကြတာလဲ”

ဟု မေးယူရသည်အထိ။ မေ့သည်း ဘာမှမမြေဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ မပတ်သက်လေ ကြိုက်လေပဲမို့ ဘာမှဆက်မမေးတော့ပေ။ နောက်တော့ ကောင်လေးက အချိုးတွေ ပြောင်းလာသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူ့ကဲ့သို့ အရွယ်နုငယ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ မေ့သည်း ကျူရှင်သွားရာလမ်းတွင် ဖြတ်လျှောက်လုပ်တော့သည်။

ကောင်လေးသည် မေ့သည်းမျက်စိရှေ့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကောင်လေး မဟုတ်တော့သလို ခန္ဓာကိုယ် ဖွံ့ဖြိုးထွားထွားနှင့် မျက်နှာနုနုရယ်ပါ။ ပိုက်ဆံရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းကမို့ ဝတ်လိုက်စားလိုက်လျှင် တကယ်အကောင်းစားတွေမှ ဝတ်စားတတ်သည်။

ပထမနှစ်ကျောင်းသားပင်ရှိသေးသော်လည်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် လူဆိုးလေးဘွဲ့ ခံယူထားသောသူက နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားလို ဝါကောသမ္ဘာပါ ရင့်နေသည်။

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်သည်။ ပိုက်ဆံအထပ်လိုက် ကိုင်သုံးနိုင်သည်။ သူ မည်သို့ပြောင်းလဲသွားသွား ကိုယ့်မျက်စိအောက်က ကလေးဆိုသည့်အမြင်က ဘယ်တော့မှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရပေ။

“မင်းကို ငါ ပါးမရိုက်ရဲဘူး...မင်း ထင်နေသလား... သားထွေး”

“မထင်ပါဘူး...ခင်ဗျား လုပ်ရက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိသားပဲ”

ဘယ်တုန်းကမှ ခင်ဗျားနှင့်ကျုပ် မပြောခဲ့ဖူးတာမို့ ထိုအသုံးအနှုန်းကလည်း နားထဲတွင် ကိုးလိုးကန့်လန့် ဝင်ရောက်လာသည်။

“မင်း...ရှေ့ကဖယ်၊ ငါ ကျူရှင်တက်ရဦးမယ်”

“ဒီနေ့တစ်ရက် ကျူရှင်မတက်ရဲနဲ့ မေ့သည်း စာမေးပွဲမကျ သွားနိုင်ပါဘူး”

“အဟား...”

မေ့သည်းချစ်သည် ခါးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့လုပ်၍ ဟားခနဲ ရယ်ပြလိုက်သည်။

သားထွေးက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေစဉ်...

“နေတိုင်း ကျူရှင်တက်နေပြီး စာမေးပွဲကျနေတာ။ တစ်ရက် မတက်ရင်လည်းကျမှားပေါ့ စည်သူကျော်စောလှရယ်...ငါတော့ ဘခြားမထင်ဘူး။ မင်း ငါ စာမေးပွဲ မအောင်အောင် တမင်လိုက် နောင်ယုက်နေတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“မေ့သည်း”

“နေစမ်းပါဦး...ငါလို မိန်းမနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတာ ငါ မခံချင်အောင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲပြနေတာ... အဲဒါတွေ မင်းအတွက် အကျိုးသက်ရောက်မှု ဘယ်လောက်ရှိသွား သလဲတော့ ငါ မသိဘူး။ ငါ သိတာတော့ အဲဒီလိုအပြုအမူတွေက ငါ့မျက်စိထဲမှာ အမှိုက်တစ်စထက် မပိုဘူး”

“မေ့သည်း...ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုပြော...ရတယ်။ ဒါပေမဲ့

မောင့်အချစ်ကို မစော်ကားနဲ့။ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“အချစ်...အချစ်...ဟုတ်လား။ မင်းလိုလူက အချစ်ဆိုတာ သုံးတော့...ရယ်တာပေါ့။ အချစ်အကြောင်း မင်း ဘယ်လောက် သိသလဲ။ ငါကတော့ အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်းကို မသိတာ။ သိဖို့ လည်း ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ကဲ...မင်း ငါ့ရှေ့ကနေ ဖယ်တော့”

မေ့သည်ချစ် ပြောစရာရှိတာပြောပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သားထွေးရဲ့မျက်နှာမှာ ဒေါသကော၊ မခံချင်စိတ်တွေကော ရောပြွမ်းကာ သူ့ရဲ့အချစ်တွေကို မထိမဲ့မြင်ပြုသော မေ့သည်းကို အပြစ်ပေးချင်လာသည်။

လက်နှစ်ဖက်က လျင်မြန်စွာ ဆွဲပွေ့လိုက်ကာ...

“သားထွေး”

“မင်း...လွှတ်နော်။ ငါ့ကို လမ်းလယ်ကောင်မှာ အရှက်ခွဲ တာလား...လွှတ်”

“ကဲ”

“ဖြန်း”

သူ့လက်မှအလွတ် မေ့သည်းချစ် လက်တစ်ဖက်ကို အားနှင့် အရှိန်ပြင်းပြင်းလွှဲကာ သူ့ပါးပြင်သို့ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။ ဘယ် လောက်ထိ ပြင်းထန်ခဲ့သည်မသိ။ ကိုယ့်လက်မှာ စပ်ဖျင်းဖျင်း ခံစား လိုက်ရသလို သူ့ကိုယ်ကြီး ယိုင်သွားတာမြင်ရသည်။

အခန်း (၅)

“အငယ်မ...မအိပ်သေးဘူးလား။ ဘယ်နှနာရီရှိနေပြီလဲ”

“ရှင်...မ...မအိပ်သေးဘူး...မမလတ်”

ထိုင်သာထိုင်နေရသည်။ စိတ်က တခြားမှာရောက်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်ဖွင့်ထားသော Bio ဖတ်စာအုပ်ကို ကြည့်နေပေမယ့် မျက်လုံးထဲတွင် စာတွေမမြင်။ ညနေက မေ့သည်းလက်ချက်နှင့် ချက်ချင်း ယောင်ကိုင်းသွားသော သားထွေးရဲ့ပါးပြင်ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဟင်း...

သက်ပြင်းချလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားတယ်လို့ပဲ မခံစားရပေ။

ထိုသို့သော အတွေးတွေဖြင့် ညသာနက်လာသည်။ စာက တစ်လုံးမှ မကျက်ဖြစ်။ မနက် (၆)နာရီ ကျရှင်သွားရဦးမှာမို့ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်။ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့မရောက်။

မျက်လုံးက မှီတိထားသော်လည်း အတွေးက သားထွေးနှင့် သူမတို့၏ ငယ်ဘဝတွင် တစ်လည်လည်။ အစ်ကိုသာရှိပြီး မောင်လေးမရှိသော မေ့သည်အဖို့ သားထွေးသည် မောင်လေး အစားရသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ဘယ်သူ့အပေါ်မဆို အန္တကာခံတတ်သော မေ့သည်ချစ်သည် သားထွေးအပေါ် အန္တကာခံခဲ့သည်မှာ အထူးပြောစရာပင် မလိုပေ။

သားထွေးသည် တစ်ဦးတည်းသောသားပီပီ ဒါဆိုဒါမှ။ အမြဲ တမ်း တစ္ဆတ်ထိုးဆန်သောကောင်လေး ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူနှင့်ကစားကစား သူ့အနိုင်ရမှ သူ့ငိုလ်ကျခွင့်ရမှ ကျေနပ်သည်။ လက်ကလည်း ဘာသွက်သလဲမမေးနှင့်။ သူ မကျေနပ်လျှင် လက်ပါသည်။ လက်ပါရုံနှင့် မကျေနပ်လျှင် တွေရာ ပစ္စည်းနှင့် ကောက်ထုတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သားထွေးခေါ် စည်သူကျော်စောလှသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လူဆိုးလေးထဲ စာရင်းဝင်နေပေပြီ။

မိဘတွေက ပိုက်ဆံရှိကြသူများမို့ သားဖြစ်သူကို အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်သည်။ ဘာပူဆာပူဆာ နှစ်ခါ မပူဆာရ။ ဆိုးရုံတင်မက ဆောင့်ကြွားကြွားလည်းနိုင်သည်။

မျက်စိအောက်မှာ ကြီးခဲ့တာချင်းအတူတူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က လွဲလျှင် ဘယ်သူမှ မချစ်တတ်သော မမလတ်က သားထွေးကို အလိုလို အမြင်ကတ်စသည်။

အရင်တုန်းကဆိုလျှင်...
ကလေးက ကလေးစကား မပြောဘူး။ မိုက်ရိုင်းတယ်ဟု

ပြောတတ်သည်။

မေ့သည်မှာ သူ့မိဘတွေကို အားနာသဖြင့်...

“အို...မမလတ်ရယ်...အဲဒီလို မပြောပါနဲ့။ ကလေးက ငယ်သေးလို့ပါ။ ကြီးလာရင် ပြင်သွားမှာပေါ့။ ဒီတိုင်းကြီး ပုံသေ သတ်မှတ်လို့မှ မရတာ”

ဟု ကာဆီးကာဆီး ဝင်ပြောခဲ့သည်။

သားထွေးလေး အရွယ်ရောက်တော့ မေ့သည်နောက် ကောင်လေးတွေ တကောက်ကောက် မလိုက်ရဲတော့ပေ။

သားထွေးသည် မေ့သည်အား သူ့ပိုင်အရပ်တစ်ရပ်နယ် သဘောထားသည်။ သူပဲ ဆိုးမည်။ သူပဲ ခွံမည်။ ကျန်သည့်လူတွေ မေ့သည်ကို မထိနှင့်။ မီးပွင့်သွားမည်အစားထဲက ဖြစ်သည်။

မမသီဂီ မုန်းသည့်လူတွင် သားထွေးက ထိပ်ဆုံးမှာ ပါဝင် သည်။ သားထွေးသည်လည်း သူ့မမေ့သည်ချစ်ကို မညှာမတာ အလုပ်ခိုင်းတတ်သော မသီဂီအပေါ် အသားလွတ်ကြီး မုန်းလျက် ရှိသည်။

ရှေ့တွင်မှာ မပြောရဲသော်လည်း ကွယ်ရာကနေ မမသီဂီသည် သားထွေးနှင့် သူမကို အမနာပ ပြောတတ်သည်။ နားရှက်စရာကိစ္စ များမို့ မေ့သည်မှာ သားထွေးကို အလိုလို မျက်နှာပူမိသည်။

သူမသည် ကိုယ့်လက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သော ကောင်လေးမို့ တကယ့်မောင်အရင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားခြင်းဖြစ်ရာ သူ ဘက်က မတော်တရော် ပြောဆိုလာတော့ နားရှက်ရုံမက တစ်ကိုယ် လုံး ရှက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ရှက်သည်။ ပမာမခန့်နှင့် ကိုယ့်ကို
ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောသော ကောင်လေးက စိတ်ဆိုးသည်။ ဒေါသ
ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထိုကောင်လေးကို နာကျင်အောင် လုပ်လိုက်မိတဲ့အတွက်
မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်ဖြစ်ရတာလည်း ကိုယ်ပဲဖြစ်နေသည်။

ကောင်လေးသည် အသားဖြူဝင်းသူ။

လူလေးက ယခုမှ (၂၀) မပြည့်တပြည့်ရှိသော်လည်း အရပ်
ကဖြင့် (၅) ပေ၊ (၁၀) လက်မမို့ မိုးထိုးသောအရပ်ဟု ပြောရမည်
သာ။

သူများကောင်လေးတွေလို ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ဆောင့်ကြွား
ကြွားဟန်တော့ မဟုတ်။ ဆံပင်တိုတိုထောင်ထေ့... ဂွမ်ကန်ကန်
ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

အချိုးမပြေသောဟန်တွင် အဆိုးဆုံးက ပီကေကို အစဉ်သဖြင့်
ဝါးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူနှင့်စကားပြောပြော ပီကေဝါးထား
သော ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်။ မိခင်က ဆုံးမစကားပြောနေလျှင်
လည်း ထိုပီကေဝါးသော ပါးစပ်က တလှုပ်လှုပ်။ မေ့သည်။ အမြင်
လည်းကတ်သည်။ အသည်းလည်းယားသည်။ ထို့ကြောင့်...

“တို့နဲ့ စကားပြောရင် အဲဒီပီကေကြီး ပါးစပ်ထဲက ထွေး
ထုတ်ခဲ့စမ်း... သားထွေး”

“ဘာလို့ ထွေးထုတ်ရမှာလဲ။ ကြိုက်လို့ ဝါးတဲ့ကိစ္စ”
ပမာမခန့် ပြန်ပြောနေတာကို စိတ်မတိုအား။

“ကြိုက်လို့ဝါးရအောင် အာဟာရတွေရနေလို့လား။ မကြိုက်
ဘူး... မဝါးနဲ့”

“မေ့သည်ကြိုက်ဖို့ မလိုဘူးလေ။ ကျွန်တော်ကြိုက်ရင်
ပြီးတာပဲ”

“ဘာ”

ထိုကဲ့သို့ ပြောရဲခိုရဲရှိသောကောင်လေး ဖြစ်သည်။ မေ့သည်
ကို တွယ်တာလွန်း၍ မေ့သည်းစကားဆို ဘာမဆို နားထောင်လိမ့်
မည်မထင်နှင့်။ မေ့သည်းက အဖြူဆိုလျှင် သူက အမည်း။
မေ့သည်းက မသွားဘူးဆိုလျှင် သူက သွားမည်။

“မင်းက တို့ကို ကန့်လန့်တိုက်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တာလား”

ဟု မေ့သည်းချစ် ဝမ်းနည်းစွာ ပြောမိသည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မေ့သည်းမျက်နှာညှိပြီဆိုလျှင်တော့

လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို ချောတတ်သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့...

“ချောရတာ သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“အမ်မာ... မချောနဲ့ပေါ့။ ဘယ်သူက မင်းကို ချောခိုင်းလို့
လဲ”

မေ့သည်း ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လျှင် သူက
ပြုံးပြီးပြီးနှင့် ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ထားမလိုလိုနှင့် ပြီးလျှင်
သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းကာ...

“အသည်းယားအောင် မစွာနဲ့နော်။ စိတ်ထိန်းမရရင် ခက်ကုန်
တော့မှာပဲ”

ထိုတုန်းကတော့ သူ့ဆီမှာ ဤသို့သော မရိုးမသားစိတ် ကိန်းအောင်းနေမယ်ဆိုတာ မည်သို့ထင်မည်နည်း။

ကိုယ်ချစ်ခင်ခဲ့သော ကောင်လေးကို ကိုယ်ပဲ နာကျင်အောင် လုပ်မိခဲ့သဖြင့် စိတ်လည်းမကောင်း၊ ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။

တစ်ဖက်က...

“အို...ဘာဖြစ်လဲ...သူကကော ငါ့ကို ဘာလို့ အဲဒီလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြုမူရတာလဲ။ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ပါးတစ်ဖက်တည်းတင် မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဖက်စလုံးကို ရိုက်ပစ်ခဲ့ရမှာ”

ဟု တစ်ဖက်က အားပြန်တင်းလိုက်မိပြန်သည်။ ထိုသို့ ထွေးမိတော့ နမ်းရှုံ့ခဲလိုက်ရသည့် ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ရှက်လန့်တကြား ပွတ်မိသည်။

ထိုသို့ ထွေးမိတော့လည်း ပါးပြင်တွေ ချက်ချင်း ပူထူလာကာ တရိုန်းရိုန်းနှင့် တိုး၍သာ အရှက်သည်းမိတော့သည်။

ထိုစဉ်တုန်းက လမ်းထဲတွင် လူရှင်းသည်မှန်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့သွားလျှင် အတွေးနှင့် ရှက်ရွံ့ကမဆုံး ရှိချေသည်။

အဲဒီညနေက ကျူရှင်သို့ ဆက်မသွားဖြစ်တော့ဘဲ သူ့ကို စိတ်ကာ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ဒေါသကြောင့်ကော ရှက်ရွံ့မှုကြောင့်ပါ မျက်ရည်တွေကျခဲ့ရသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါတွင်လည်း မည်သူမှ မမြင်အောင် ဩဇာဆယ်ထားရတာလည်း ပင်ပန်းလှသည်။

ဤသို့ဖြင့် (၂)ရက်၊ (၃)ရက်ခန့် ကြာသွားလေသည်။ သူ့ကို

အရိပ်အယောင် မတွေ့ရတော့ပေ။ စိတ်ထဲကျေနပ်ခြင်းတစ်ဝက်၊ မကျေနပ်ခြင်းတစ်ဝက်နှင့် အိဖြူခင်ကတောင်...

“ဒီကောင်လေး...လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်လာပြီနော်”

“တော်ပါဟာ...အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မပြောနဲ့တော့။ ငါ တွေးရင်း ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်။ ရှက်လည်းရှက်တယ်။ ငါ့ကို မလေးမစားနဲ့ ဖော်ကားတယ်လို့တော့ ငါတော့ ခံစားရတယ်”

“ဪ...မေ့သည်းရယ်...အဲဒီလိုကြီး အပိတ်လည်း တွေးမနေနဲ့လေ။ သစ်ပင်မှာလည်း အမြစ်နဲ့၊ လူမှာလည်း အချစ်နဲ့ ဆိုသလို ချစ်တာက အပြစ်မှ မဟုတ်တာ”

“တော်စမ်းပါ...သူများတွေအတွက် အပြစ်ဟုတ်မဟုတ် ဟုတ် ငါတော့ သူ့ကို ကျေနပ်တယ်ရယ် မဟုတ်ဘူး။ ခုလည်း မတွေ့ရတာပဲ ခက်ကောင်းကောင်း”

မတွေ့ခင်ကတော့ ထိုကဲ့သို့ စကားကြီးစကားကျယ် ကြားဝါးခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့...

အခန်း (၆)

“ဟင်...အန်တီကြည်...ရောက်နေတာကိုး”

ကျူရှင်ကပြန်လာတော့ အိမ်တံခါး သံပန်းတံခါးကို အပြင်မှာ လက်လျှိုဖြင့်ရင်း စကားသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သားထွေးရဲ့မိခင်ဒေါ်ကြည်ကြည်လှကို မြင်တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက် တုန်သွားသည်။ ဖွင့်နေကျ သံပန်းတံခါးက တုန်ယင်နေသောလက်တွင် ချောနေသည်။

သူမတို့အိမ်သည် အထပ်တိုက် အိမ်ယာပေါ်က တတိယထပ် အခန်း (----) ပင် ဖြစ်သည်။ မိဘလက်ထပ်ကတည်းက ပိုင်ခဲ့သောတိုက်ခန်းလေး ဖြစ်သည်။

အန်တီကြည်တို့ကတော့ ကိုယ်ပိုင်ဝန်း၊ ကိုယ်ပိုင်ခြံနှင့်ဖြစ်ကာ သူမတို့အိမ်ယာနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသည်။

ကြည့်စမ်း... *

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့တာမို့ အောက်ဘက်တွင် အန်တီကြည်ရဲ့ ကားရပ်ထားလား၊ မရပ်ထား

လား သတိမထားမိပေ။ သတိထားမိလျှင်တော့ အန်တီကြည်နှင့် မဆုံမိအောင် ရှောင်နေမိမည်။

သူ့သားကို နာကျင်အောင်လုပ်တာ သူ့ညို့ ယူအမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာတော့ မပဲလန့်လန့်ရယ်။

တံခါးဖွင့်ပြီးသွားတော့ အပေါ်ထပ်မိုးသို့ တန်းတက်သွား၍ မကောင်းသဖြင့် မမလတ်နား ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။

မမလတ်က ကျောင်းကပြန်လာခါမဟန်နှင့် အဝတ်အစားတောင် မလဲရသေးပေ။ အန်တီကြည်ကို ဧည့်ခံစကားပြောနေရ၍ ထင်သည်။

လကုန်ခါနီးရက်များတွင် ကိုကိုကြီးနှင့်မသီဂီတို့အလုပ်က (၆)နာရီကျော်မှ ဆင်းသည်။

ကိုကိုကြီးနှင့်မသီဂီသည် တစ်ရုံးတည်းတွင် အတူတူအလုပ်ဆင်းရသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ပြန်လာလျှင် ကလေးကို ကျူရှင်ဆရာမအိမ်က ဝင်ကြိုပြီးမှ ပြန်လာတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲတွင် မမလတ်နှင့်အန်တီကြည် နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ အန်တီကြည်သည်လည်း သူမတို့ယောက်မမရှိချိန် တမင်ရွေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မေ့သည်တို့မောင်နှမ (၃) ယောက်သည် အန်တီကြည်နှင့် မစိမ်းသော်လည်း မသီဂီကတော့ အန်တီကြည်အတွက် သူစိမ်းသာ ဖြစ်သည်။

မသီဂီပုံစံကလည်း အိမ်သို့ အန်တီကြည်လာလျှင် မကြည်။ ကိုကိုကြီးအား “သူက အိမ်တွင်းရေးကို လာလာစွက်ဖက်နေတာ။

မကြိုက်ပါဘူး” ဟု တို့သော်လည်း သူမတို့အတွက်တော့ အန်တီ ကြည်က သူစိမ်း မဟုတ်ပေ။

လူကြီးဖြစ်သော အန်တီကြည်လည်း ဒါတွေက ရိပ်မိလို့လား မသိ။ သူမတို့အိမ်သို့ တော်ရုံကိစ္စမရှိလျှင် မလာ။ လာလျှင်လည်း ယောက်မ မရှိချိန်သာ လာတတ်သည်။

“ဒီနေ့ထိလည်း အဖျားက မကျသေးဘူး မိသက်ရယ်။ သိပ်ကို ပေတေတာပဲ။ ဘယ်လောက်ပြောပြော ပြောလို့ကိုမရဘူး”

“ဦးကျော် နေမကောင်းလို့လား...အန်တီကြည်”

တစ်ခွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် မေ့သည်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

အန်တီကြည်ရဲ့မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားကာ...

“ဘယ်ကလာ...ကိုကျော် နေမကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ... မေ့သည်းရယ်...ဘယ်သူရှိရမလဲ...သားထွေးပေါ့။ ဘယ်မှာ ရန်ဖြစ်ခဲ့သလဲ မသိဘူးအေ...မျက်နှာတစ်ဖက်က ယောင်ကိုင်းလို့ ဘယ်နေ့က...ဪ...အင်း...တမြန်မနေ့ကပေါ့”

အင်း...

မေ့သည်းချစ် တံတွေးမျိုးရခက်သွားသည်။ အန်တီကြည်ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်မိတော့ အန်တီကြည်က သူ့အရိန်နှင့်သူ ဆက်ပြောနေ သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြလဲဆိုတာ မေးမရဘူး။ အဲဒီ ပါးအာရိန်နဲ့ ထင်တယ်...အဲဒီညနေကပဲ စဖျားတော့တာ”

“အာရိန်က တော်တော်ပြင်းလို့နေမှာပေါ့ အန်တီကြည်”

မမလတ်က တွေးဆဆနှင့် ဝင်ပြောသည်။ မေ့သည်း ငဲ့ထား သောခေါင်းကို မဖော်ရဲတော့ပေ။ ဘယ်သူလက်ချက်ဆိုတာ သူတို့ ရှေ့မှာရှိသော မေ့သည်းရဲ့လက်ချက်မှန်းသာသိလျှင် ယခုလို အေးအေးလူလူ စကားလာပြောမည်မဟုတ်။

အန်တီကြည်သည် တစ်ဦးတည်းသောသားကို ပုံပြီးချစ်ထား သူမို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက သားထွေးကို အားပေးအားမြှောက် ပြုသည်။ လူများနှင့်ရန်ဖြစ်လျှင် ဘယ်တော့မှ ခံမရစေရ။ ဦးအောင် ဆော်ခဲ့...ပြီးမှ ငွေထုပ်နှင့် နောက်ကလိုက်ရှင်းတတ်သောမိခင်မျိုး ဖြစ်သည်။

မေ့သည်းတို့ကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် သူ့အချစ်ဆုံးသား နားရသည်အထိ နာကျင်အောင်လုပ်ခြင်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ကြည်ဖြူလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“ဒီတစ်ခါတော့ သူများထက် သူ့ကို အန်တီကြည် ပိုစိတ်ဆိုး တယ် မိသက်ရေ...ဘယ်သူလက်ချက်လဲ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်ကြတာ ကို မေးလို့ကို မရတာ။ ခါတိုင်းဆိုရင် သူ့မှာ ရန်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း အတွက် အမြဲတမ်း အကြောင်းပြချက် ရှိတယ်။ ဆင်ခြေအပြည့် ရှိတယ်။ ခုဖြင့် ဘာလို့လဲမေးရင် မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ဖြေကို မဖြေတာ”

“အန်...အန်တီကြည်...မေ့...မေ့သည်း အင်္ကျီ ခဏ သွားလဲပါဦးမယ်နော်”

နောက်ဆုံး ထိုနားတွင် မနေရဲတော့သော မေ့သည်း အန်တီကြည်ကို ခပ်သွက်သွက်နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့

ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်တွင် လွယ်အိတ်တင်ပြီး ခုတင်ပေါ် ခြေတွဲလောင်းမျှယိုင်လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

အဝတ်အစားလဲဖို့လည်း သတိမရပေ။

သားထွေး နေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့စိတ်နှင့်ပင် သူက နေမရ ထိုင်မရ ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ နေမကောင်းရတာ ကိုယ့် ကြောင့်ဆိုတဲ့အတွေးနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲမိသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ရိုက်လိုက်သည့် ကိုယ့်လက်တောင် စပ်ဖျင်း ဖျင်းနှင့် ကျဉ်ခဲနဲ့ ခံစားလိုက်ရသည်ဆိုလျှင် အရိုက်ခံလိုက်ရသည့် သူပါးပြင်နုနုထွတ်ထွတ်လေး ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်သွားရမလဲ တွေး၍ ခံစားမိတော့ ငိုချင်လာသည်။

“ဟယ်...မေ့သည်း အဝတ်အစားလဲမယ်ဆိုပြီး တက်သွား တာ ကြာပေါ့။ အဝတ်အစားမလဲဘဲ ထိုင်နေတယ်”

“ဟို...ဟိုလေ”

မမသက်ဝင်လာတော့ မေ့သည်း ငှူငှူငေါင်ငေါင် ဖြစ်နေတာ ကို ပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ပေ။ မမလတ်က ရင်ဖုံးအင်္ကျီအဖြူရဲ့ ကြယ်သီးကိုဖြုတ်ရင်း...

“အဲကောင်လေး...ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်သလဲ...နှင့် သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်...မ...မသိပါဘူး”

မမလတ်က အေးဆေးမေးတာဖြစ်ပေမယ့် မေ့သည်း ကမန်း

ကတန်း ထပြေမိသည်။ မမလတ်က တန်းပေါ်သို့ အင်္ကျီဖြူကို ထုန်းတင်ပြီး မနက်က ချွတ်ထားသည့် ဘလောက်စံအင်္ကျီအပြာ ရောင်ကို ခေါင်းပေါ်က စွပ်ချပြီး မယုံပါဘူးဆိုသည့်ဟန်နှင့် ကြည့် သည်။

နောက်...အင်္ကျီကို ကိုယ်ပေါ်ဆွဲချရင်း...

“သားထွေး ဘာဖြစ်ဖြစ် နင် မသိရတာ ဘာမှမရှိပါဘူး ဒီသည်းရယ်...လိမ်ပေးမနေစမ်းပါနဲ့။ ကောင်လေးက နဂိုကတည်း တမု ခပ်ဆိုးဆိုးရယ်။ သူ့မိဘတွေကလည်း အလိုလိုက်၊ နင်ကလည်း သူ့မိုက်သမျှ ဘာမှမပြောဘဲ မြဲနေနော်။ ချစ်ရာမကျဘဲ နှစ်ရာကျ မယ်”

“မမလတ်ကလဲ”

ခါးပေါ်က လဲပြီးဖြစ်သော လုံချည်စိမ်းကို ခပ်လောလော ခေါက်ကာ အဝတ်ခြင်းတောင်းထဲသို့ထည့်ရင်း မမလတ်က မဲ့ရွဲ့ ပြောသည်။

ထိုဒဏ်ရာဟာ မမလတ်ရဲ့ညီမ မေ့သည်းချစ်ကြောင့် ဖြစ်ရ တာများသိလျှင် ခုလို အေးဆေးပြောနိုင်ပါ့မလား မသိ။

ခုတောင် မေ့သည်း အန်တီကြည်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲပေ။ သူ့ဘက်ကလည်း ဘယ်သူကြောင့်လို့ မပြောထားတာ တော်သေး သည်။

“ညစာစားပြီး သူတို့အိမ်ဘက် ခဏသွားပြီး လူနာမေးရ အောင် ငါ့သဘောကတော့ သူ့ဘာသာ ရန်ဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာရတာ မေးချင်ပါဘူး။ အန်တီကြည်တို့မျက်နှာကြောင့် မေးရမှာ။ ကဲ...”

အဝတ်အစားလဲ”

မမလတ်က ပြောပြီး အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။ မသိပ်ပြန်လာသဖြင့် အန်တီကြည် ထပြန်သွားခြင်းဖြစ်မည်။

ညစာချက်ပြုတ်ရေးတွင် မေ့သည်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်၊ မသိဂီကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါသည်။ ထိုသို့ ကူညီရတာ မသိဂီက မမြင်။ သူချက်ပြုတ်ရတာပဲမြင်ကာ မှဲမဆုံး၊ ရွဲမရွဲရှိတတ်သည်။

“မေ့သည်း...မလိုက်တော့ဘူး မမလတ်။ မနက်ကွေး essay တစ်ပုဒ် ဆရာကို ပြရမယ်။ ခု...ရေးဖို့”

“ဟာ...နင်ကလည်း နင် မပါတ် ငါ မသွားချင်ပါဘူး- လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

မေ့သည်းချစ် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ သားထွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဖို့ သတ္တိမရှိပေ။ ရင်လည်းရင်မဆိုင်ရဲပေ။ မမလတ် ဇွတ်ခေါ်နေသည့်ကြားမှ ဇွတ်ငြင်း၊ ဇွတ်အကြောင်းပြလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး ခေါ်မရသည့်အဆုံး မမလတ်က ကိုကိုကြီးအပေါ် အဖော်စပ်ကာ ထွက်သွားသည်။

စာကြည့်မည်အကြောင်းပြု၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မေ့သည်း ဝီရိယတိုက်ရမည့် အဝတ်ပုံရှေ့တွင် ခွမ်းလျှော ထိုင်နေမိသည်။

မမလတ်တို့ပြန်လာမည့်အချိန်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဝီရိယတိုက်ရင်း ထိုင်စောင့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

နောက်ဆုံး ရင်မဆိုင်ချင်သော်လည်း ရင်ဆိုင်ရမည့်အကြောင်း တရားရှိလာတော့ မေ့သည်းချစ် သားထွေးတို့အိမ်သို့ ရောက်ရပြန်သည်။

လူကြီးတစ်ယောက်လုံးက လာပါဦး၊ လိုက်ခဲ့ပါဦး... တကူးတက ခေါ်နေတော့ မေ့သည်းချစ် ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်၍ မရတော့ပေ။

နဂိုကတည်းက အားနာဘတ်သူဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

“သားလေးကလေး...သူ့အစ်မကို တွေ့ချင်ရှာတယ်နော် တူတယ် သမီးရယ်...မနေ့က အလတ်မတို့လာတော့ မေ့သည်း မပါဘူးလား...တမေးတည်း မေးနေရှာတယ်”

“ရှင်”

သူက မေးတယ်ဆိုတော့ ပို၍လန့်နေရသည်။
မနေ့ညက မမလတ်တို့ပြန်လာတော့ မမေးရဲ။ မမလတ်က
လည်း သူ စာစစ်ခြင်း၊ စာကြည့်ခြင်းအလုပ်နှင့် ရှုပ်နေသည်။
နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲဝင်တော့မှသာ...

“သားထွေးပါးကြီးက ယောင်ကိုင်းနေတာဟယ်”

ဟုပြောတော့ မေ့သည်မှာ မမလတ်ကို ကျောခိုင်းပြီး
မျက်ရည်ကျိတ်ကျခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်မောင်လေးတစ်ယောက်လိုချစ်ခဲ့
ရသော ကလေးကို နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ်တောင် ခွင့်မလွှတ်ချင်တော့ပေ။

ဒီရဲ့အညွှာကို သိနေ၍လားမသိ။ သားထွေးက သူမိခင်နှင့်
လွှတ်၍ သူမကို ခေါ်ခိုင်းပြန်သည်။ နောက်ဆုံး မပြေးသော်လည်း
ကန်ရာရှိနေပြီမို့ ဖြစ်လိုကဖြစ်စေပြီး လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

သူ့အခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ လူက မဝံ့မရဲနှင့် သူ့မျက်နှာကိုတောင်
မော့မကြည့်ရဲပေ။

သူက သူ့ကို နာကျင်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမကို တွေ့ချင်စေ
မယ့် ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့မိသည့် သူ့ကို
ရင်ဆိုင်ဖို့ သတိမရှိပေ။

“ခဏနော်...အန်တီ စားစရာတစ်ခုခု သွားယူဦးမယ်”

“အန်တီကြည်”

ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့သဖြင့် အလန့်တကြား
ခေါ်မိသည်။ အန်တီကြည်က ထွက်သွားသည်။ အတင်းနောက်က
လိုက်သွားရအောင်လည်း မဖြစ်သင့်တာမို့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရသည်။

ငြိမ်သက်နေတာကြာလာတော့ သူ့မျက်နှာကို မဝံ့မရဲ ကြည့်မိ
သည်။

ဆို...

မျက်လုံးတစ်ဖက်မို့တက်အောင် ယောင်ကိုင်းနေသော ပါးပြင်
အိမ်ကန်ကိုမြင်တော့ မေ့သည်။ ငိုချင်သွားသည်။

နဂိုကတည်းက အသည်းငယ်တတ်သူမို့ ခုလို ကိုယ့်ကြောင့်
ဖြစ်ရသည်ဆိုတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်မလဲ။

“မေ့သည်...ကျေနပ်တယ်မလား”

“အို...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...အဲဒီလိုမပြောနဲ့ကွယ်”

မေ့သည်။ ခေါင်းကို လျှင်မြန်စွာယမ်းပြီးပြောတော့ သူက
အဝါရင်း ခနဲတည့်တည့်ပြုံးတော့ မေ့သည်။ ဝမ်းနည်းရသည်။

သူပုံစံက လုပ်တုန်းကဖြင့်လုပ်ပြီး ခုမှ မျက်ရည်လာမဝဲပြန်
ပြောနေသယောင်။ ခဏနေ အန်တီကြည် ဝင်လာတော့မှာမို့
မေ့သည်။ ပါးပြင်ပေါ် ကျလုလုခင်ဖြစ်နေသော မျက်ရည်တွေကို
သုတ်ပြီး...

“တို့...ပြန်တော့မယ်”

“ဘာ”

လွယ်အိတ်ကို ပခုံးတစ်ဖက်တွင် ချိတ်၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီး
ပြောတော့ သူထံမှ ဘာဆိုသည့်အော်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားကြောင့်...ကျွန်တော်”

“သားရေ...ဟော...သမီးက ခုပ်ရောက်တယ်၊ ခုပ် ပြန်

တော့ခရီးလား...နေပါဦးကွယ်"

ဝင်လာသော အန်တီကြည်ကြောင့် သူ့ထံမှ စကားရပ်သွားသည်။ သူ့စကားကို အန်တီကြည် ကြားသွားမလား စိုးရိမ်နေမိသော မေ့သည်မှာ အန်တီကြည် သူ့စကားနှင့်သူ ဝင်လာတာမို့ ကျိတ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လူကြီးဝင်လာတာမို့ ထပြန်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တာမို့ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

"မေမေ...သား...မုန့်စားချင်တယ်"

"အင်းလေ...သားအတွက်...ပါသားပဲ"

"မဟုတ်ဘူး...မေ့သည်း ခွံကျွေး"

"ဟင်"

"ဪ...သားကလဲ"

ပူတင်းပန်းကန် လှမ်းကမ်းပေးတော့ သားထွေးက ခေါင်းယမ်းသည်။ မေ့သည်းကျွေးမှဆိုတော့ မေ့သည်းချစ် မျက်လုံးပြူးသွားရသလို အန်တီကြည်ကလည်း မေ့သည်းကို အားနာသလို ကြည့်သည်။

"ဘာလဲ...ဒါလေးတောင် မကျွေးချင်ဘူးလား"

"သားကလည်း ကလေးမဟုတ်...ဘာမဟုတ်နဲ့ကွယ်"

မေ့သည်းကိုဆို အမြဲတမ်း အနိုင်ယူတတ်သော သားအကြောင်းကိုသိနေတော့ အန်တီကြည်က မေ့သည်းကို အကူအညီတောင်းသလို ကြည့်သည်။

မေ့သည်း အန်တီကြည် မမြင်အောင် သူ့ကို မျက်စောင်း

ဆွမ်းခံသားဘူး ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော လွယ်အိတ်ကို မယူပြီး နူးတင်ဘေးက ခုံပေါ်တွင် ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

လွယ်အိတ်ကို ပေါင်ပေါ်ပြန်တင်ပြီး အန်တီကြည်လက်ထဲက ပူတင်းပန်းကန်ကို လက်လှမ်းလိုက်သည်။

"သားက ဖြစ်ကတည်းကနေ ခုထက်ထိ ဘာမှ ဟုတ်တိအိတ်တိ မစားသေးဘူး သမီးရယ်...အတော်ပဲ သမီးလည်း ညစာစားပဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူစားကြလေ။ အန်တီ သွားပြင်ဦးမယ်"

"အို...မစားတော့ပါဘူး...အန်တီကြည်ရဲ့။ မေ့သည်း ခဏပြန်တော့မှာရှင်။ တော်ကြာ ကိုကိုကြီးတို့ စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ"

"ဪ...မပူပါနဲ့လို့ အန်တီကြည် ခုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ညကျရင် ပြန်ပို့ပေးမှာပဲ"

အန်တီကြည်က ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ မေ့သည်း ထိုင်ရသလို ထရမလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ပါးစပ်ကလေး ဟတဟတ ဆပ်ပြနေသော ကောင်လေးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ပူတင်းပန်းကန်ခုံပေါ်ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲထည့်ပေးရင်း သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ

"မင်းအမြင်မှာ ငါက ခိုင်းစရာလူတစ်ယောက်ထက် ဘာမှ မလိုဘူးဆိုတာ ငါ အစကတည်းက သိပြီးသား"

"ဘာဗျ"

ပူတင်းပန်းကန်ကိုင်ထားသောလက်ကို လှမ်းဖမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့်..

"မင်း...ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူးလား သားထွေး။ အဲဒီလို ထက်ရဲဇက်ရဲလုပ်တာတို့...သိပ်မုန်းတယ်"

“ဟုတ်လား...ဒီမှာ နောက်ထပ် ပါးတစ်ဖက် ကျန်သေး တယ်လေ။ လုပ်ခမ်းပါ...ခင်ဗျားက ရိုက်ရဲသေးတာပဲ။ ကျုပ်က မခံရဲစရာ ဘာရှိလို့လဲ”

“ဟင့်...”

နမုတ်သော ပါးပြင်တစ်ဖက်ကို မေးထိုးပြီးပေးတော့ မှေသည်း ခေါင်းငုံ့ကာ အင်ခနဲ ရိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့မျက်ရည်ကျတော့

“မင်း ငါ့ကို အမြဲတမ်း အနိုင်ပိုင်းတယ်”

“ခိုင်းစရာလူလို့ ခင်ဗျား ဘာလို့ပြောလဲ။ ခင်ဗျားကို ကြင်နာ ချင်လို့ ချစ်စကားပြောတော့...”

“တော်တော့...အဲဒီစကားတွေကို ငါ မကြားချင်ဘူး... သားထွေး”

မှေသည်း နီရဲသောမျက်နှာနှင့်အော်တော့ သားထွေးရဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာက ပေါ်ပေါက်လာကာ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“ချစ်တာနဲ့ နှာစေးချောင်းဆိုးခြင်းက ထိန်းချုပ်လို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး။ မောင် ချစ်မိတာကော အပြစ်လား”

“တော်စမ်းပါ...မင်းနဲ့ငါ သမီးရည်းစားလည်း မဖြစ်သင့် ဘူး။ မင်း ငါ့ကို အဲဒီလို လာမသုံးနှုန်းနဲ့ သားထွေး။ ဒီမှာ ငါ့အပေါ် မင်း ကြိုက်သလို အနိုင်ယူလို့ရတယ်။ ကြိုက်သလို ခိုင်းလို့ရတယ်။ မင်းအပေါ် မောင်လေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်စိတ်နဲ့ ငါ ဘာမဆို လုပ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ချစ်တယ်...ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့စကား

ဘယ်တော့မှ လာမပြောနဲ့”

“.....”

“ငါဟာ မင်း အပျော်တမ်းချစ်ရမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်လို့ မင်း သတ်မှတ်လိုက်တာတော့ ငါ ဝမ်းအနည်းဆုံးပဲ သားထွေး။ မင်းမှာ ရည်းစားတွေ ဒီလောက်ပေါနေတဲ့ကြားကနေ ငါ့ကို ချစ်တယ်...ကြိုက်တယ် လာပြောတာက တကယ်ချစ်ကြိုက်တယ် လို့ ငါတော့ မထင်ဘူး။ ငါ့ကို ခင်ဗျားလို ခပ်တုံးတုံး မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဘယ်ချိန်စော်ကားကား ရတယ်လို့ ပြောသလိုနဲ့ အတူတူပဲ”

ဝုန်းခနဲ သူ အိပ်ရာပေါ်က ခုန်ထလိုက်သည်။ မှေသည်းချစ် လန့်သွားသော်လည်း ကိုယ်ပြောချင်တာ ပြောခွင့်ရလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။

ကိုယ့်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို အရှိန်ယူ၍ ထပ်မံခြင်းမို့ ပူတင်းပန်းကန်ထဲက ပူတင်းတုံးက အိပ်ရာပေါ် ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဒီမှာ...ဒေါ်မှေသည်းချစ်...ကျုပ် ရည်းစားတွေများခဲ့ဖူး တယ်...မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ပါရစေ...ကြိုက်ပါ ရစေ ကျုပ်ဘက်က မကမ်းလှမ်းခဲ့ဘူး။ ကျုပ် ချစ်တယ်ပြောခဲ့တာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း”

“ဆောရီးပဲ...မင်းရဲ့ချစ်စကားကိုလည်း ငါက ဘယ်တော့မှ အသိအမှတ်မပြုခဲ့ဘူး...သားထွေး။ ဒီတော့ တို့တတွေရဲ့ဆက်ဆံ ရေး မပျက်ပြားချင်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့စကားတွေ ပြန်ရုတ်သိမ်း ြါ”

“မရုတ်သိမ်းဘူးဆိုရင်ကော...”

မာကျောသည့်မျက်လုံးနှင့် ဂျစ်ကန်ကန်လေသံကို အံတုကာ
မေ့သည်းချစ်နောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းကာ...

“ဝမ်းနည်းစရာကြီးပေါ့”

အခန်း (၈)

“နင် တကယ် အဲဒီလိုပြောခဲ့တာပေါ့။ သူကကော နင့်ကို
ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

အိဖြူစင်က တအံ့တဩ မေးသည်။ သားထွေးနှင့်ပတ်သက်
သွင် မပြတ်မသားနှင့် ဘယ်တော့မှ တင်းတင်းမာမာ မပြောရက်ခဲ့
သော ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့အကြောင်းကို သိနေတာမို့ မယုံမရဲနှင့်
ပြန်မေးမိသည်။

မေ့သည်းချစ် ခေါင်းယမ်းကာ...

“ဘာမှမလုပ်သေးဘူး။ ငါ သူ့အမေရှိတဲ့ မိးဖိုဆောင်ဘက်
ထွက်သွားတာကိုးဟ...ပြီးတော့ဟာ...ငါလေ သူ့ကို အဲဒီလိုစိတ်
နဲ့ မရှိစေချင်ဘူး...အိဖြူခင်ရယ်။ ငါ သူ့ကို မောင်လေး
ဘစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တယ်။ သူလည်း ငါ့ကို အစ်မရင်းတစ်ယောက်
လို ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်ခဲ့တာ...မှားသွားတယ်ထင်တယ်”

“သိပ်မှားတာပေါ့ဟာ... နင်တို့ သွေးမတော်သားမစပ်ဘူး ဆိုတာ သူ သိနေတာပဲ။ ဘယ်... အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်နိုင် ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ဟာ... သူ့အမေပြီးရင် သူ အရင်းနှီးဆုံးပတ်သက် ခဲ့တဲ့သူက နင်လေ”

“ဘာမှမဆိုဘူး”

မေ့သည်း လက်မခံနိုင်သလိုနှင့် ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဒါက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာဖောက်ပြန်မှုဟု နာမည်တပ်လိုက်သည်။ လောကမှာ ပိုနှင့်မ၊ ပတ်သက်မှုတိုင်းဟာ မရိုးမသား ပတ်သက်မှုပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ကောက်ချက်ဆွဲခြင်းကို မေ့သည်း မုန်းသည်။

မေတ္တာတရားနှင့်ပတ်သက်မှုမှာ မရိုးမသားစိတ်မွေးခဲ့သော သူ့ကို ဒီထက်မက သူ နာကျင်အောင် အပြစ်ပေးချင်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့မေတ္တာတရားကို စော်ကားရက်လေခြင်းဟူ၍လည်း ယူကျုံးမရသည့်စိတ် ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်တွေကစပြီး မေ့သည်း သူတို့အိမ် မသွားတော့ပေ။ အန်တီကြည်လာခေါ်လျှင်လည်း စာမေးပွဲနီးနေသည်ကို အကြောင်း ပြလိုက်သည်။

စာမေးပွဲကလည်း ရှေ့တစ်လထဲမှာဆိုတော့ တကယ်နီးပြီ။ မမလတ်တောင် မေ့သည်းကို အိမ်အလုပ် ဘာမှမလုပ်စေဘဲ စာပဲ လုပ်စေခဲ့သည်။

မေ့သည်းရဲ့တာဝန်အားလုံးကို သူ ယူထားရတော့ ယောက်မ ဖြစ်သူသည် အရင်လို မခိုမကပ်ရဲတော့ပေ။ မေ့သည်းကိုယ်တိုင်

မလတ်ကို အားနာသော်လည်း မတတ်နိုင်။

ဒီနှစ်စာမေးပွဲကို အောင်ချင်သည်။ ဒီနှစ်သာ မအောင်လျှင် (၅)နှစ် ရှိပြီ။ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဒီနှစ် ဆယ်ဘန်းမအောင်လျှင် သူမ စာမေးပွဲ ဆက်မမပြတော့ပေ။

အလုပ်ကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့လကတည်းက နားလိုက်သည်။ ခိုလှုံချုပ်ဈေးက အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထည်ဆိုင်ရှင်ကလည်း မေ့သည်း၏ အလုပ်ကြိုးစားပုံ ကို သိသဖြင့် စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် ပြန်လာလုပ်ဟု ကြိုဆိုသည်။ မမလတ်ကတော့...

“ငါတို့တွေ ဒီထက်လည်း ထူးမငတ်တော့ဘူး... မေ့သည်း။ စာမေးပွဲပြီးရင် နင် အဲ့ဒီဆိုင်မှာ မလုပ်နဲ့တော့။ စက်ချုပ်သင်တန်း တက်... စက်ချုပ်တယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဣန္ဒြေအရဆုံးနဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးအလုပ်ပဲ”

“ခုခေတ်မှာ စက်ချုပ်ဆိုင်တွေ မှီလိုပေါက်နေတာ မမလတ် ရယ်”

“ဪ... ဒါကတော့ နင်ရဲ့ ထိုးဖောက်နိုင်မှုစွမ်းရည်ပေါ် မူတည်တယ်လေ။ စက်ချုပ်သင်ပြီး ရိုးရိုးစက်ချုပ်စားမလား။ မငတ် ဖို့က သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုးတက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ”

မေ့သည်း ထောက်ခံတော့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီး...

“စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ထောက်ခံမနေနဲ့။ ဧကန်ချုပ်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဒီခိုင်းဘက်ကူးပြီး ဒီခိုင်းဝတ်စုံ

ဖြိုင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ဖြိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ လမ်းစပေါက်ပြီး ကိုယ့်မှာမည်
နဲ့ကိုယ် ရက်တည်နိုင်မယ်”

မမလတ်ဘဲကားတွေထဲမှာ မေ့သည်အတွက် ရည်မှန်းချက်
ကြီးကြီးတွေထားတာ ပေါ်လွင်သည်။ ယောက်မဖြစ်သူနှင့် အတိုက်
အခံလုပ်ပြီး ဒီလောက်ထိ လုပ်ပေးနေတာကိုပဲ လွန်လှပြီ။ မမလတ်
ရဲ့ရည်မှန်းချက်တွေကို အလဟဿ မဖြစ်စေချင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဒီနှစ်စာမေးပွဲကို သူမ အောင်မြင်မှဖြစ်မည်။
အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားရမည်။
ထို့ပြင် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော သားထွေးရဲ့နှုတ်က ချစ်တယ်
ဆိုသောစကားကို သူမ မယုံရဲပေ။

သားထွေး ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင်ထားနေတာ သူမ
သိသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် မပြတ်သေး။ နောက်
ကောင်မလေးနှင့် ချိတ်ဆက်နေတတ်သော သားထွေး၏ချစ်တယ်
ဆိုသောစကားကို သူမ ဘယ်တော့မှ မယုံကြည်ပေ။ သူ့ရူးတိုင်း
ကိုယ်လိုက်မရူးနိုင်ပေ။

ကိုယ့်ဘဝက သူ့ဘဝလို ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်ဘဝ
မဟုတ်။ ပန်းခင်းလမ်းသောဘဝ မဟုတ်။ သူ့မိဘတွေ ချမ်းသာ
သလို ကိုယ့်မိဘတွေ မချမ်းသာခဲ့။

သူက အချိန်တန်လို့ ပျံ့ထွက်ရင်တောင် နေရာအိမ် အဆင်
သင့်။ စီးစရာကား အဆင်သင့်။ ကိုယ့်မှာက ပျံ့ထွက်သွားလျှင်
နားခိုစရာ သောင်ပြင်မရှိ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝီရိယစိုက်ထုတ်ပြီး
မကြိုးစားလျှင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပေ။

တိုက်ခန်းရိုတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီတိုက်ခန်းမှာပဲ မောင်နှမ
(၃)ယောက် ရာသက်ပန်နေသွားဖို့က မသေချာ။ မမလတ်သည်
လည်း သူ့ကောင်လေးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရဦးမည်။ ကိုယ်ကကော
မသေချာ။

ကိုယ့်အစွမ်းအစနှင့် နေရာလေးတစ်ခုသော်မှ မဖန်တီးနိုင်
လျှင် ရပ်တည်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မဖန်တီးနိုင်လျှင် ခွေးဖြစ်ရမည့်ကိန်း။
ဒီတော့ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကို မေ့သည်ချစ် မဖြစ်မနေအောင်မှ
ဖြစ်မည်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘေးချိတ်ထားရမည်။

“ဟင်... ကျူရှင်ဆရာအသစ်ဟ”

အိဖြူစင်စကားကြောင့် အတန်းရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ဟုတ်သည်။ ကျူရှင်ဆရာက သင်နေကျ Bio ဆရာ မဟုတ်။

သူမတို့ထက် လေးငါးနှစ်ခန့်ကြီးမည့်ဆရာလေး ဖြစ်သည်။
ဤကျူရှင်သည် သာမန်လူတန်းစားများသာ တက်နိုင်သော
ကျူရှင်မို့ ဆရာတွေမှာလည်း ကျူရှင်လခ အရမ်းရတယ်ရယ်လို့
တော့ မဟုတ်ပေ။ အဓိကအားဖြင့် ပရဟိတ စိတ်ဓာတ်အခံဖြင့်
ပညာဒါနဟု ရည်စူးကာ လာသင်ကြသောဆရာ များသည်။

ယခု Bio ဆရာအသစ်မှာ လူငယ်သော်လည်း ပညာမငယ်
သောဆရာ ဖြစ်ပုံရသည်။ အသင်အပြကောင်းသည်။ စာများကို
မှတ်သားရာတွင် ကဗျာလင်္ကာနှင့် မှတ်သားစေတာမို့ အလွယ်တကူ
မှတ်မိသည်။

မေ့သည် အကြောက်ဆုံးဘာသာတွင် Bio ကို ထိပ်ဆုံးက
ဖြစ်သည်။ နှစ်တိုင်း ဖြေလိုက်တိုင်း မဖြေနိုင်သည့်ဘာသာတွင် Bio

က အမြဲကမ်းပါသည်။

ယခုလို အသင်အပြကောင်းသောဆရာနှင့်သာ စောစောစီးစီး တွေ့ခဲ့လျှင် Bic... ကွက် စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မလိုတော့ပေ။

အိဖြူစင်ကလည်း သဘောကျနေသည်။ အပြန်လမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဆရာလေး၏ အသင်အပြကောင်းပုံကို ပြောရှုပင် မကုန်တော့ပေ။

ဆရာက သူ့မှာမည်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ မင်းသက်မောင် ဆိုတာ ဆရာမှာမည်တဲ့။ အသားညိုညို၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့် ဆရာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ တကယ်ပင် ဆရာတစ်ယောက်၏ ဂိုက်ဆိုက် အပြည့်ပင်။

ကွက်စိပ်ပုဆိုး နက်ပြာရောင်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအစင်းကျားကို တွဲဝတ်ထားသည်။ စာသင်သည့်အခါ အင်္ကျီလက်ကို ပင့်ပင့်တင်၍ သင်သည်။ တစ်တန်းလုံးကြားအောင် အော်နိုင်သည့်အသံဩဇာနှင့် ပြည့်သူ။

“ငါတော့ ဒီနေ့ည Bio ချက်ချင်းကိုင်မယ်။ ဒီနှစ်တော့ Bio အတွက် ငါ မစိုးရိမ်တော့ဘူး။ တစ်ခုပဲ... ရူပဗေဒတော့ ငါ လန့်တယ်... အိဖြူစင်”

နှစ်ယောက်သား စာမေးပွဲအတွက် စာနှင့်ပတ်သက်၍ စကား တပြောပြောနှင့် လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“သေချာကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့ဟာ... နင်ကမှ အဲ() ဘာသာ စိုးရိမ်စရာရှိလို့ တော်သေး... ငါက အတွက်အချက်မုန်းတာနဲ့ သန့်ရာ တွက်တိုင်း လည်နေတာနဲ့တော့ ငါတော့ လန့်တယ်ဟာ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“တီ... တီ”

အိဖြူစင်ကို အားပေးလိုက်စဉ် ဘေးမှာ ကားဟွန်းတီးသံ ကြောင့် နှစ်ယောက်သား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြစဉ်...

“ဟင်”

“ဆရာ”

နှစ်ယောက်သား ကားထဲက ဆရာကိုမြင်တော့ အံ့ဩသွား ကြသည်။ ဆရာက ဒီနေ့မှ သင်ခဲ့ရသော မေ့သည်းတို့နှစ်ယောက် ကို မှတ်မိပုံမရပေ။

“ဒီလမ်းထဲက သက်သက်ချစ်တို့အိမ်က ဘယ်အိမ်လဲ... ချာတီတီ”

“အို”

“မမသက်ကို မေးနေတာပဲ”

“သိလားဟင်... သူပြောတာ ဒီလမ်းထဲပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ခန်း လို့ပြောထားတော့ ကိုယ် တစ်ပတ် ပတ်ရှာပြီးပြီ... မတွေ့လို့”

“သက်သက်ချစ်ဆိုတာ မေ့သည်းအစ်မပါ... ဆရာ”

“ဗျာ... ဟာ... အတော်ပဲပေါ့။ ဒါဆို... တက်လေ”

ဆရာ လှည့်ဖွင့်ပေးသော ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ် အိဖြူစင် ၏ မချိုမချည် မျက်နှာပေးကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။

အခန်း (၉)

ဆရာမင်းသက်မောင်သည် မမလတ်၏သူငယ်ချင်းဖြစ်နေခြင်းကပင် မေ့သည်ချစ်နှင့်အိဖြူစင် ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သိပ္ပံဘာသာတွင် အသင်အပြကောင်းသော ဆရာသည် သင်္ချာကြောက်သော အိဖြူစင်နှင့် ရူပဗေဒနှင့် Bio တွင်လန့်သော မေ့သည်ချစ်တို့အတွက် ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်သွားလေသည်။

သောကြာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ သုံးရက်စလုံး ဆရာက မေ့သည်တို့အိမ်တွင်လာ၍ စာသင်ပေးသည်။

မမလတ်ကလည်း...

“သူငယ်ချင်းကို အားကိုးပါတယ်ဟာ... ငါ့ညီမလေး ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကိုအောင်မှဖြစ်မှာဟာ... ကူညီပါဦးဟာ”

ဟု အပ်လည်းအပ်၊ အကူအညီလည်းတောင်းသည်။ ဆရာက သူထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်...

“စိတ်မပူပါနဲ့ သက်ရာ... နှင့်ညီမလေးတွေက ဉာဏ်အရမ်း ဆိုင်းတဲ့ထဲ မပါပါဘူး... အောင်မှာပါ။ ငါပြောတဲ့ နည်းလမ်း အတိုင်း လိုက်နာရင်”

“ကြားကြရဲ့လား... ကောင်မလေးတွေ”

“ကြားပါတယ်... မမလတ်”

မမသက် လှည့်မေးတော့ သူမတို့ (၂)ယောက်စလုံး ဖြေလိုက်ကြသည်။

ဆရာကျေးဇူးကြောင့် သူမတို့တတွေ စာမေးပွဲကြောက်သည့် စိတ်များ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။

စာမေးပွဲအတွက် စာတွေ ပြန်လည်လေ့လာနေသည့်အတောအတွင်း မေ့သည် ဘယ်ကိုမှ စိတ်မရောက်အောင် ထိန်းထားသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်မဖြစ်သူ၏ ငြူစုစောင်းမြောင်းမှုကို လည်း လျစ်လျူရှုထားသည်။ သူ့ကားပေါ်တွင် မရိုးနိုင်သော ခိန်းကလေးတွေတင်၍ မေ့သည် မမြင်မြင်အောင် ရောက်ရောက် လာတတ်သော သားထွေးကိုလည်း မေ့သည် မေ့ထားခဲ့သည်။

မေ့ထားနိုင်ခဲ့သည်ဟုလည်း ထင်ပါသည်။ သို့သော် မေ့သည် အထင်မှားယွင်းကြောင့် သားထွေး သူမရှေ့သို့ရောက်လာ တော့မှာ သိလိုက်ရသည်။

စာသင်ပြီးသောဆရာကို သူမနှင့်အိဖြူစင် ဆရာကို အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပို့ကြသည်။

“အိဖြူစင်... အိမ်ပဲပြန်မှာမဟုတ်လား။ ဆရာကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

“အားနာစရာကြီး...ဆရာရယ်၊ ရပါတယ်...ဖြူစင် ပြန်နေ ကျပါရှင်”

“ဘယ်ဟုတ်ခလဲ...လမ်းကြုံနေတာပဲကို...ချာတိတ် ညည်း သူငယ်ချင်းကို ပြောပါဦး”

ဆရာက အိဖြူစင်ကိုပြောရင်း မေ့သည်ကို လှမ်းအကူအညီ တောင်းသည်။ ဆရာက အိဖြူစင်ကိုတော့ အိဖြူစင်ဟုသာခေါ်ပြီး သူမကိုတော့ မေ့သည်ချစ်ဟု ဘယ်တော့မှမခေါ်ဘဲ ချာတိတ်ဟု သာ ခေါ်တတ်သည်။

ဆရာကို အားနာတာနှင့် မေ့သည် အိဖြူစင်ကို ဘယ်လိုမှ မတိုက်တွန်းတတ်ဘဲ ရှိနေသည်။

“ကဲ...လာပါ...တစ်ခါတလေပဲ။ ဆရာလည်း အဲဒီဘက် လမ်းကြုံလို့ပဲဟာ...မတက်ရင်တော့ ဆရာ စိတ်ဆိုးမယ်နော်”

ဆရာက အကျပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အိဖြူစင် ခေါင်းကုတ်ပြီး ဟီးခနဲ ရယ်သည်။ ဆရာစေတနာကို သူမတို့ နားလည်သည်။ နေခင်းကြောင်တောင်မို့ နေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်မဟုတ် လား။ နေပူကြီးထဲမှာ အိဖြူစင် ပြန်ရမည်ဆိုးသောကြောင့် ဖြစ် သည်။

နောက်ဆုံး အိဖြူစင် ဆရာကားပေါ်ပါသွားသည်။

ဆရာက...

“ဆရာ...သွေးမယ် ချာတိတ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

ထွက်သွားသောကားကို မေ့သည် လက်ပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့

ဘက်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“သိပ်ကို ပျော်နေတာပဲနော်...မထင်ရဘူး”

“ဟင်...”

အသံကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သားထွေးက တိုက်ထောင့်အကွယ်မှ ထွက်လာသည်။ ဒီတော့မှ တိုက်ထောင့် သမ်းချိုးတွင် တစ်စွန်းတစ်စပေါ်နေသော ကားကို မြင်လိုက်ရသည်။

တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သားထွေး၏ နှက်နာမှာ ချောင်ကျနေသည်။

ယခု သားထွေးက ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်သွားပြီ။ ဒုတိယနှစ်၏ ပထမနှစ်ဝက် ပညာသင်ကာလ ဖြစ်သည်။

သူမအနီးသို့ လျှောက်လာသော သားထွေးကို မေ့သည်ချစ် ဘာမှမပြောသေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သားထွေးသည် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အတိဖြစ်နေသော နက်ပြာ နောင် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အပေါ်က လက်စက ရုပ်အင်္ကျီမိုးပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကြွယ်သီးတပ်သည့် နေရာတစ်လျှောက်လုံးနှင့် လက်၊ ကော်လံအနားကွပ်တို့သည် မိုးပြာ နှင့်အပြာရင့်အစင်းကျားများ ဖြစ်သည်။

ဆံပင်တို့ကတော့ ဦးရေပြားမြင်ရအောင် ထုံးစံအတိုင်း တီထောင်နေသည်။ နေကွဲကွဲတောက်ပူနေသော်လည်း ခြေထောက် တွင် ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ်အနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဘယ်လို...မတွေ့ရတဲ့ သုံးလေးလအတွင်းမှာ တိုးတက် ခေါ်လာ”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ... သားထွေး။ အိမ်ပေါ်တက် မယ်မလား... လာ”

ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ဘာမှ အစမဖော်ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့တက် ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ သူက ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ကနေ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်တော့ သူ့ကိုထိုင်ခိုင်းပြီး စာစောတုန်းက ဆရာ့ကို စည့်ခံခဲ့သည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်သိမ်းလိုက် သည်။ မီးဖိုဘက်သို့ဝင်ခဲ့သော သူ့နောက်မှ ကျန်ခဲ့သည်။

သူ ဘာကြိုက်တတ်သလဲ မေးစရာမလို။ နက်စိကော်ဖီပြင်း ပြင်းဆို... သူ အမြဲတမ်းသောက်နေကျမို့ နက်စိကော်ဖီပြင်းပြင်းကို ဖျော်လိုက်သည်။

အိမ်တွင် ဘယ်သူမှမရှိပေမယ့် သား... သို့တာ သူ မကြောက်ရွံ့ရမည့်သူ မဟုတ်ပေ။ ရှေ့ခန်းထဲသို့ ထွက်လာတော့ သားထွေးက သူမရဲ့မှတ်စုစာအုပ်ကို ယူကြည့်နေသည်။ သူမ ထွက်လာတာမြင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ခန်းခနဲ ပြုံးပြီး...

“မဆိုးပါဘူး... မှတ်စုတွေကတော့ တော်တော်ပြည့်စုံ သားပဲ”

“သောက်ဦး”
မေ့သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ကော်ဖီပန်းကန် သူ့ဘက်သို့ တိုးပေးပြီး ကော်ဖီသောက်ရန်သာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကော်ဖီသောက်ဖို့သက်သက် လာတာမဟုတ် ဘူး... မေ့သည်”

“ဟင်”

ကိုယ့်ရှေ့တွင် ဒူးတစ်ဖက်ကွေး၍ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက် သော ကောင်လေးကြောင့် မေ့သည်။ အလန့်လန့် အပြန်ပြန်နှင့် နတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်း... မင်း... ငါ့ကို ငရဲပေးနေတာလား... သားထွေး”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်... မရယ်။ မနဲ့ ဝေးနေရတာ မောင့်အတွက် သေနေရတာနဲ့ မခြားဘူး”

“တော်စမ်း... သားထွေး၊ မင်း လျှာရိုးမရှိတဲ့စကားတွေ ပြောပြန်ပြီလား။ ငါ့ကို သူငယ်နက်စားလေးလို့ မင်း ထင်နေလား”

ကိုယ်မမြင်မြင်အောင် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်နှင့် ကိုယ့်ရှေ့က ဖြတ်သွားပြခြင်းကို ရည်စူး၍ မေ့သည်ချစ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကလည်း ထိုကိစ္စကို သိပုံနှင့်...

“သူတို့အားလုံးက မောင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ မရယ်... မ... သဝန်တို့အောင်လို့ မ... ရှေ့ ရောက်လာပြတာပါ။ ဟိုတစ်ခါ ဖြစ်ပြီးကတည်းက မောင် သူတို့နဲ့ အဲဒီကိစ္စ ကင်းရှင်းပါတယ်”

ဒူးထောက်နေရက်နှင့် မေ့သည်။ လက်ဖျားတွေကို ဆုပ်ကိုင် သိုက်သည်။ မေ့သည်ချစ် အနေခက်လာသည်။ မောင်လို့သုံးရုံနှင့် အားမရရုံမက ‘မ’ ဟုခေါ်လာခြင်းကြောင့် ပို၍အနေခက်မိသည်။

“ခုံပေါ်တက်ထိုင်စမ်းကွာ”

သူ့လက်ကို ပြန်လည်မထွေးဆုပ်ဘဲ ခုံတွင်သွားထိုင်ရန် ပြော သိုက်သည်။

ဟိုတစ်ချိန် ဖြစ်ပြီးကတည်းက သူ့ကို နာကျင်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဟု တွေးထားခဲ့တာမို့ လက်တွေ့လည်း မြောက်တက်မသွားပါ။

သူ့နာကျင်လည်း ကိုယ်လည်း နာကျင်ရသလို ခံစားရတာမို့ သူ့ကို နာကျင်အောင် မေ့သည်း မလုပ်ရက်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ကောင်လေး မဟုတ်လား။

“မောင့်ကို ခုထက်ထိ ခွင့်မလွှတ်သေးဘူးလား...မရယ်”
“.....”

“မကို လွမ်းလို့...သတိရလို့ မောင် အရင်လိုနေရထိုင်ရတာ မပျော်ဘူးဗျာ။ ခုလည်း မနဲ့ ဟိုလူကို တွဲတွေ့လိုက်ရတော့ မောင့် ရင်ထဲမှာ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်သွားတယ်”

မပျော်တော့ဘူးဟုလို့သာ ဆိုသည်။ လူကတော့ အရင်လို ချောတုန်း၊ ကြည့်ကောင်းတုန်းပဲဟု မေ့သည်းစိတ်ထဲက ပြောရင်း နှုတ်ကမူ ဘာမှမပြောမိသေးပေ။

အမြဲတမ်း အတူတူ အစဉ်သဖြင့်ရှိခဲ့သူ (၂)ယောက်မို့ သူ့နှင့် မတွေ့ရသည့် (၃) (၄) လအတွင်း ကိုယ်လည်း သတိရမိတာပဲလေ။ စာကျက်နေရ၍ အတွေးတွေ အကုန်မဖြန့်ကျက်နိုင်၍သာ တော်တော့ သည်။

“နော်...မ...မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ နောက်ဆုံး မ... စိတ်တိုအောင်...ဒေါသဖြစ်အောင်...စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးတယ်”

“ကဲ...တော်ပြီ၊ ထတော့...ခုံမှာသွားထိုင်တော့လို့ ပြောနေ ဘယ်လေ”

“ခွင့်လွှတ်လားဟင်”

မော့မော့လေးကြည့်၍ မေးနေသော မျက်နှာနုနုလေးကို မေ့သည်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ပါးပြင်တစ်ဖက်ဆီသို့ အကြည့် အကန်ကြာအောင် ရောက်သွားသည်။

စိတ်က ဘာဖြစ်သွားသည်မသိ။ ထိုပါးပြင်ကို လက်တစ်ဖက် နှင့် အသာထိကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သားထွေးရယ်...အဲဒီကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပဲဟာ”

“ဟာ...ဝမ်းသာလိုက်တာ...မရယ်”

“အို...သားထွေး...အဲဒီလိုအပြုအမူတို့ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ”

“သားထွေး”

မေ့သည်းချစ် မည်သို့တားတား၊ မည်သို့ရုန်းထွက်ထွက် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်။ သားထွေး၏ရင်ခွင်ထဲတွင် ပုတက်တက် မေ့သည်းချစ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျောက်ကွယ်လုလု ဖြစ်သွားသည်။

မေ့သည်းချစ်၏စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိ။ ရုန်းကန်နေမှုတွင် အားမပါတော့ဘဲ နောက်ဆုံး သူ့ခါးကို တုံ့ပြန် စိတ်လိုက်မိသောအခါ သားထွေး၏ ပွေ့ဖက်မှုမှာ ပို၍တင်းကျပ် သွားသည်။

ကိုယ့်မျက်နှာထက် ပြိုဆင်းလာသော သူ့အနမ်းတို့ကို မငြင်း

ပယ်နိုင်တော့ပေ။

စိတ်အစဉ်တို့သည် လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသလိုလို။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ဘာလုပ်၍လုပ်နေမှန်း သတိမထားမိပေ။

သတိရတဲ့အချိန် သားထွေး၏အနမ်းတို့သည် နယ်ကျွံလာသည်။ မေ့သည်းချစ်...သားထွေးကို တွန်းထုတ်ပစ်တော့...

“မ...မောင့်ကို ချစ်လားဟင်”

“မသိဘူးကွာ...ဖယ်...လွှတ်စမ်းပါ”

“မသိလို့ မရဘူး...မလည်း မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မောင် သိတယ်”

“ဟင်...ဘယ်တုန်းက ပြောလိုက်လို့လဲ။ ဖယ်စမ်းပါကွာ အပေါ်ထပ် လူတက်လာမှဖြင့်”

တံခါးပေါက်က သံပန်းပဲပိတ်ထားတာဆို သတိတရ ပြောမိသည်။

“ဟောဒီမျက်လုံးတွေက ပြောတာပေါ့။ မောင့်ကို မလည်း ချစ်ပါတယ်တဲ့”

“တော်ပြီကွာ...ကလေးကုလားစကားတွေ မပြောနဲ့တော့။ တို့...စာကျက်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ...နှင်တာလား”

မကျေနပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ခပ်ဆူဆူမေးတော့ မေ့သည်းချစ် ချစ်မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၀)

ကိုယ့်မျက်စိအောက်တွင်ကြီးခဲ့သော ကလေးမို့ သူ့အကြောင်း မေ့သည်းချစ်လောက်သိနိုင်တာ ဘယ်သူမှမရှိဟု ထင်ခဲ့တာ မှားယွင်းလေစွ။

သူနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်တော့မှ သူ့အကြောင်း မေ့သည်းမသိတာတွေ အများကြီးမှ အများကြီး။

သူသည် သိပ်ပြီးသဝန်ကြောင်သောသူဆိုတာ ချစ်သူဖြစ်မှ သိရသည်။ သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်တာ ဘယ်သူမှ မသိစေသော မေ့သည်းကို သူ သိပ်မကျေနပ်ပေ။

ကိုယ့်အနေအထားက မည်သို့ရှိနေသလဲမသိသဖြင့် မေ့သည်းညှိုးစားရှိနေတာကို မမလတ်တို့အား မသိစေချင်ပေ။ သူက...

“မမလတ်တို့က သိရင် ဝမ်းတောင်သာဦးမယ်”

“ကလေးအတွေးနဲ့ လျှောက်မပြောနဲ့...မောင်ရယ်။ အရင် တုန်းက ကြည်ဖြူတယ်ဆိုတာ မင်းက တို့လက်ပေါ်မှာကြီးခဲ့တဲ့ ချာတီတံတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည်ဖြူတာ။ ခုအခြေအနေက ဘယ်လိုမုန်းမသိသေးဘဲနဲ့ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး”

“ဒါတော့ ဆင်ခြေပေးနေတာ။ ဘာလဲ...မနဲမောင် ရည်းစား ဖြစ်နတာကို ဟိုဆရာ သိသွားမှာကြောက်လို့ မဟုတ်လား”

“တော်...အဲဒီလို ထင်ရာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့လို့ တို့... ဘယ်နှခါပြောရမလဲ...မောင်။ ထင်ရာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ သူများရဲ့သိက္ခာကို ထောက်ထားဦး”

“ဒါတော့...မ...ဘက်လိုက်တာပဲ”

“ကျွတ်”

“ဟော...တွေ့လား...ကျွန်တော့်ကိုဆိုရင် မ...ဘယ်တော့ မှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကားမပြောဘဲ မျက်နှာက ကြည့်ပါလား။ စိတ်မရှည်တဲ့ပုံစံပဲ”

သားထွေးမှာ မေ့သည်း၏ မျက်နှာထားဖြစ်ပျက်နေတာကို အဆက်မပြတ်ကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချတတ်သည်။

တကယ်ဆို မေ့သည်းကလည်း မေ့သည်းပင်။ သားထွေး ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်း ပြောစရာပင်။ ဒါပေမဲ့ သားထွေးပြောသလို သူ့ကို မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ပေ။

ချစ်တာကို သူများတွေ မြင်သာအောင် စာမစိပြတတ်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသောကောင်လေး

မျက်နှာညှိလျှင် မနေတတ်ပေ။ ကိုယ် သူ့အပေါ်ချစ်တာဟာ ၁၅၀၀ အချစ်သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ၅၂၈ မေတ္တာပါ ရောပေါင်းနေကြောင်း ဒီကောင်ကလေး နားလည်အောင် မရှင်းတယ်ပေ။ သေချာတာ တစ်ခုက သူ့မျက်နှာညှိသွားတာနှင့် သူ မလုပ်စေချင်တာ ဘာမှ မလုပ်ချင်ပေ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ တောပြောတောင်ပြော ပြောတာကို တော့ မေ့သည်း မပြောစေချင်ပေ။ သူမ သိက္ခာကို စော်ကားသလို ဆရာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားနေတယ်လို့ ခံယူမိသည်။

“မောင်”

“.....”

“မောင်လို့”

“.....”

“ခေါ်နေတာကို ကြားရက်နဲ့ မထူးဘူးနော်။ ဒါဆို ပြန်ရတော့ မလား”

ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်နှာဆူထားသော ကောင်လေးက မေ့သည်း ပြန်ရတော့မလားဆိုတော့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား သည်။

“ဟင်”

လှည့်လာသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေ့သည်း မှင်သင်အံ့ဩ သွားသည်။ ကောင်လေး၏မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်စများ တွေ့ လိုက်ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသလို ရင်ထဲမှာ မကောင်း

တော့ပေ။ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို သူ့မျက်နှာကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ထားကာ ဆံနွယ်တွေကြားထဲ လက်နှင့်ထိုးမွှေပြီး...

“မောင်...လည်းကွာ...တို့စိတ်မချမ်းသာအောင် ဘာလို့အဲဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ မောင့်မျက်နှာညှိနေရင်ဘောင် မနေတတ်တာ။ ခု...မောင်က အဲဒီလိုဆိုတော့ မလည်း ငိုချင်လာပြီ”

ကောင်လေးက သူမ၏ကိုယ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားပြီး “ဒီလောကမှာ မေမေပြီးရင် ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးမိန်းမက ‘မ’ပဲ...မရယ်...မဆီက ဥပေက္ခာစကားတွေကြားရင် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတယ်”

“ကျွတ်...”
“တွေ့လား...ကျွန်တော် အမုန်းဆုံးက မမ အဲဒီလို စိတ်မရှည်သလို ကျွတ်ခနဲလုပ်တာပဲ”

ကောင်လေး၏မျက်နှာကို သူမ၏ရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်သည်။ ကိုယ့်ထက် ငယ်ရွယ်သောသူကို ချစ်ရတာလည်း မလွယ်ပါလား။ စိတ်ရှည်သည်းခံရသည့်အပြင် ချောမောပြောနေရတာလည်း အဆစ်ပါသည်။

“စကားလုံးတိုင်းကို သရုပ်ခွဲမနေနဲ့ မောင်ရယ်။ မောင့်ရဲ့ အဲဒီလိုအပြုအမူတွေက တို့နဲ့ အသက်ကွာနေကြောင်း သတိပေးနေသလို ခံစားရတယ်။ လူတွေသိသွားရင်...တို့ကိုပဲ အဖြစ်တင်ကြမယ်။ ကလေးကို ဇနီးပေးကြိုက်တယ်၊ တို့...ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်တဲ့သူကို မြှူဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး ချစ်တယ်...တို့...အဲဒီလိုကြားရင်တော့ တို့...ရှက်လို့သေလိမ့်မယ်”

“မကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေလိုက်တာ... ဂရုစိုက်မနေနဲ့”

“မစိုက်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ...မောင်ရယ်၊ မောင် ငယ်ပါသေးတယ်”

“တွေ့လား”
နှုတ်ခမ်းဆူသွားသော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး မေ့သည်းချစ်သူ မရိပ်မိအောင် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

သားထွေးရဲ့ပုံစံသည် ချစ်တာကလွဲလျှင် ဘာမှမသိသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ အင်းပေါ့လေ...ပိုက်ဆံရှိသောအသိုင်းအဝိုင်း၏ တစ်ဦးတည်းသောသား...အသက် (၂၀)အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်၏ဦးခေါင်းထဲတွင် လေးနက်မှုတွေကို အတင်းရိုက်သွင်းပေးလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

အသက် (၃)နှစ်မို့ သိပ်မကွာဘူးဆိုနိုင်သော်လည်း ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မတောင့်မတ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသော ချမ်းသာခြင်းအတွက်လည်း ကာဆီးထားလေတော့ အတွေးအခေါ်ကော အယူအဆကော များစွာကွာလှသည်။

“မောင်”
“ပြောလေ...မ”
“တို့...ပြောစရာရှိတယ်။ သေချာနားထောင်နော်...စိတ်ဆိုးတာက အရင်ဖြစ်မနေနဲ့ဦး”

စကားပလ္လင်က ကြိုတင်ခံရသေးသည်။ ကောင်လေးသည် မထင်ရင် မထင်သလို စကားအထကောက်ကာ စိတ်ထဆိုးတတ်

လေးတာမို့...

“ပြောလေ...မ”

“တို့...တစ်ပတ်မှာ စာမေးပွဲဖြေရတော့မယ်...မောင်”

“ဟုတ်လား...မောင် ဘာကူညီပေးရမလဲဟင်...မ...
ပင်ပန်းနေမှာပေါ့”

ဤသို့ မေးတော့လည်း တကယ့်ကို ပီဘိကလေးငယ်
တစ်ယောက်လိုပင်။ သူ့ရဲ့ပခုံးထက်မှာ ခေါင်းကို စောင်းမို့ချလိုက်
ရင်း...

“ပင်ပန်းတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ...မောင်။ ဒါပေမဲ့
ဒီနှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို တို့...အောင်မှဖြစ်မယ်။ စာမေးပွဲကို
စိတ်အေးလက်အေး ဖြေချင်တယ်”

မေ့သည်း၏လက်ဖျားတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့ရဲ့လက်
တွေ လျော့ရဲသွားသည်။ သူ့စိတ်အခြေအနေကိုသိသော မေ့သည်း
သူ့ရဲ့လက်ချောင်းတွေကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“မ...ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး...မောင်ရယ်။
တခြား လျှောက်တွေးမနေနဲ့။ စာမေးပွဲဖြေတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ
အို...စာမှာပဲ အာရုံစိုက်ထားချင်တယ်။ အဲ့ဒါ မောင့်ကို မချစ်လို့
လည်း မဟုတ်ဘူး။ သတိမရလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ စာမေးပွဲပြီးမှ
ပဲ...”

“သိပါပြီ”

“မောင်ရယ်”

စိတ်ကောက်သွားပြန်ချေပြီပေါ့။

မေ့သည်းနှင့် ခပ်ခွာခွာထိုင်၍ ဆူပုတ်နေသော မျက်နှာနုနု
လေးကိုကြည့်ပြီး မေ့သည်း သက်ပြင်းကို ခက်ခဲစွာ မှတ်ထုတ်လိုက်
သည်။

သူ ကိုယ့်အပေါ် နားလည်မှုမပေးနိုင်ဘူးဟု တိတိပပ ခံစား
နေရသော်လည်း သူ့ကို အချစ်လျော့သွားဖို့ထိတော့ ခွင့်မပြုပေ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သဘောထားကြီးစေချင်သည်။ ဦးဆောင်
ဦးရွက်ပြုနိုင်သောစွမ်းရည် ရှိစေချင်သည်။

ထစ်ခဲနဲ့ရှိလျှင် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်၊ ဒေါသဖြစ်နေရုံနှင့်
လောကကြီးက မပြီးဆုံးသွားကြောင်း သူ့သိအောင် သင်ခန်းစာပေး
မည်သည်။

ခက်တာက သူ့မျက်နှာညှိနေလျှင် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်
သော ကိုယ့်စိတ်ကလည်း မလွယ်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို
အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်တတ်သော မိခင်တစ်ယောက်နှင့် တူနေသေး
သည်။

“ဟင်...”

“သက်ပြင်းတွေပဲ ချမနေနဲ့...စာမေးပွဲဖြေတဲ့နေ့တွေ မလာ
ရင် ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား။ စိတ်ချ...မလာဘူး”

“မောင်ရယ်”

မျက်နှာဆူပုတ်၍ ကားမောင်းနေသောသူ့ကို မေ့သည်း အရိပ်
ဘဲကြည့်ကြည့်ရှိနေပေမယ့် သူကတော့ မေ့သည်း မည်သို့ခံစားနေ
သလဲ...တွေးကြည့်ပေးဖို့ သတိရပုံမပေါ်။

မေ့သည်း ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့ဘေးတွင် ငြိမ်သက်

စွာ ထိုင်ပါလာသည်။ ဆက်ပြောနေလျှင်လည်း ကိုယ်ပြောသည့် စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူက နားလည်အောင် မစူးစမ်းဘဲ စိတ်တိုအောင် ဖြစ်ဖို့က အရင်ပဲမို့ ရှင်းပြနေလည်း အပိုပဲဖြစ်မည်။

ကိုယ့်ထက်ငယ်သောသူကို ချစ်သူအဖြစ် တော်စပ်ရခြင်း သည်လည်း အတော်ကို ခန္တီပါရမီနှင့် နားလည်ပေးနိုင်ခါမှ တော်ကာကျမည့်ဟန်။

အခန်း (၁၁)

လှမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးကခက်၊

တိုင်းပြည်ရေးထက် အချစ်ရေးကခက်...

ဆိုသလို ကိုယ့်ရဲ့ကိစ္စတွေနှင့် ကိုယ်ကြုံနေတော့လည်း ထူးပြီး လှမ်းမနေအားပေ။

စာမေးပွဲတွင်းတွင် နေ့မအား၊ ညမနား စာကျက်ရတော့ မနက် ရုံးထဲသွားရမည့်သူတွေကို အားနာရသည်။ ကိုယ်က ကိုယ့်အရှိန်နှင့် ကိုယ် စာကျက်နေပေမယ့် အိပ်တဲ့သူတွေအတွက် အနှောင့်အယှက် ဆိုတာ မေ့သည်း သိပါသည်။

နောက်ဆုံး အိဖြူစင်က...

“နင် ငါနဲ့အတူ စာကျက်ရင်း စာမေးပွဲဖြေပါလား... မေ့သည်း၊ ငါ့အိမ်မှာဆိုရင် မနက်ရုံးသွားရမယ့်သူတွေလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ငါ့အမေပဲ ရှိတာ။ အစ်ကိုကြီးလည်း ဒီမှာရှိတာ မှမဟုတ်တာ”

အိဖြူစင်တို့မှာ မောင်နှမ (၂)ယောက်တည်းရှိပြီး သူ့အဖေမှာ မရှိတော့ပေ။ အစ်ကိုမှာ ကုန်သည်ဖို့ သူတို့မိသားစုသည် အရမ်း ကျပ်တည်းသည့်မိသားစုထဲတွင် မပါပေ။

သူ့အမေလည်း ဘုရားတရားလုပ်ရင်း အေးဆေးနေနိုင်သည်။ သူတို့အိမ်တွင် စာလွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးကျက် လို့ရတယ်ဆိုတာ မေ့သည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် မမလတ်နှင့် ကိုကိုကြီးတို့ကို ခွင့်တောင်းပြီး အိဖြူစင်တို့အိမ် ရွှေခဲ့သည်။ ဆရာ က အိဖြူစင်တို့အိမ်မှာ စာလာသင်ပေးသည်။

“ဆရာရယ်...ဆရာ့ကို အားနာလိုက်တာနော်။ ဖြူစင်တို့က ကျူရှင်လခပေးတော့လည်း ဆရာက မယူ...ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာသင်ရသေးတယ်ဆိုတော့ ဆရာ့အဖြစ်က ဆံထုံးလည်းစိုက်၊ ဆီလည်းစိုက်ဖြစ်နေပြီ”

“အိဖြူစင်တို့ကို လုပ်ပေးရတာ ဆရာ မွဲသွားတာမှမဟုတ် တာ။ အဓိကက ကိုယ်သင်တာကို ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ တပည့်က လိုက်နာတယ်ဆိုရင် သင်ရတဲ့ဆရာမှာ သင်ရကျိုးနပ်တယ်။ ကိုယ် ကလည်း ကြိုးစားပမ်းစား သင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တပည့်က တော်ရီ လျော်ရီဆိုရင်တော့ သင်ပေးရကျိုး ဘယ်နပ်ပါ့မလဲ”

“အဲဒါတော့ စိတ်ချ...ဆရာရေ၊ မေ့သည်းတို့ (၂)ယောက် စလုံးကတော့လေ ဒီနှစ်မှာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်ကိုအောင်ရ မယ် အဓိဋ္ဌာန်ထားတော့လည်း သင်ရတဲ့ဆရာ သင်ရကျိုးနပ်အောင် ကို ကြိုးစားတာ”

“ဟေ...အဓိဋ္ဌာန်ထားတယ်...ဟုတ်လား။ ဘာလဲ...”

ဆယ်တန်းအောင်ရင် ယောက်ျားယူမို့လား”

ဆရာက အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် နောက်လေသည်။ ဆရာ သည် မြန်မာစာသင်သောဆရာ မဟုတ်သဖြင့် စကားကို ရွန်းရွန်း ဆအောင် ရယ်စရာမပြောတတ်သော်လည်း တစ်ခါတလေကျတော့ အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် နောက်တတ်သည်။

(၂)လနီးပါး သင်ကြားခဲ့ရသူတွေမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း ဘစ်ယောက် သိနေပြီဖြစ်သည်။

“မေ့သည်းကတော့ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ယောက်ျားယူရင် သူမှာ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟာ...”

“အား”

တအံ့တပြာဖြစ်သွားသော ဆရာကြောင့် မေ့သည်း ဆရာရေ ဟသောဘာသော နားမလည်တော့ဘဲ အိဖြူစင်လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်ပစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာသည်လည်း တစ်မဟုတ်ချင်း နီရဲသွားသည်။ ဆရာ သည် မမသက်၏သူငယ်ချင်းမို့ ဆရာကတစ်ဆင့် မမသက် သိသွား ခြံမဖြစ်။

ထို့ကြောင့်...

“အိဖြူစင်...လျှောက်ပြောနေတာ ဆရာ။ မေ့သည်း ဆယ်တန်းအောင်ချင်တာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်တန်း အောင်ရင် မေ့သည်း အဝေးသင်တက်မယ်။ ဒီဇိုင်းစက်ချုပ်

သင်မယ်။ ဒီခိုင်းနယ်မှာ လျှောက်လှမ်းချင်လို့ပါ ဆရာ”

“ဟာ...ချာတိတ်ကတော့ ရည်မှန်းချက် တော်တော်ကြီးတဲ့ သူပါလား။ ဒီလောက်ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့သူ ဘာလို့ စာမေးပွဲ ခဏခဏ ကျနေသလဲ...ဆရာ မမေးတော့ဘူး။ သက်သက် ပြောပြ လို့ ဆရာ သိသင့်သလောက် သိရပြီ”

ဆရာဆီမှ ထောက်ခံစကားနှင့်အတူ...

“စိတ်ချ...ညည်း ဆယ်တန်းဖြေပြီး ဆရာအသိ ဒီခိုင်းပညာ ရှင် ရှိတယ်။ သေချာအပ်ပေးမယ်။ သူက မော်ဒယ်အေဂျင်စီနဲ့ ချိတ်ဆက်ထားတာဆိုတော့ ဒီခိုင်းပညာရင်တွေအတွက် အခွင့် အလမ်းပိုတာပေါ့”

“ဟင်...တကယ်လား...ဆရာ”

ဝမ်းသာအားရမေးမိတော့ ဆရာက ပြုံးပြုံးငြိ ငေါင်းညိတ် ပြသည်။ အိဖြူစင်နှင့်မေ့သည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် ရှိ အားမာန်ပါပါ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ဆရာက...

“ကောင်မလေးတွေ ညလုံးပေါက် စာကြည့်မနေကြနဲ့နော်။ စာမေးပွဲနီးမှ ညလုံးပေါက် စာကြည့်တဲ့သူက ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူပဲ လုပ်တယ်။ စာမေးပွဲနီးရင် အိပ်ချိန်ထအိပ်ရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို Relax ဖြစ်အောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားရတယ်”

ဟု သတိတဖွဲ့ပေးတတ်သည်။

ဆရာမင်းသက်မောင်သည် မေ့သည်းချစ်တို့အတွက် ဘုရား ကပေးလိုက်သော ဆုလာဘ်ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

စာမေးပွဲမဖြေခင်တစ်ရက် မေ့သည်း မောင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်သေး သည်။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ ဆက်သွယ်မှုစရိယာပြင်ပ သို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် ခေါ်ဆို၍မရနိုင်ပါ”

ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါလောက် ကြားနေရတော့ မေ့သည်း သက်လျှောလိုက်သည်။

ကိုယ့်ချစ်သူ၏ရုပ်ကို မမြင်ရလျှင်တောင် အသံလေးကို နှိန်အားအဖြစ် ကြားချင်သော်လည်း ခေါ်မရသောအခါ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ချေ။

အိဖြူစင်က...

“နင်နဲ့သားထွေး ချစ်သူဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ထား ဘူး”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က နီးစပ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ သူများတွေလည်း အနေနီးစပ်လို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွား ကြမှာပဲလို့ မှတ်ချက်ချဖူးကြတာပဲ မဟုတ်လား။ နင်က ဘာဖြစ်လို့ မထင်ရတာလဲ”

မေ့သည်း တအံ့တဩ မေးမိသည်။

မနက်ဖြန် မြန်မာစာဖြေရာမှာ (၂)ယောက်စလုံး စိတ်အေး လက်အေး ရှိနေကြသည်။

ဦးနှောက်ကို အနားပေးသည့်သဘောနှင့် နာရီဝက်လောက် စာကျက်တာကို နားပြီး လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန် ရှေ့ချပြီး အားလူး ပုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“မသိဘူး...အဲဒီလိုထင်ခဲ့တာလေ။ နင်နဲ့ သူက အရွယ်လည်း မတူဘူး။ ခံယူချက်လည်း မတူဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့ ထင်တယ်”

“ဪ...”

အိဖြူစင်၏အတွေးကလည်း သီလျော်ပါသည်။ မှေသည်း၏ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်းဆိုလျှင် အိဖြူစင် ကောက်ချက်ချခဲ့သလို မောင့်ကို ချစ်ခဲ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော်...

အချစ်သည် အသက်အရွယ်နှင့် မဆိုင်။ ခံယူချက်နှင့် မဆိုင်။ အတွေးအခေါ်နှင့် မဆိုင်ပေ။ နှလုံးသား၏အလိုကိုလိုက်၍ ချစ်သည်။ ထိုသို့ချစ်စိတ်ဝင်သည့်အချိန်တွင် ဦးနှောက်၏အခန်းကဏ္ဍသည် မည်သည့်အရပ်သို့ ခရီးလှည့်လည်ထွက်ခွာ မသိ။

ဦးနှောက်သည် သူ၏နေရာမှန်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ နှလုံးသားနှင့်ဦးနှောက် ခိုက်ရန်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဦးနှောက်က ငါမရှိတုန်း မင်း တွေ့ကရာလူကို ချစ်လိုက်တာ အညှာလွယ်လှချည်လားဟု ပြစ်တင်ကျိန်းမောင်းသလို နှလုံးသားကလည်း ခင်ဗျားလိုသာ အစစအရာရာ တွေးတောနေရင်တော့ သေရချည်သေးရဲ့ဟု ရန်တွေ့မည်။

နောက်ဆုံး ဦးနှောက်က အနိုင်ရသလား၊ နှလုံးသားက အနိုင်ရသလားဆိုတာ ပိတ်ကားထက်တွင် ရှုစားရတော့မည်။

စာမေးပွဲဖြေသည့် မနက်ပိုင်းတွင် မောင့်ဆီက ဖုန်းဝင်လာသည်။

ကံကောင်းချင်တော့ စာမေးပွဲခန်းသို့ဝင်ခါနီးမို့ မှေသည်းဖုန်းပိတ်ဖို့ ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ လက်ထဲတွင် ဖုန်းက အဆင်သင့် ထမြည့်တော့ မောင့်ဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ဟယ်လို...မောင်”

“မ...မနေ့က ဖုန်းခေါ်ထားတာတွေ့လို့...ညနက်နေပြီဆိုတော့ မ...စာကျက်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေမှာမို့လို့ ပြန်မခေါ်တာ”

ကြည့်စမ်း...

မှေသည်း၏ချစ်သူသည် အလိုက်သိပ်သိတဲ့ကောင်လေးပါလား။

ချစ်လိုက်တာ မောင်ရယ်...။

“ဟုတ်တယ်...မောင်၊ ဒီအခု မြန်မာစာဖြေရတော့မှာလေ”

“မောင် တွေ့တယ်။ မ...ကချင်ဆင် ပန်းနုရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့မဟုတ်လား”

“ဟင်...မောင် ဘယ်မှာလဲဟင်”

ကိုယ်ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားကို တီတီကျကျပြောနိုင်သဖြင့် ဖုန်းခွက်ကို နားမှာကပ်ထားရင်း မှေသည်း၏မျက်လုံးတွေ ဟိုဟိုဒီဒီ ရွေ့လျားသွားသည်။

မောင်၏အရိပ်အယောင် မမြင်ရသလို မောင့်ကားကိုလည်း မမြင်ရပေ။ မှေသည်း ရှာနေပုံကိုမြင်ပုံနှင့် မောင်က သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်ပြီး...

“ကဲ...ဟိုမှာ အတန်းထဲဝင်ဖို့ ခေါင်းလောင်းတီးနေပြီ။”

ဝင်တော့လေ...မ...စာမေးပွဲကို ရှောရှာရှာဖြူဖြူ ဖြေနိုင်ပါစေဗျာ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ...မောင်။ ဒါဆို ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင့်ထံမှ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတဲ့ လေသံလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ မေ့သည်း ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အသံလေးကို ကြားပြီးပြီမို့ စာမေးပွဲ ကို စိတ်အေးလက်အေး ဖြေတော့မည်။

အနီး (၁၂)

“မ...မျက်နှာလေး ချောင်ကျသွားတယ်။ ကြည့်စမ်း... မအိဖြူစင်တို့အိမ်မှာ နှစ်ယောက်သား တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စာပဲ ထိုင်ကျက်နေသလား”

“မောင်ရယ်”

ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွကိုင်၍ စိုးရိမ်တကြီးပြောတော့ မှုသည်းမှာ မောင့်ရဲ့ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ပျော်လည်းပျော်၊ ဝမ်းလည်း သာသွားရသည်။

“တို့လည်း ဒီနှစ်တော့ သေချာပေါက်အောင်မှာ သိလား။ ဘာသာစုံအားလုံးကို ပုဒ်စေ့ဖြေနိုင်တယ်...မောင်ရဲ့”

“မ...ဝမ်းသာသလို မောင်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။

ဒီကောင်က နေ့တိုင်း မမဖားမှာနေပြီး အားပေးချင်တဲ့ ကောင်... မက တစ်ပတ်လုံး မလာခဲ့နဲ့လို့ ရာဇဝတ်ပေးထားလို့တောင် သိပ် ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းဆူလိုက်သော မောင့်ကြောင့် ချစ် အသည်းယားစွာ နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေးကို ဆွဲလိမ်တော့ မောင်က သူ့နဖူးနှင့် မေ့သည်းနဖူးကို လာတိုက်သည်။

မောင်ကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အမြဲတမ်း တက်ကြွလန်းဆန်း လွက်ပင်။ အနီရဲ့ရဲ့ လက်ပြတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ဖြူဖြူပြပွကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မေ့သည်းက အသားညိုသူမို့ မောင့်အသားရေနှင့်ယှဉ်ကြည့် တိုင်း မျက်နှာငယ်ရသည်။ ဒါကို မောင်က...

“ကိုယ်နဲ့တွဲသွားရင် ကိုယ့်ထက်ပေါ်လွင်တဲ့ မိန်းမကိုကြိုက်ရ တာ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ကိုယ့်ထက်မှေးမှိန်တဲ့သူကိုကြိုက်မှ ကိုယ့်အလှ ပေါ်လွင်မှာပေါ့”

ဟု စနောက်သည်။

“ကြည့်စမ်း”

စနောက်မှန်းသိသိနှင့် မေ့သည်းမှာ စိတ်တိုရသေးသည်။ မောင်သည် အရင်တုန်းကလည်း မေ့သည်းအပေါ် အနိုင်ယူရမှ ကျေနပ်သည်။ ချစ်သူဘဝရောက်တော့ ပိုဆိုးသည်။ မေ့သည်းသည် သူ၏ပိုင်ဆိုင်ရာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ဟိုလူနှင့်မသွားနဲ့ ဒီလူ နှင့်မသွားနဲ့ တားမြစ်တတ်ရာ...

“မောင်ကလည်းနော်...ပူတတ်ရန်ကော။ မေ့သည်းလို ရုပ် ဆိုးဆိုးကို မောင်ပဲ ကြိုက်တာနော်။ ဘယ်သူမှ ယောင်လို့တောင် ရည်းစားစာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မကို ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်ကောင်ပြောလဲ”

လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး အတည်ပေါက်ကြီး ထပြော တော့ မေ့သည်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ မောင်က ဟဲခနဲ ရယ်ပြီး...

“မက...ရုပ်ဆိုးတယ်၊ မလှဘူး...မှန်တယ်”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း”

ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ချစ်သူဆီကနေ လှလိုက်တာ၊ ချောလိုက် တာဆိုတာကို ကြားချင်ကြသည်။ မလှပေမယ့် သူ့ထဲက လှတယ် ဆိုလျှင် စိတ်ကျေနပ်သွားတတ်ရာ မလှဘူးဟု ပြောခံလိုက်ရသဖြင့် မေ့သည်း မျက်နှာဆူပုတ်သွားသည်။ သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး စိတ် ကောက်သလို ထိုင်နေတော့...

“လှတယ်ဆိုတာ အကြည့်မခံဘူး...မရဲ့၊ ချစ်စရာကောင်း တယ်ဆိုတာက အကြည့်ခံတယ်။ မကို မြင်ရင် ဘယ်သူမှ မချစ်ဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ မက စိတ်ထူးနူးညံ့တယ်။ အဲဒီစိတ်လေးက မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူပဲမြင်မြင် မကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားကြမှာဗျ”

“ဟင်...ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

မေ့သည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သူ့လက်မောင်းကို ဖွဖွထု တော့ သူက တဟားဟား ဖော်ရယ်လေသည်။

ဪ...တကယ်ကလေးလေးလိုပါလား မောင်ရယ်။

သောကကင်းဝေးစွာ ရယ်နေသောသူ့ကိုကြည့်ပြီး မေ့သည်း အကြည့်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်းမို့ ပန်းခြံထဲတွင် စုံတွဲတချို့မှအပ အခြားသော

လူများ ရှိမနေချေ။ နေကွဲကွဲတောက်ပူနေတာလည်းပါသည်။ တချို့ သောစုံတဲ့များကတော့ ထီးများမိုး၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကျီစယ်နေကြသည်။

စာမေးပွဲသည် မနေ့က ပြီးသွားလေပြီ။ ဘာသာစုံကို ရှောရှောရှူရှူ ဖြေနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဆရာမင်းသက်မောင်ကို ကျေးဇူး တင်မဆုံး ရှိနေကြသည်။

“ဪ...မောင်”
“ပြောလေ...မ”

မေ့သည်း သတိရသလိုခေါ်တော့ မောင်က လှည့်ကြည့် သည်။

“ညနေကျရင် အိဖြူစင်နဲ့မေ့သည်း ဆရာကို သွားကန်တော့ ကြမလို့လေ”

“သွားလေ”

“တော်ကြာ...မပြောရင် မောင်က စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ဦးမယ် လေ။ အပြန်ဆို...ဆရာက သေချာပေါက် လိုက်ပို့မှာ...မောင်ရဲ့၊ တော်ကြာ မောင်နဲ့ဆုံမှ မပြောရကောင်းလား ဖြစ်နေမှာဆိုးလို့”

ဒီကောင်လေးက ဘယ်သူနှင့်မှမတူအောင် သဝန်တိုစိတ်ကြီး လွန်းသူမို့ တခြားယောက်ျားလေးတွေနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူ့ကို စိုးရိမ် သည်။

ဆရာဟာ သူ့မတို့အပေါ် ဘာဆိုဘာအခွင့်အရေးမှမယူဘဲ သေချာတတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သူမို့ မောင့်စကားလုံးသည် ဆရာဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပေ။

ဒီလောက်ပြောနေသည့်ကြားကတောင် ဆရာမင်းသက်မောင် ဆိုသည့်အသံကြားတော့...

“အဲဒီဘဲကြီးပုံစံကြည့်ရတာ မဟန်ဘူး”
“ဟာ...မောင်...လဲ”

ဆရာကို ဘဲကြီးလိုပြောတာ မကျေနပ်သဖြင့် မေ့သည်း မကျေနပ်သလိုကြည့်တော့ မောင်က ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြော သည်။

“မမလတ်သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် မမလတ်ကို ချိန်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင် သေချာသိတယ်။ သူ့အကြည့်တွေက မအပေါ်မှာ မရိုးဘူး”

“မောင်ကတော့ကွာ...အဲဒီလိုတွေ မပြောပါနဲ့လို့ တို့... တောင်းပန်ထားရက်နဲ့ကွာ။ သဘောထားသေးသိမ်တဲ့ယောက်ျား ဆိုရင် တို့...သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ဟော...တွေ့လား၊ သူ့ဆရာအကြောင်းပါလာရင် လူကို မုန်းတယ်ဆိုတာ အလွယ်တကူ ပြောထွက်တယ်။ အဲဒါကော ကောင်းလို့လား”

“တိ...တိ”

မေ့သည်း သူ့ကို နိုင်အောင်စကားမပြောတတ်သဖြင့် ဘာ ပြောရမလဲမသိဖြစ်နေစဉ် သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းမြည်လာသည်။

“ဟော...မေ့မေ့ဆီကပဲ”

မေ့သည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ သူနှင့်ခွာ၍ တစ်ဖက်သို့ တိုးထိုင် လိုက်သည်။ သူက ပခုံးကို လွှတ်လိုက်ပြီး လက်ဖျားတွေတော့

ဆုပ်တိုင်ထားသည်။

“ဟယ်လို...မေမေ”

“.....”

“ဗျာ...ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုလား...မှ အပြင်မှာရောက်နေ တယ်လေ။ ဘယ်သူနဲ့လဲဆိုတော့...”

သူ့အကြည့်တွေ မေ့သည်းထံရောက်လာတော့ မေ့သည်း ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားကာ သူ့ကို ခေါင်းယမ်း ပြလိုက်သည်။

သူက မေးဆတ်သည်။ ဘာလို့လဲဆိုသည် အဓိပ္ပာယ် မေးသည်။ ခေါင်းပဲ ထပ်ယမ်းပြလိုက်သည်။ သူ မကျေနပ်သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း...

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပေါ့ မေမေရဲ့...ဗျာ...ခုပြန်ခဲ့ရမယ်။ ဟာ...မေမေကလဲ...ညနေ ကျောင်းဆင်းရင် ပြန်လာမှာပဲကို... ကျွတ်”

“.....”

“နိုး...အတန်းတော့ မဖြုတ်နိုင်ဘူး။ သား ညနေကျောင်း ဆင်းမှ ပြန်လာမှာ...နိုးဗျာ...နိုး”

“တိ”

“ပြန်ခေါ်နေတာလား”

“ခင်ဗျားက ဘာလို့မပြောခိုင်းတာလဲ”

စကားနှစ်ခွန်းက ထပ်တူကျသွားသည်။ မေ့သည်းက စိုးရိမ် တကြီးမေးတာဖြစ်ပြီး သူက မကျေနပ်စွာကြည့်ပြီး မေးခြင်းဖြစ်

သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်ပြီး မျက်နှာ တွေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

သူမေးတာ မဖြေသေးဘဲ...

“ဟင်...ပြန်လာခိုင်းတာလား။ ကိစ္စရှိလို့နေမှာပေါ့။ ဒီနေ့ အတန်းမရှိဘူးဆို...ပြန်ပါလား”

“အဲဒါ...ကျွန်တော့်ကိစ္စပါဗျ”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း”

မေ့သည်းမှာ သူ ကိုယ့်ကို ဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်တိုင်း၊ ပြော တိုင်း ဟယ်...ကြည့်စမ်းဆိုတာကလွဲ၍ ဘာမှမပြောတတ်ပေ။ သူ့ကို ထိခိုက်အောင်ပြောဖို့လည်း စကားလုံးတွေ ဘယ်တော့မှ ရှာ မတွေ့ခဲ့ပေ။

ကောင်လေးသည် ငယ်ရွယ်သေးသည့်အရွယ်မို့လားမသိ။ စိတ်ဆိုးလျှင် ရုပ်တွင် ချက်ချင်းပေါ်သည်။ ဒေါသဖြစ်လျှင် ထိန်း ထား။ ဘာမဆို ခန့်မှန်း၍ရနိုင်သည်။ ယခုလည်း မေ့သည်းရဲ့ စကားကို ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြောပြီး...

“ဘာလို့မပြောခိုင်းတာလဲ...နောက်ပြောရင်လည်း သိမှာပဲ။ မပြောလည်း သိမှာပဲ...ဘာကွာလို့လဲ”

“.....”

သူနားလည်အောင် မေ့သည်း မည်သို့ ရှင်းပြရမလဲ မသိဖြစ် သည်။ အသက်အရွယ်ကွာဟမှုကြောင့်လား။ နေထိုင်မှုပုံစံ အနိမ့် ကြောင့်လား မသိ။ သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်နေတာ နှစ်ဖက်အသိုင်း အဝိုင်း သိသွားမှာ စိုးရိမ်မိသည်။

ကိုယ့်ထက် (၃)နှစ်လောက်ငယ်သည့် သူဌေးသားလေးကို ကြိုက်ထားမိသည်ကပင် ကြီးလေးသောအဖြစ် ဖြစ်နေသလိုလို။ ထိုသို့ လက်ညှိုးထိုးပြောခံရလျှင် မေ့သည်း ရှက်၍ပင် သေသွားနိုင်မလား။

“မေမေကလည်း ခင်ဗျားကို ဒီလောက်ချစ်နေတာ... ဘာ သဘောမတူစရာရှိလို့လဲ။ ဘာလဲ...ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အပျော်တမ်း လာချစ်နေတာလား”

“သားထွေး”

သားထွေးလို့ခေါ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ မည်းသွားသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့်ကိုက်၍ မေ့သည်းကို စိုက်ကြည့်နေပုံက စူးစူးရဲရဲ။

တစ်ခါမှ သူ့ဆီက ဤကဲ့သို့သော အကြည့်မရခဲ့ဖူးတာမို့ သူမ ထိတ်လန့်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မေ့သည်း စိုးရိမ်စိတ် ကို ထိန်းရင်း...

“မင်းနဲ့တို့ ချစ်သူဖြစ်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ဖွင့်ပြောကြစို့ ဆိုတာ သိပ်စောလွန်းတယ်လေ။ မင်းကလည်း ကျောင်းသား... တို့ကလည်း ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရမရှိတဲ့ မိန်းမ... နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင်တော့ တို့...အလုပ်တစ်ခုခု ရှိတော့မှာပါ။ အဲဒီ တော့မှ ပြောကြရဦး...”

“ဒါ...အကြောင်းပြချက်လား... အလုပ်မရှိတဲ့သူနဲ့ ကျောင်းသား ချစ်ကြိုက်ခွင့်မရှိဘူးလား”

ကိုယ်ပြောသည့်စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူ နားမလည်ပါလား။ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ခွင့်မရ၍ စိတ်တိုမှုပဲ သူ့တွင် ရှိသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာမည့်သူသည် ကိုယ့် ဘဝကို ထီးလိုမိုးအုပ်၍ လုံခြုံမှုပေးနိုင်သူမျိုး ဖြစ်သင့်သည်ဆိုသော ရုပ်သဘောကို လက်ခံလျှင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုသည် မလိုအပ်လှပေ။

သူ့ကို ဒီထက်အများကြီး လူကြီးဆန်စေချင်သည်။ အများကြီး ရင့်ကျက်စေချင်သည်။

ဘုရားရေ...ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်ရွယ်သည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘဝရဲ့အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့မိ တာ သူမ မှားယွင်းနေခဲ့သလား။ သူ မှားယွင်းနေခဲ့သလား။

ဟင့်အင်း...မမှားပါ။

မောင်ကို သူမ သိပ်ချစ်သည်။ မောင်လည်း သူမကို သိပ်ချစ် သည်။ ဘာလိုသေးသလဲ။

ခေါင်းယမ်းမိပြန်သည်။

လိုသေးသည်။ ချစ်တာတစ်ခုတည်းနှင့် မလုံလောက်ကြောင်း ယခု မောင်နှင့်သူမ ဖြစ်နေသောပြဿနာက သက်သေပြနေသည်။

ဟုတ်တယ်...နားလည်မှု...မောင်နှင့်သူမကြားတွင် လိုအပ် နေသောအရာသည် နားလည်မှုသာ ဖြစ်ချေသည်။

မောင်သည် သူမကို နားလည်မှုမပေးနိုင်သေးသလို သူမ သည်လည်း မောင်အပေါ် နားလည်မှုမပေးနိုင်သေးပေ။

မောင်သည် သူမ၏မျက်စိအောက်တွင် ကြီးခဲ့သူဆိုသည့်

အမြင်နှင့် သူမ မောင့်ကို အထင်ကြီး၍ မရသေးပါလား။ ဘုရား...
ဘုရား...ဟင့်အင်း...မောင့်ကို သူမ အထင်မကြီးတာ မဟုတ်ဘူး။
မောင့်ကို ဒီလောက်ထိ ချစ်နေတာ ဘာလို့ အထင်သေးရမှာလဲ။

မောင်ကော သူမကို တကယ်ကော နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့တာ
ဟုတ်ရဲ့လား။ အနေနီးစပ်မှုကို သာယာပြီး စွဲလမ်းနေမှုအား အချစ်
ဟု နာမည်တပ်နေခဲ့တာလား။

မှားနေပြီ...မောင်နှင့်သူမ၏ကြားတွင် တစ်ခုခုတော့ မှားနေ
ပြီ။

အခန်း (၁၅)

အိမ်ထဲတွင် စကားသံများကြားရသဖြင့် ဖိနပ်ချွတ်ရင်း ကြည့်
လိုက်တော့ အန်တီကြည်နှင့်ကိုကိုကြီးတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်မို့ အိမ်တွင် လူစုံနေသည်။ နောက်
ဘက်တွင် ချက်သံပြုတ်သံများ ကြားရသဖြင့် မမလတ် သို့မဟုတ်
မေသီဂီ ရှိနေလိမ့်မည်။

နဒီလေးက ထိုင်ခဲ့ဘေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အရပ်များနှင့်
ဆော့နေသည်။

“ဟော...မေ့သည်...အန်တီကြည်ရောက်နေတာ ကြာပြီ။
ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ရှင်”

ခါတိုင်းလည်း ဤသို့ မေးနေကျဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့က သားထွေးနှင့်တွေ့ပြီး ပြန်ခဲ့တာမို့ စိတ်ထဲမလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာလည်း ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ပန်းတွင် လွယ်ထားသော ပန်းနုရောင်သားရေအိတ်ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“ဆရာကို သွားကန်တော့နေတာပါ အန်တီကြည့်...အဲဒီမှာ သူငယ်ချင်းလည်းပါတော့ စကားကောင်းနေတာလေ”

အမှန်က ဆရာဆီရောက်တော့ ဆရာက တခြားသွားစရာရှိ တာမို့ ကန်တော့ခံရုံခံပြီး ဧည့်ခံစကား မပြောနိုင်ပေ။

အိဖြူစင်နှင့်သူမကိုတောင် အားနာသလိုကြည့်ပြီး...

“ဒီနေ့တော့ အားနာလိုက်တာကွာ...ဆရာလည်း ကိစ္စလေး တစ်ခုရှိနေလို့ (၆)နာရီမထိုးခင် ရောက်အောင်သွေ့...။ ချာတိတ် တို့ကို ပြန်မပို့ပေးနိုင်တာ အားနာလိုက်တာကွာ”

“ရပါတယ် ဆရာရဲ့”

ဟုပြောပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လိုင်းကားစီးပြီး ပြန်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြာနေတာက မောင့်နားမှာ ကြာနေခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းခွဲ ပြန်ခဲ့ကြသည့်အချိန် နှစ်ယောက်သား စကားပြောအဆင်မပြေကြ။

မေ့သည်ကိုယ်တိုင် စိတ်ရှုပ်သွားသဖြင့် မောင့်ကို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် မချေ့ဖြစ်ပေ။ ဒါကိုပင် မောင် ပို၍စိတ်ဆိုးသွား သလားမသိ။

သူစိတ်ဆိုးတိုင်း မေ့သည်က ချောခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ယခု

အချောမခံရတော့ စိတ်အလိုမကျသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို မျက်နှာက ဆူပုတ်နေသည်။

အိဖြူစင်တို့လမ်းထိပ်ရောက်တော့...

“ဒီမှာပဲ ချပေးလိုက်တော့...မောင်၊ တို့...လမ်းလျှောက် သွားတော့မယ်”

“ရုပ်ကွက်ထဲကလူတွေကြည့်တာ တော်တော်ခံချင်နေလား၊ ဟုတ်လား”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်လာသောအသံကြောင့် ပြုံးချင် ပေမယ့် မပြုံးမိပေ။ အိဖြူစင်တို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မေ့သည်ကို

ထားခဲ့ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ ဝှေးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အိဖြူစင်ကိုတောင် ရင်ဖွင့်မိသေး သည်။ အိဖြူစင်ကတောင်...

“မလွယ်ဘူး...နင်တို့ကိစ္စက ဘယ်သူမှ ကြားဝင်ပေးလို့ မအောင် မလွယ်ဘူး” ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။

ယခု အန်တီကြည်ကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲ ရင်မဆိုင်ရဲချေ။ နောက်ဖေးမှာရှိနေသူက မမလတ် ဖြစ်နေသည်။ မမလတ်က သပ်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း...

“မေ့သည်တို့ဆရာက မိသက်သူငယ်ချင်းလေ အန်တီကြည် ရဲ့...အသင်အပြင်လည်း တကယ်ကောင်းတယ်။ ဒီနှစ်တော့ အောင် နယ်ထင်တာပဲ”

“သားထွေးကလည်း ပြောနေတယ်။ မေ့သည်က ဒီနှစ် ဆယ်တန်း အောင်ကိုအောင်မှ ဖြစ်မယ်တဲ့။ ဟော...မိသက်က

လည်း လာပြန်ပြီ။ ဒီနှစ်အောင်ဖို့ ဘာလို့အရေးကြီးနေတာလဲ”
အန်တီကြည့်မေးခွန်းကြောင့် ကိုကိုကြီး၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲ
ပျက်သွားသည်။ မေ့သည်ကိုယ်တိုင်တောင် စိတ်ထဲ ပျက်ခနဲ ဖြစ်
သွားသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို လူတိုင်း အောင်ချင်ကြသည့်ကိစ္စ။
ဘာအရေးကြီးလို့လဲဟု မေးတာတော့ စိတ်မဆိုးရိုး ခံနိုင်လို့လား။
မမလတ်က ယပ်တောင်ခတ်မပျက်၊ အပြုံးမပျက်ဖြင့်...
“အောင်စေချင်တာပေါ့၊ အန်တီကြည်ရယ်...ဆယ်တန်း
တစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့။ နောက်ပြီး...
အငယ်မကို စက်ချုပ်သင်ခိုင်းရမယ်လေ”

“အမလေး... မိသက်ရယ်၊ စက်ချုပ်သင်တာများ ဆယ်တန်း
မအောင်လည်း သင်လို့ရတဲ့ကိစ္စကိုကွယ်”

ဒီထိတော့ မမလတ် ဟန်ဆောင်မကောင်းနိုင်တော့ပေ။
သူများသားသမီးကို တမင် မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောနေသည့်ဟန်။ တမင်
တကာ လိုက်ပြီးကန့်လန့်တိုက်နေသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

မေ့သည်းစိတ်ထဲလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို သိလိုက်ချေပြီ။

အန်တီကြည်သည် ထိုသို့ အပျက်စကားကို ဘယ်တော့မှ
မပြောတတ်ခဲ့ပေ။ အထူးသဖြင့် သူ့သား၏ အနွံတာကို အခံနိုင်ဆုံး
သော မိန်းကလေးဖြစ်သည့် မေ့သည်းအပေါ် ထိုသို့ ဘယ်တုန်းကမှ
ပြောခဲ့သည်မရှိ။

ယခု ပြောနေသည်ဆိုတော့ သားထွေးနှင့်သူမ၏ကိစ္စကို
သိသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ယခုပြောနေသည့် လေသံစကားလုံးတွေ

အရဆိုလျှင် သင်္ဘောမတူဘူးဟု လာပြောနေသည်နှင့်အတူတူပင်။
အခြေအနေသည် တမဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။
အန်တီကြည်ကိုကြည့်နေသည့် မမလတ်၏မျက်လုံးတွေမှာ စိတ်ဆိုး
မှုတွေပါနေသည်။

ယခုအချိန်တွင် မမလတ် တစ်ခုခုရန်တွေ့လိုက်မှာ စိုးကြောက်
မိသည်။ မမလတ် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပြောလျှင် အန်တီကြည်ကကော
သူ့သားကိစ္စနှင့်မေ့သည်းကိစ္စ မပြောဘူးဟု မဆိုနိုင်။

အနိုင်ရဖို့ သေချာပေါက်ပြောလိမ့်မည်။

“ကဲ...ကဲ...အန်တီကြည် ပြန်တော့မယ်။ ခြေ...
မေ့သည်းရေ...အန်တီကြည်နဲ့ ဆောက်ဘက် ခဝဏ်လိုက်ခဲ့ပါဦးလား”

“အန်တီကြည်...ပြန်တော့မလား”

ကိုကိုကြီးက လောကဝတ်စကားပြောသော်လည်း မမလတ်
က နောက်ဖေးသို့ ပျက်ခနဲ လှည့်ဝင်သွားသည်။ သို့သော် မေ့သည်း
ကို ကြည့်သွားသည့်အကြည့်မှာ တစ်မျိုးကြီး။

ဘုရား... ဘုရား... ဒီနေ့တော့ မေ့သည်းချစ်အတွက်
ဥဿဒါးနေ့ပေလား မသိ။

မနက်က မောင်နှင့် ဘာမှအဆင်မပြေခဲ့။ ဟော...ခု
အန်တီကြည်ကကော ဘာတွေပြောမလို့လဲ။ မမလတ်ကကော
ဘာတွေဆိုဦးမလဲ။

မေ့သည်း ဤနေရာကနေ အစိုးအငွေ့လေးသဖွယ် ပျောက်
ကွယ်သွားချင်တော့သည်။ သို့သော် မပြစ်နိုင်တော့။ အန်တီကြည်၏
နောက်သို့ ခပ်ရိုရို လိုက်လာခဲ့သည်။

ပြဿနာတစ်ခုသည် ရှောင်နေလို့မရသည့်အတူတူ ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းလိုက်တာက ပို၍ကောင်းသည်။ ဤအခြေအနေအတွက် မေ့သည်း အစောကြီးကတည်းက ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးပြီ။

“မေ့သည်းချစ်နဲ့သားထွေးကိစ္စကို အန်တီကြည် သိပြီးပြီ”
“ရှင်”

ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား တွေးနေစဉ် နောက်သို့လှည့်၍ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် မေ့သည်း ရှင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဂျိမ်း”

တစ်ကိုယ်လုံးထူပူကာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေစဉ် အန်တီကြည် ၏ ကားတံခါးပိတ်သံက အသည်းနှလုံးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူများတွေလို စီကာရေကာပတ်ကာ ပြောဖို့ဆန္ဒ ရှိပုံမရ။
သို့သော် ဘာထူးသနည်း။

စီကာရေကာပတ်ကာပြောလည်း နောက်ဆုံးပန်းတိုင်က သဘောမတူခြင်း။ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပြောခြင်း၏ အဓိကလိုရင်းက လည်း သဘောမတူခြင်းပဲမဟုတ်လား။

“မေ့သည်းချစ်က သားထက် အများကြီး စဉ်းစားချင်ချိန် ဉာဏ်ရှိလိမ့်မယ်လို့ အန်တီကြည် ထင်ထားတာ။ ခုတော့ အထင်တွေ မှားသွားတာပေါ့။ ခု...အန်တီကြည် ဘာကိုဆိုလိုသလဲ သိမှာပေါ့။ တိုက်ရိုက်မပြောချင်ဘူး...ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မျက်နှာ ရှိနေလို့”

“.....”

“ဒီကို အန်တီကြည်လာတာ သားထွေး မသိပါစေနဲ့။ မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ သားထွေးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပါ။ မင်းကို သမီးလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ပေမယ့် သားနဲ့ပတ်သက်လာရမယ့် ချွေးမတစ်ယောက်လိုတော့ တို့...မချစ်နိုင်ဘူး။ တို့သားရဲ့ဇနီးသည် ဟာလည်း မင်း ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး”

“.....”

မေ့သည်းချစ် ခေါင်းငုံ့မျက်ရည်တွေကျရင်း ပြန်ပြောစရာ ကောင်းလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ သဘောတူမှာ မဟုတ်ပါဘူး စိတ်က အလိုလို ကြိုတင်သိထားနှင့်ပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အပြောခံလိုက်ရသည့်အချိန် လူက ရှက်လွန်း၍ လဲသေချင်စိတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ထပ်ပြောမယ်...သားထွေးနဲ့ မင်းရဲ့ကိစ္စ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး”

အန်တီကြည်စကားသံနှင့် ကားစက်သံက ထပ်တူထွက်ပေါ် လာသည်။ မောင်းထွက်သွားသော ကားဘီးအောက်တွင် မေ့သည်း ၏နှလုံးသားများ ဖြတ်ကြိတ်တက်နှင်းခံရသလို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်လို့ နာကျင်စွာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ အလှူအယက် စီးကျ၍ သုတ် နိုင်သော မျက်ရည်တွေကို ထပ်ခါထပ်ခါသုတ်ပြီး တိုက်ခန်းဘက် သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဖြန်း”

“အား”

ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်ကြောင့် လှေကားနှံ့နှင့်ပစ်တိုက်ကာ
လဲကျသွားစဉ်...

“အမိုက်မ”

မမလတ်၏ဒေါသနှင့် အံ့ကြိတ်ရင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော
အသံသည် မာကျောအေးစက်လျက်။

ချစ်ခဲ့သူသို့

အရုံးဆိုတဲ့ အမုန်းကမ်းလွန်မှာ
ငါ့ဘဝ ကြေလွှဲအတိ ဖြစ်နေစဉ်က
သူက မကိမေခလာ နတ်သမီး
မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့်...
ငါ့အတွက်တော့ အားငယ်သူကို ဖေးမ
ဝမ်းနည်းမှုများကို ပျော်စရာနဲ့
အစားသွင်းပေးခဲ့သူ...
သူ့ကြောင့် ငါ့ဘဝ
ပြောင်းလဲမှုတွေ ဒုနဲ့ဒေး
သူသင်ပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း
ငါဒီလိုပဲ ဖြေတွေးနေမိရ။
တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်တတ်အောင်
သင်ပေးခဲ့ပြီး
တစ်ယောက်တည်းနေတတ်အောင်
ထားခဲ့တဲ့သူကို
မမုန်းတတ်၊ မလွမ်းတတ်အောင်
ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်သင်ကြားနေရ။

ရှင်လွန်းမယ်

၂၂-၇-၂၀၁၆ (7:15, AM)

ချစ်ခြင်းတရားဆိုတာ သားရေကွင်းတစ်ကွင်းရဲ့
 အစွန်းနှစ်ဖက်မှာ ရပ်နေသူလိုပဲ။ တစ်ယောက်က
 လွှတ်ချလိုက်ရင် တစ်ယောက်မှာ နာကျင်စွာ ခံစား
 ရတယ်။

စည်သူကျော်စောလှ

အခန်း (၁၄)

“သားထွေး...သားထွေး”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“သားထွေး...အိုင်လပ်ဖိယူ”

“သားထွေး...ဒုန်း...ဒုန်း...သားထွေး...ဒုန်း...ဒုန်း”

ကပ္ပဲတစ်ခုလုံးမှာ သားထွေးကို အားပေးသူတွေနှင့် ပြည့်နှက်
နေသည်။

သားထွေး...

D) သားထွေးဟု အနုပညာလောကတွင် နာမည်ကြီးလျက်
နာမည်ရင်းဖြစ်သော စည်သူကျော်စောလှဆိုသည့်နာမည်တောင် လူ
မသိတော့ပေ။

ဒီ ၂၀၁၈ ခုနှစ်ရဲ့အပိုင်းအခြားတွင် သားထွေးသည် လူငယ်
ပရိသတ် နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေ အသည်းစွဲနေသည့် အဆိုတော်
တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သူသည် DJ တီးရာတွင် ကိုယ်ပိုင်ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်စတိုင်လ်နှင့်။ သူ DJ ပွတ်ရင်း သီချင်းသီဆိုဟန်က သူ့ကိုယ်သူ stage စင်ပေါ် ရောက်နေသည်... မှီနေဟန်။

DJ ပွတ်ချိန် စည်းချက်ညီစွာ လှုပ်ရှားနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သီချင်းသံတို့မှာ ဝိညာဉ်တစ်ကောင် မျှော်လင့်နေဟန်။ အဆိုတော် DJ သားထွေးတွင် ကိုယ်ပိုင်စတိုင်၊ ကိုယ်ပိုင်ဟန် ရှိသည်။

ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း DJ လူငယ်သမားတစ်ယောက်အနေနှင့် အလန်းစယားပင်။

နားနှစ်ဖက်တွင် headset ကို လည်ပင်းက သိုင်း၍အုပ်ထား သည်။ ဝတ်ဆင်ထားသည့်ဝတ်စုံနှင့်လိုက်ဖက်အောင် ကာလာနဲ့ မျက်မှန်များကို အစဉ်သဖြင့် တပ်ဆင်ထားသဖြင့် စူးရှသော သူ့ မျက်လုံးကို မြင်တွေ့ရဖို့ ခဲယဉ်းသည်။

ဂုတ်ထောက်အောင်ရှည်သော ဆံပင်များကို နဖူးကနေ လှန်သိမ်း၍ ပြောင်နေအောင် ဖြီးထားတတ်သည်။ DJ ပွတ်ရင်း မည်မျှခန့်ပေါက်ပေါက် ဆံပင်တို့သည် ပုံပျက်သွားခြင်း မရှိပေ။ ယခုလည်း NCC ခန်းမတွင် ဖျော်ဖြေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်ဘောင်းဘီအကျပ်နှင့် အပေါ်မှ အနက်ရောင် ဖဲလက်စက ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရင်ဘတ်တစ်ဝက် လောက်သာရှိသော နှုတ်ခုံတိုင်အကြားလေးကို တပ်ဆင်ထားသည်။

DJ ပွတ်ရင်း၊ သီချင်းဆိုရင်း ကလိုက်၊ လှုပ်လိုက်သည့် ခြေထောက်၏ကွက်မှာ လှပသည်။ ပြောင်လက်နေသော ရှူးဖိနပ် စီးထားသည့် ခြေထောက်တို့သည် ခြေဦးချင်းတိုက်လိုက်၊ ခြေ

ဖောင့်ချင်းတိုက်လိုက် ရွှေလျားကခုန်နေမှုတို့မှာလည်း ပညာသား ပါသည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာတတ်နေသူတစ်ယောက်လို သူ့ရဲ့ဟန်ပန်မှာ လှုပ်လို့လှုပ်နေမှန်းမသိအောင် ပေါ့ပါးလွန်းလှသည်။

Headset တပ်ထားသော နားတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ထိ၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်က လေမှာ ဝဲပျံပြနေပုံကလည်း မိန်းကလေး တချို့ကို ဟေးဝါးဖြစ်စေသည်။

ထိုလောက်ထိပင် DJ သားထွေးသည် အနုပညာတွင် လူရော ဝိတ်ပါ ဈာန်ဝင်လျက်ရှိပေသည်။

“အခုလို ကျွန်တော့်ကို တစ်ခဲနက် အားပေးကြတဲ့ ပရိသတ် အားလုံးကို ကျေးဇူးအထူး... အထူးတင်ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ခွီ...ခွီ”

“သားထွေး...သားထွေး”

လက်ခုပ်တီးသံတွေ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေနှင့် အားပေးသံ က ခန်းမတစ်ခုလုံးကို ဟိန်းဟိန်းမြည်သွားစေသည်။

“မောနေပြီလား...ကိုကို”

နောက်ဘက်တွင်ရှိသော သရဖီက ကနွဲ့ကလျ မေးလေ သည်။ သားထွေးသည် သရဖီ ကမ်းပေးသော ကုတ်ဘူး မော့သောက်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

သရဖီသည် တက်သစ်စမော်ဒယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သူသည် ယခင်ကတည်းက သားထွေး၏ အမာခံပရိသတ်

တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သားထွေး သီချင်းဆိုသည့် show ပွဲတိုင်းကို လိုက်အားပေးသူ။

နောက်ကျတော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေက စီးပွားလုပ်ငန်းဘက်တွေ ဖြစ်နေကြ၊ နောက်...သားပေး သမီးယူကိစ္စတွေ ရှိကြနှင့်...ခုတော့ သားထွေးနှင့်သရဖီတို့သည် စေ့စပ်ထားသောချစ်သူများ ဖြစ်ကြ သည်။

“သရဖီကော...စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

သားထွေးက သရဖီနဖူးတွင် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြစ်နေသော ဆံနွယ်ကို ဟူးခနဲမူတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

သရဖီက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရင်း ခေါင်းယမ်းပြသည်။

သရဖီနှင့်သားထွေးသည် အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်း၊ အလှအပကလည်း နေနှင့်လ ရွှေနှင့်မြပမာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသူ။

ပန်းနုရောင်ဂါဝန်အဝဲလေး ဝတ်ဆင်ထားသော သရဖီသည် ဘာဘီရုပ်လေးနှင့်တူသည်။ ပခုံးကျော်သော ဆံပင်အခွေအလိပ်များ ကို မင်းကွတ်သီးရောင် ဆိုးထားသည်။

မျက်နှာထက်တွင် ပြင်လိုပြင်ထားမှန်းမသိအောင် နဖတ် ဖွေးအိနေသော ပြင်ဆင်ထားမှုသည်လည်း သူမ၏မိတ်ကပ်ပညာရှင် အတွက် ပြင်ရိုးပြင်ဆင်လို။

အစီအစဉ်တွင် သူတို့၏အခန်းကဏ္ဍ ပြီးဆုံးပြီမို့ သားထွေးက သူ့ရဲ့စက်ပစ္စည်းများကို...

“အောင်လင်း...သေချာသိမ်းနော်။ ဘာမှမကျန်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...အစ်ကိုလေး”

အပြန်လမ်းတွင် သားထွေးက သရဖီကို လိုက်ပို့ပေးသည်။ ခပ်ယောက်စီးပြိုင်ကား အနက်ရောင်လေးပေါ်တွင် သားထွေးနှင့် သရဖီ။

သရဖီက သားထွေး၏ပခုံးပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ထားရင်း...

“ခုလိုကျတော့လည်း လောကကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ ပါလားနော်”

“သရဖီစကားတွေက အဆန်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကိုကိုရဲ့၊ လေလေးကလည်း တဖြူးဖြူး တိတ်လို့...လကြီးကလည်း သာလို့...ပြီးတော့ ကိုကိုကလည်း သရဖီဘေးနားမှာရှိနေတော့ ဘာလိုသေးလို့လဲ...ကိုကိုရဲ့”

“မိချဲ့”

သားထွေးက ကားမောင်းရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် သရဖီ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွ ထိုးလိုက်သည်။

“ကိုကိုရေ...တုတတ”

“တုတတ”

ကျောက်မြောင်းမှာရှိသော သရဖီ၏အိမ်သို့ရောက်တော့ ည (၁) နာရီ။ သရဖီက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့ကို လက်ပြသည်။ သူ ခေါင်းဆတ်ပြုံးပြပြီး ကားကို လာရာလမ်းသို့ ပြန်ကွေ့ ဆိုက်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ အတွေးတွေက ဟိုရောက် ရောက် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွတ်...”

“ဟာကွာ”

မကျေမနပ် စုတ်သပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရစ်သွားသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်မိပြန်သည်။

သူပြောသည့်စကားလုံးတိုင်းကို စိတ်မရှည်လျှင် ရန်မတွေ့တတ်ဘဲ...

“ကျွတ်”

ဆိုပြီး မျက်ခုံးကျုံ့တတ်သူ။

စိတ်ဆိုးစရာရှိလျှင် ရန်မတွေ့တတ်ဘဲ...

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း”

ဟုပဲ ပြောတတ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်။ ခဏတစ်သက်ခိုင်လိုက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်...ယခုတော့ ထာဝရဝေးကွာခဲ့သော တစ်စုံတစ်ယောက်။ သူ့ကို ရက်စက်စွာထားခဲ့သော တစ်စုံတစ်ယောက်။ မုန်းသင့်ပါလျက်နှင့် မုန်း၍မရဘဲ မေ့ခဲ့ရသော တစ်စုံတစ်ယောက်။

သားထွေး...

ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို တို့...ခက်ခက်ခဲခဲ ချခဲ့ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြင်မှာမဟုတ်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုပါ။ တို့ကို မကြည်ဖြူသူရဲ့အိမ်မှာ ရွှေ့မ ဖြစ်ချင်သလို ခိုးရာလိုက်ဖို့ဆိုတာလည်း တို့ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းနဲ့တို့ဘဝဟာ ဘယ်တော့မှ ပေါင်မလို့ မရဘူးဆိုတာ ပိုပြီးသေချာလာခဲ့တယ်။ နီးစပ်မှုကြောင့် မင်း

တို့ကို ချစ်ခဲ့တာဖြစ်နိုင်သလို တို့ကလည်း နီးစပ်မှုကြောင့် မင်းအပေါ် သာယာသွားတယ်ဆိုပါတော့။

သာယာမှုဆိုတာ နာကျင်မှုတွေရှိလာရင် အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားတာမျိုးလေ။ ခု...မင်းအပေါ် တို့သာယာလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီစာကိုရရင် မင်း...တို့ကို တွေ့ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ တို့အသက်ကို နှမြောမှုမရှိလို့ သတ်သေဖို့ ဝန်မလေးဘူး။

တို့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ...ဘာကြောင့်လဲ ထပ်မေးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ မင်းရဲ့ဘဝမှာ တို့...သေပြီလို့ မှတ်ယူပြီး မင်းရဲ့ဘဝကို ချဲ့သက်လွမ်းပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီမှုမရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တို့...ဘယ်တော့မှ ထူထောင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ထပ်ပြောမယ်...မင်း...တို့ကို လာတွေ့ဖို့ ကြိုးစားရင် တို့အလောင်းကို မင်း လာကြည့်တယ်ပဲ မှတ်ပါ။

ဘာနာမည်မှ မတိုးထားသော စာတစ်စောင်နှင့် သူ၏အချစ်ဦးစာတ်လမ်းသည် တစ်ခန်းရပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူမသည် ပြောလျှင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူမို့ သူမဆီသို့ သူ မသွားဖြစ်။ ဘော်တော်လေးကြာမှရောက်တော့ သူမတို့တတွေ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီတဲ့။

အဲဒီလောက်ထိတောင် လုပ်ဖို့လိုသလား ဒေါ်မေ့သည်ချစ်။

အခန်း (၁၅)

“ဒီကောင်လေးကတော့ ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

အောက်ထပ်တွင် မေမေဆီက ပွစိပွစိအသံ... အပေါ်ထပ်ဆီသို့တိုင်အောင် ယှံ့လွှင့်လာသည်။

မနေ့ညက ဆွေးလျခဲ့သည့် အရှိန်နှင့် သူ့အိပ်ယာပေါ်မှာ တော်တော်နှင့် မထဖြစ်ပေ။ သူမအကြောင်း တွေးဖြစ်သွားလျှင် ထိုကဲ့သို့ပင် တစ်နေ့လုံး ဘာမှလုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။

လေးငါးနှစ်အတွင်း အသားညိုညိုနှင့် ပုတက်တက် သူမမည်ကဲ့သို့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲသွားမည်နည်း။

အိမ်ထောင်တွေကော ကျနေပြီလား။

မတွေးသင့်တော့မှန်း သိပေမယ့်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လို ကြီးပြင်းခဲ့ရသူတွေမို့ သူမကို သူ တော်တော်နှင့် မေ့မရနိုင်ပါ။

မေမေအလိုကျ ဇနီးလောင်းတစ်ယောက် သူ့ဘေးနားတွင်ရှိနေသော်လည်း သူ့မှာ ထိုကောင်မလေးအပေါ် စွဲစွဲလမ်းလမ်းလည်း မဖြစ်မိ။

ကောင်မလေးသည် အပြစ်ကင်းကာ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ သူ့အပေါ်တွင် အစစအရာရာ အနှံ့တာခံပုံက ဒုတိယ မေ့သည်ချစ်လို။ ဒါပေမဲ့ မေ့သည်ချစ် သည်းခံအနှံ့တာခံပုံ၏ အပုံတစ်ရာတွင် တစ်ပုံတောင် မမီပေ။

“ဘယ်ပြောင်းသွားကြသလဲ... အန်တီခင်”

မောကြီးယန်းကြီးရောက်လာသူကို သော့ခလောက် အထပ်ထပ်နှင့် တိုက်ခန်းတံခါးဝက ဆီးကြိုနေခဲ့သည်။

သူတို့နှင့်ရင်းနှီးနေသော မေ့သည်တို့၏တိုက်ခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုက်ခန်းမှ အန်တီခင်အား မေးမိသည်။

အန်တီခင်က တဖြည်းချင်းလှည်းနေရာမှ တံခါးပေါက်ဝသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ဘာမှကို မပြောသွားတာကွယ်”

“ဟင်း”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သက်ပြင်းချပြီး သော့ပိတ်နေသော တိုက်ခန်းကို ကြည့်မိသည်။

ဝေးကြပြီဆိုတဲ့အသံနှင့် ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ် စာမရခင်တစ်ရက်က သူနှင့်မ မပြေလည်ခဲ့ကြပေ။ ထိုစဉ်တုန်းကလည်း မက စိတ်ဆိုး၍ မပြေလည်တာ

မဟုတ်။ မသည် သူ့အပေါ် ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

သူ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်လျှင်သာ မမှာ မျက်နှာပျက်လျက် ငိုတော့မည့်ဟန် ဖြစ်တတ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမော တာခံချင်တော့ သူက ခဏခဏ စိတ်ကောက်သည်။ မအပေါ် ခဏခဏ အနိုင်ကျင့်သည်။

“မင်းဟာလေ...သိပ်ဆိုးတာပဲကွယ်”

ဆိုတာကလွဲ၍ မ...ဘာမှမပြော။

သူကသာ စိတ်ဆိုးပြီး မဘက်က ချောမလား...စောင့်မျှော်နေသူ။ မချောတော့ ပိုဒေါသဖြစ်ကာ တမင်ပြဿနာရာခဲ့တာ။

ဘုရား...

မ...သူ့ကို စိတ်ပျက်သွားတာလား။

ကလေးဆန်လိုက်တာ မောင်ရယ်ဆိုတာ ချစ်စနိုးနဲ့ ပြောခဲ့တယ်မှတ်တာ။ မ...သူ့ကို စိတ်ပျက်လို့ပြောခဲ့တာလား။ မဟုတ်ဘူး...အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ဪ...”

သူက တိုက်ခန်းပေါ်ကဆင်းဖို့ပြင်စဉ် အန်တီခင်၏အသံကြောင့် သူ ခေါင်းထောင်မတ်သွားသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကလေ...အသံတွေကြားတယ်”

“ဗျာ...အသံတွေ...ဘာသံတွေလဲ...အန်တီခင်”

သူ့ရဲ့လေသံတွေ အလောတကြီး ဖြစ်သွားသည်။ အန်တီခင်ကို မျှော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်မိသည်။

“အလတ်မလေ...အငယ်မကို ရိုက်နေတာထင်တယ်”

“ဗျာ”

“အကြီးကောင်ကတော့ မရိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေပြောနေလဲ မသိဘူး။ အန်တီလည်း သွားဆွဲရကောင်းနိုး... မဆွဲရကောင်းနိုးနဲ့...တော်ကြာ သူတို့ရဲ့အိမ်တွင်းရေးမဟုတ်လား”

“.....”

“ကြည့်ရတာ...အငယ်မ ရည်းစားထားလို့လားမသိဘူး။

ကြိုက်စရာရှားလား...ကြိုက်စရာရှားလား...ပြောပြောပြီးရိုက်တာ”

“မရယ်”

“ကလေးတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပါးစပ်က မပြောဘူးအေ...အလတ်မက ဆိုးကိုဆိုးပါတယ်။ အိမ်ကလူတွေကို သူ့တပည့်များ မှတ်နေလားမသိဘူး။ ကောင်မလေးခမျာ နောက်ကျ ဘာသံမှကို မထွက်တာ။ အကြီးကောင်ရဲ့ လွန်မယ်နော်ဆိုတဲ့အသံနဲ့... နောက်ကျတော့ ဝန်းခနဲ လဲကျသွားသံကြားရရော။ အန်တီခင်ကောင်ကိစ္စတော့ ငြိမ်းပြီလားမသိဘူးအောက်မေ့တယ်”

သူ ဆက်နားမထောင်ရတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

သေချာတာတစ်ခုက သူနှင့်ပတ်သက်၍ သိသွားခြင်းဖြစ်ရမည်။ နဂိုကတည်းက မမလတ်က သူ့ကိုကြည့်၍ရတာမဟုတ်။

ယခု မနှင့်သူ ကြိုက်သွားမှန်းသိတော့ ရန်ပုံမီးကျဒေါသလှိုင်းတွေထခြင်း ဖြစ်မည်။ ကြားက ဓားစာခံက သူ သိပ်ချစ်သော ‘မ’။ ပါးစပ်ထဲတွင် လက်ထည့်ပေးလျှင်တောင် ပြန်မကိုက်တတ်

အောင်အေးသော 'မ'သည် ဖွဲ့အိတ်တစ်အိတ်လို ရိုက်သမျှ၊ နှက် သမျှကို ခံရရှာမည်ကိုလည်း ပြေးကြည့်စရာမလို။ တွေးကြည့်ရုံနှင့် ပဲ မြင်နိုင်သည်။

နောက်...သိပ်မကြာခင် 'မ'ထံမှ ဖြတ်စာ သူ့ဆီရောက်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်ခဲ့ပြီလဲ မရယ်...။ မကို ဒီလေးငါးနှစ်အတွင်း ကျွန်တော် ရောက်လေရာအရပ်တိုင်းမှာ ရှာမိ ပါတယ်။ မမလတ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ မ...အိမ်ထောင်တွေပြုနေပြီ လား။

"သားထွေး...ဟဲ့...ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။ နေ့ခင်းကျရင် မင်္ဂလာဆောင်သွားရဦးမှာဆို...ထတော့လေ"

အောက်ထပ်ကအသံသည် အပေါ်ထပ်သို့ရောက်လာတော့ သားထွေး မထချင်လို့ မရတော့ပေ။

သူနှင့်မေ့သည်းချစ် ကွဲရခြင်း၏ အဓိကလက်သည်မှာ သူမိခင်ဆိုတာ သူ သိခွင့်မရခဲ့ပေ။

ဒေါ်ကြည်ကြည်လှက အိမ်ထိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တလိုမို့ လိုမ့်သယ်ရင်း အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့သည်။

မျက်စိဖွင့်လျက် အိပ်ရာကမထဘဲ ငြိမ်နေသော သားဖြစ်သူ ကို ချစ်စနိုးနှင့် မျက်စောင်းထိုးပြီး...

"ကဲ...ထတော့ကွယ်...မင်း အရင်တုန်းက သားထွေး မဟုတ်ဘူးနော်...သားလေး"

"မေမေကလဲ"

"မေမေကလဲမနေနဲ့...မင်္ဂလာဆောင်ကို သရဖီလေးလည်း လိုက်မယ်ထင်တယ်။ သူ့ကိုကော ဝင်ခေါ်ဦးတဲ့။ ဖုန်းဆက်လာ တယ်"

"ဟာ...မေမေကလည်း သားက ဆက်အောင်တို့နဲ့သွားဖို့ ချိန်းထားပြီးသားကို။ ခဏနေ သားကို ဆက်အောင်တို့ လာခေါ် တော့မှာ"

"ဟဲ့...သရဖီက မင်းကောင်မလေးလေ"

"ကောင်မလေးလေးဗျာ...နေရာတကာ ဟိုသွားလည်းလိုက် ချင်...ဒီသွားလည်း လိုက်ချင်နဲ့ ကြာလာတော့ ကျဉ်းကျပ်တယ် ဗျာ"

သားထွေး ကိုယ်ပေါ်က စောင်တွေ ကန်ချရင်းပြောတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်လှ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"ဒီတိုင်းဆို ကြာရင်မလွယ်တော့ဘူး။ သားက လွတ်လွတ် လပ်လပ်နေချင်တဲ့သူနော်...မေမေ။ မဟုတ်ရင် နောက်ထပ် ရည်းစားအသစ် ထပ်ထားပစ်မှာ"

"မြတ်စွာဘုရား"

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိ၍ ဘုရားတ၊နေသော မိခင်ကိုကြည့် ၍...

"အကောင်းပြောတာ"

"အကောင်းပြောတာတွေ...အဆိုးပြောတာတွေ မာမိ နားမလည်ဘူး...သား။ သရဖီလေးနဲ့မင်းက မကြာခင် လက်ထပ် တော့မယ်ဆိုတာလည်း ခေါင်းထဲထည့်ထားဦး"

“မသိဘူးဗျာ”

“သားထွေး”

သားထွေး မိခင်ဖြစ်သူ၏ခေါ်သံကို မကြားယောင်ပြုပြီး ရေချိုးခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကျန်ခဲ့သော ဒေါ်ကြည်ကြည်လှမှာ ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေသည်။

ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်သိသည်။ ဒီကောင်လေးက တစ်ဖွတ်ထိုး တစောက်ကန်းရယ်။ မထင်ရင် မထင်သလိုလုပ်သွားမှဖြင့် သူမ မျက်နှာပျက်ရချည်ရဲ့။

ဒီကောင်လေးကို ချောမော့ပြောမှ ရမည်။ အရင်ကတည်းက ခပ်ဆိုးဆိုး။ ခုမှ နည်းနည်းငြိမ်လာသည်ဆိုရမည်။ အဆိုတော်ဖြစ်မှ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိန်းသိမ်း...မိခင်ဖြစ်သူလည်း ထိန်းသိမ်းနေလို့ တော်သေးသည်။

မဖြစ်...မဖြစ်။ နည်းနည်းတော့ လျော့ရမည်။

“ဟင်...မေမေ”

သားထွေး ရေချိုးခန်းထဲကနေ ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာသည့် အချိန်ထိ မိခင်ဖြစ်သူကို မြင်တော့ အံ့ဩသွားသည်။ နောက်တော့ ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းထိန်း၍ မျက်နှာကို အတင်း တည်ထားလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း မေမေ သရဖီလေးကို ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ဦးမယ်...သူခမျာ မျှော်နေရှာမှာ”

အခန်း (၁၆)

“ဟား...ဟား”

“ဒီကောင်ကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ”

ဆက်အောင်က တဟားဟားရယ်၍ နိုင်လင်းက ဤသို့ မှတ်ချက်ချသည်။

အဆိုတော်မြတ်သစ်၏ မင်္ဂလာပွဲကအပြန် သူတို့ (၃)ယောက် ဘီယာဆိုင်သို့ ဒိုးခုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နဂိုကတည်းက မင်္ဂလာဆောင်ကအပြန် ဘယ်သွားမယ်၊ ဘယ်လာမယ် ချိတ်ဆက်ထားခြင်းမို့ သရဖီသာပါလာလျှင် ယခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဒါတောင် ယခု တော်သေးသည်။

ဟိုးအရင်တုန်းကဆိုလျှင် သူက လူဆိုးလေးဖြစ်နေတာမို့ လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်သည်။ ရန်ဖြစ်သည်။ ကားပျိုင်မောင်းသည်။ အရက်အမူးသောက်၍ ဘယ်သူမှူးမှူး ပြိုင်သည်။

နောက်ဆုံး ကလပ်ထိသွားပြီး ချိန်းပွဲတွေလုပ်၊ ရန်တွေဖြစ်၊ ရိုက်ခွဲ... ဒီလောက်ထိ ဆိုးခဲ့သည်။

ဆက်အောင်နှင့်နိုင်လင်း နှစ်ယောက်စလုံးက ကျောင်းတန်းက သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေမို့ ယခု အနုပညာလောကထဲရောက်တော့ တော်တော်လေး တွဲဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတွင်းသိအစင်သိများ ဖြစ်သည်။

“မ” နှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကို ရင်မဖွင့်ဖြစ်ခဲ့တာကလွဲလျှင် ဒီကောင်တွေ သူ့အကြောင်းကို အူမချေးခါး အကုန်သိသည်။

“မ” ကိစ္စ မပြောဖြစ်ခဲ့တာက ခဏလေး ချစ်ခဲ့ကြပြီး ခဏလေး ကွဲခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသား ကွဲကြေခဲ့ရခြင်းအကြောင်း ပြောရမှာ နည်းနည်းရှက်စရာကောင်းသလား ထင်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ပြောလိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး... ဆက်အောင်။ ဒီကောင် သရဖီနဲ့တွေ့မှ ခြေငြိမ်သွားတာ”

နိုင်လင်းက ဆက်ပြောသည်။ ဆက်အောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး...

“ငါလည်းထင်တယ်... ဟိုက အသွက်ပဲ။ ပြီးတော့ ငယ်လည်းငယ်... လှလည်းလှတော့ ဒီလိုကောင်မလေးနဲ့မှ မငြိမ်ရင် ဘယ်လိုကောင်မလေးနဲ့မှ ငြိမ်လဲ”

“ဟိတ်ကောင်တွေ... ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေကြနဲ့”

အထင်တွေနှင့်ပြောကာ ဆရာကြီးအိုက်တင် ဖမ်းနေသူများကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လှမ်းငေါက်လိုက်သည်။

ဆက်အောင်က ဘီယာကို တစ်ကျိုက် စုပ်သောက်ပြီး...

“အထင်မဟုတ်ဘူး... သားထွေး... အမြင်ကွ... မြင်လို့ပြောနေတာ။ အရင်တုန်းက ကောင်မလေးတွေကို ဆက်ဆံပုံနဲ့ သရဖီကို ဆက်ဆံပုံက အပုံကြီး... ဟွတ်တယ်မောင်”

ပြီးတော့ အာလူးကြော်ဖတ် ကော်ဝါးပြီး မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ မေးဆတ်ပြသည်။

“ငါ့လိုလူကို ပြုပြင်နိုင်တာ ဒီလောကမှာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်... ဟိတ်ကောင်တွေ”

“သရဖီမလား”

“နိုးပါ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းအမေလား”

“ပိုဝေး... ငါမိဘတွေက ငါ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ချစ်စရာကောင်းတယ်ပဲ မြင်နေတာ။ ငါ့ကို ပြုပြင်နိုင်တဲ့သူ တကယ်ရှိတယ်”

“မိန်းကလေးလား”

“ဒီကောင်ကတော့ မေးတော့မယ်။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ပြုပြင်နိုင်တဲ့သူက သူ့စိမ်းမိန်းကလေးကလွဲရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ပြောလိုက်ရင် တစ်လွဲ”

“မသိဘူးလေ... ငါတို့လည်း ထင်ရာပြောတာပဲ။ ဒီကောင် လျှောက်ပြောနေတာ သရဖီပဲ... ဒီကောင်ကို ပြုပြင်နိုင်တာ သရဖီ”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ငြင်းခုံနေကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သားထွေး ဘီယာကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့သောက်နေလိုက်သည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ဒီခုတလောအတွင်း အရမ်းကို သတိရနေသည့် 'မ' အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် အား ရင်ဖွင့်ချင်နေသည်။

ဆက်အောင်တို့ဆိုတာ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေမို့ ဒီကောင်တွေကို ပြောပြရလျှင်လည်း မဆိုးပေ။

“ဟိတ်ကောင်တွေ...ငြင်းခုံမနေကြနဲ့။ သရဖီလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အမေလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

“မ”

“ဟ...ဟိတ်ကောင်...နိုင်လင်း...အဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“မသိဘူးလေကွာ...မင်းပဲ 'မ' ဆိုတော့ ငါလည်း ဘီယာ ခွက် ကောက်မတာပေါ့ကွာ”

“ဒီကောင်...အရေးထဲ နောက်ပြောင်ချိန်က ရသေးတယ်”

ဆက်အောင်က နိုင်လင်းကို လှမ်းမာန်လိုက်သည်။ နိုင်လင်း က မ,လက်စ ဘီယာခွက်ကို တစ်ကျွက်မော့သောက်ပြီး...

“ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ...ပြော...ဘယ်သူလဲ”

“မ”

“ဟာ...ဒီကောင်”

နိုင်လင်း သားထွေးကို မကြည့်သလို ကြည့်လာသည်။

ဆက်အောင်က မုတ်ဆိတ်မွေးမရှိသော မေးဖူးကဲ့ လက်ချောင်းတွေ နှင့်ပွတ်ရင်း...

“မင်းပြောတဲ့ 'မ' ဆိုတာ”

“ငါ့ရဲ့အချစ်ဦး”

“ဘာရယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟိတ်ကောင်...မင်း လာမဖိနဲ့နဲ့။ ငါတို့ မင်းနဲ့ ကျောင်း တက်ကတည်းက အတူတူတွဲလာကြတာ...မင်းရည်းစားထဲမှာ မင်း ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ အားလုံး အလန်းလေးတွေ...စကီလေးတွေပဲပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်...ထောက်ခံတယ်။ ပုံပြောနေတယ်ဆိုရင်လည်း တောမှာ သွားပြော...ဟေ့ကောင်၊ တို့ကတော့ မယုံရေးချ မယုံဘဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်နေတော့ သားထွေး ရင်နာနာနှင့် ပြုံးလိုက်သည်။

ဘယ်သူမှတော့ မယုံဘူး 'မ'ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောပြလိုက် တော့မယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးနဲ့အချစ်ဦးဆိုတာ 'မ' တစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့အကြောင်း... 'မ' ကျေနပ်ပါနော်။

“မင်းတို့ကို လိမ်လို့ ငါ ဘာရမှာလဲ”

“သားထွေး...မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“မယုံနိုင်စရာပဲ”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ အလှအယက်

မေးနေကြသဖြင့် သားထွေး ခဏနေပါဦး...ပြောပြပါ့မယ်ဆိုပြီး လက်ကာပြလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး သားထွေး မေ့သည်ချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့မျက်နှာမှာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလျက် အံ့ကြဲနေသည်။ အရိပ်အယောင်များက အထင်းအလင်း။ နောက်ဆုံး အဆုံးသတ်ပြောပြီးတော့ ဆက်အောင်က...

“ဒီကောင် ဒိုင်လှိုလှူချည်လား” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ နိုင်လင်းက အာလူးကြော်ကို တကျွတ်ကျွတ် ကောက်ဝါးသည်။

“ငါ မကို ငါ့ဘဝမှာ တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါကွာ...မကလွဲဘဲ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ နောက်ထပ် မချစ်နိုင်ဘူး”

“မင်း အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်ထားတယ်လို့ ငါပြောရင် ခင်ပြင်းမလား”

“ဘာကိုလဲ...ငါ ဘာအမှားကျူးလွန်ထားလို့လဲ”

နိုင်လင်းရဲ့စကားကို နားမလည်သလို မေးလိုက်သည်။ နိုင်လင်းသည် အာလူးကြော်ဝါးပြီးတော့ ဘီယာကို ထပ်သောက်ပြန်သည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ရတာကို စိတ်မရှည်စွာ ဆက်အောင်က နိုင်လင်း ဘီယာခွက်ကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

“ပြောမယ့်အရေး မပြောဘူး။ ဘယ်နှစ်...ဘယ်ကာလလဲ မသောက်ခဲ့ရတာကျနေတာပဲ”

“ပြောမှာပါကွ...မင်းကလည်း အေးဆေးပေါ့။ ဒီနှစ် သားထွေး...လောကကြီးမှာ ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့၊ သေသော

သူ ကြာရင်မေ့ဆိုတာ မင်း လက်ခံလား”

“အင်း...လက်ခံပါတယ်...ဘာလို့လဲ”

“မင်းရဲ့ ‘မ’ကိုရှာရင် မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ကော မင်း ယုံကြည်လား”

“ဟင်”

“ဖျောက်”

“ဒါ...ပြောတာ”

ငိုငိုတွေသွားသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး နိုင်လင်းက လက်ဖျောက်တီးသည်။

ဆက်အောင် မျက်မှောင်ကျွံရင်း သားထွေးကိုကြည့်သည်။ နောက်...နိုင်လင်းဆီ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အလန်တကြားလေသံနှင့်...

“ဟိတ်ကောင် နိုင်လင်း...မင်း...သားထွေးကို ဘာတွေ မြှောက်ပေးနေတာလဲ။ ဒီကောင်က မကြာခင် သရဖီနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာလေ”

“ငါ ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ ဆက်အောင်...သူဟာ သူ့ချစ်သူကို တကယ်သာချစ်ရင် ပြန်ရှာရင် တွေ့နိုင်တာပဲ။ အဲဒီမှာ အမှားကတော့ သရဖီနဲ့ စေ့စပ်လိုက်တာပဲ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... မင်းက နိုင်ငံကျော်အဆိုတော် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ မင်းနဲ့သရဖီရဲ့အကြောင်းလည်း သတင်းစာထဲ၊ ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါနေတာပဲ။ မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေတဲ့

မင်း 'မ' က အဲဒီသတင်းကို မတွေ့ဘူးထင်နေလား"

"ဟာ"

နိုင်လင်း၏စကားလုံးများသည် အားလုံးအမှန်တရားများ ဖြစ်သည်။

သူနှင့်သရဖီရဲ့ စေ့စပ်သတင်းကို 'မ' သာ တွေ့ရင်...

"မဖြစ်နိုင်ဘူး...မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဟိတ်ကောင်...ဘာမဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောနေတာလဲ"

ဆက်အောင်က စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းပြောသည်။ ပြီးတော့ နိုင်လင်းကိုလည်း မကြည်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဒီကောင် တွက်ဆပြတာတွေက အမှန်တရားတွေ။ သို့သော် မှန်တိုင်းပြောလို့ မကောင်းတာ ဒီကောင် မသိဘူးလား။

မျှော်လင့်ချက်နှင့် အရူးရင့်အောင် ဘာလို့ ဖန်တီးပေးစေ တာလဲ။

"ဟုတ်တယ်...နိုင်လင်း၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ငါ ဘာလို့ အဲဒါကို မတွေးမိတာလဲ။ ဟုတ်တယ်...ငါ 'မ' ကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာရင် တွေ့နိုင်တာပဲ။ ငါ ဘာလို့ မေ့နေတာလဲ"

"သားထွေး...မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မင်း လိုက်ရှာလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မေ့လက်စနဲ့ မေ့လိုက်စမ်းပါ။ မင်း သူ့ကိုလိုက်ရှာတော့ သရဖီကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သရဖီနဲ့မင်း က လူသိရှင်ကြား စေ့စပ်ထားတာနော်"

ဆက်အောင်၏စကားမှာ သဘာဝကျသော်လည်း သားထွေး လက်မခံနိုင်။

စေ့စပ်ခြင်းဆိုတာ လက်ထပ်ခြင်းမှ မဟုတ်တာ။ အချိန်မရွေး မျက်ပြယ်နိုင်သည့်ကိစ္စပဲ။

"အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး။ နှစ်ဦးသဘောတူ စေ့စပ်ခြင်း ဖျက်သိမ်းလို့ရတယ်။ နောက်ပြီး ငါတို့လောကမှာ အဲဒီလို ခွာပြဲတဲ့ ကိစ္စက ဒီလောက် မခက်ခဲပါဘူး"

"တောက်...နိုင်လင်း...မင်း တွေ့လား။ မင်းလုပ်တာနဲ့ အလကားနေရင်း သရဖီက ဓားစာခံဖြစ်ရတယ်"

"ဘာဆိုလို့လဲ...ဒီမှာ ဆက်အောင်။ မင်းလည်း အနုပညာ နှစ်တစ်ယောက်ပဲ။ အနုပညာရှင်ဆိုတာ နှလုံးသားက အသက်ရှင်မှ အလုပ်လုပ်လို့ရတာကွ။ ခု...ဒီကောင်ကို ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ။ သမ်းပြပေးရုံပဲ...ကျွန်တာ သူ့ကိစ္စပဲ။ ကာယကံရှင် သူပဲ ဘာလုပ် သင့်လဲ...သူ့မှာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတာ။ ငါတို့... မင်းတို့က ဒီလမ်း ဒီလမ်း ရွေးပါဆိုတိုင်း သူရွေးမလား...မင်း စဉ်းစားကြည့်"

"ကျွတ်"

နှစ်ယောက်သားတော့ ဟုတ်နေသည်။ ဆက်အောင် စုတ်သပ် နင်း ဘာမှမပြောမိစေရန် လက်ကျန်ဘီယာကို မော့သောက်လိုက် သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို သားထွေးအမေအားလည်းကောင်း၊ သရဖီအားလည်းကောင်း ပြောပြသင့်၊ မပြောပြသင့် စဉ်းစားမိ သည်။

အခန်း (၁၇)

ဤလမ်းထဲသို့ မေ့သည်နှင့်အဖော်လိုက်ရိုး နေ့ရင်းပေါက် မတတ် ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းလေးသည် ယခင် လေးနှစ်ခန့်ကလို မတိတ်ဆိတ်တော့ပေ။

ဈေးဆိုင်ခန်းတွေ ပေါလာသည်။ မြေညီထပ်အိမ် မျက်နှာစာ ရှေ့များတွင် အဖီဆွဲချထားပြီး ဆိုင်ခန်းတွေ ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ကားက ကောင်းကောင်းမဝင်သာပေ။

နောက်တော့ သားထွေး ဂျာကင်အဖြူကို ကောက်ဝတ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ဂျင်းဦးထုပ် နက်ပြာရောင်ကို ကောက်စွပ်လိုက်ပြီး မျက်မှန်တပ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ဦးထုပ်၏လျှာထိုးကို ရှေ့ဘက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။

ဒုတိယထပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါး၏အတွင်းတံခါး သည် ပွင့်နေပြီ။ အပြင်သံဖန်းတံခါးသည် သော့ခတ်လျက်သား ဖြစ် နေသည်။

“အဟမ်း...ဟမ်း”
“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”
“ဘယ်သူလဲ”

လူရိပ်လူရောင်မတွေ့သဖြင့် ချောင်းဟန်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ အခန်း၏ဖွဲ့စည်းပုံက ယခင်ဖွဲ့စည်းပုံနှင့် မတူသဖြင့် စိတ်ထဲ ဆင့်သွားသည်။

“ဟင်”

နောက်ဖေးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အမျိုးသမီးကိုမြင်တော့ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ သံထဲရေသွန်ဖြစ်တော့မလို။

ထွက်လာသောအမျိုးသမီးသည် သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်သည်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ အမျိုး သမီးက သူ့ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လာသဖြင့် ဦးထုပ်ကို မသိမသာ ချေချရင်း...

“ဟိုလေ...ဒီရဲ့အိမ်ရှင် ဦးသင်းမောင်တို့မိသားစု ဒီမှာ မနေတော့ဘူးလား...အစ်မ”

“ဪ...အရင်အိမ်ရှင်တွေကို ပြောတာထင်တယ်။ လွန်ခဲ့ နှစ် (၂)နှစ်က ပြောင်းသွားပြီရှင်”

“ဟာဗျာ”

သားထွေး စိတ်ညစ်သွားသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်ကဆိုတော့ မေ့သည်တို့ပြောင်းပြောင်းချင်း သူ ဒီမှာလာမေးလို့ ရရဲ့သားနှင့် ဒါကို ဘာလို့မေ့ရသနည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိတ်ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး

“ဟိုလေ...အစ်မ...သူတို့တွေ ဘယ်ကိုပြောင်းသွားကြ သလဲ...သိလားခင်ဗျ။ သိရင် တစ်ချက်လောက် ပြောပြပါလားဗျာ။ ကျွန်တော် တကယ်အရေးကြီးနေလို့ပါ”

သူ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတော့ အမျိုးသမီးက တစ်ချက် တွေ့သွားသည်။

အစတုန်းကတော့ တံခါးကို ပိတ်တော့မလိုနှင့် လက်လှမ်း လိုက်တာကို မြင်ရသည်။

“ခဏစောင့်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

အမျိုးသမီးက အထဲသို့ပြန်လှည့်ဝင်သွားပြီး နံရံတွင် ချိတ် ထားသော သော့ကိုယူပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ သားထွေး ရင်တွေ ခုန်နေရသည်။ မေ့သည်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ ရနိုင်ပါစေဟုလည်း ကျိတ်ပြီးဆုတောင်းနေမိသည်။

ယခု သူလာစုံစမ်းသောအိမ်မှာ တခြားမဟုတ်ပေ။ မသီဂီ၏ ဗိမာများအိမ် ဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းက မေ့သည် မသီဂီမိဘတွေဆီ သို့လာလျှင် သူ လိုဖွဲ့ပို့ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။

လေးငါးခါထက်မနည်း ရောက်ပူးနေသော်လည်း မေ့သည်တို့ ပျောက်တော့ သူ ဒီမှာလာရှာဖို့ သတိကို မရပေ။

သတိမရတာလည်းပါသလို မေ့သည်၏ ငြိမ်းခြောက်မှုကို လန့်တာလည်း ပါသည်။ သူ့ကိုမြင်လျှင် သူမကိုယ်သူမ သတ်သေ မည်ပြောထားတော့ သူ...မလန့်ဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား။

နိုင်လင်းတို့နှင့်တွေ့ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်သူ သေချာပြန်သုံးသပ် ကြည့်သည်။

သူ သရဖီကို ဆက်လက်တွဲမလား။ မေ့သည်ကို ရအောင် ရှာမလားဆိုတော့ အဖြေက မေ့သည်ကိုပဲ ရအောင်ရှာမည်ဟု အဖြေထွက်ခဲ့သည်။

သရဖီဆိုတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ တွေ့ခဲ့တဲ့သူ။ မေ့သည်ဆိုတာ အားလုံးထက်ပိုပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့ကို ချစ်ခင်ယုယခဲ့သူ။ မောင်လေးအရင်းလိုကော ချစ်သူလိုပါ ချစ်နိုင်သူဖြစ်သည်။

သရဖီကိုတော့ သူ ဒီတိုင်း အစိမ်းဖြတ်ဖြတ်ရမှာ အားနာ သည်။ သရဖီ သူ့ကို တော်တော်လေး ချစ်ခင်သည်ဆိုတာ သူ သိသည်။ နားလည်အောင်တော့ ရှင်းပြရမည်။

မေမေကတော့ ကိစ္စမရှိ။ သူ့ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ မတားမြစ်ခဲ့သည့်မေမေက ခုကိစ္စမှာလည်း ကန့်ကွက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မေမေကိုယ်တိုင်လည်း မေ့သည်ကို သမီးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့သည်ပဲ။

မေ့သည်တို့မောင်နှမတစ်စု ပျောက်သွားတာနှင့်ပတ်သက် ပြီး ပြောမဆုံးပေ။

“မေမေ...စိတ်မကောင်းဘူး သားရေ...မေမေက သူတို့

မောင်နှမတွေအပေါ် ကိုယ့်သားသမီးတွေလိုပဲ သဘောထားခဲ့တာ။
ခုလို မပြောမဆို ပျောက်သွားတာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးကွယ်။”

မေ့သည်းနှင့်ကိစ္စကိုတော့ သူ မပြောဖြစ်တော့ပေ။ သူနှင့်
သဘောမတူ၍ ပြောင်းသွားသည်ပြောလျှင် မိခင်တစ်ယောက်အနေ
နှင့် မေမေ မခံမရပ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မမလတ်အပေါ် အမြင်တိမ်း
စောင်းသွားနိုင်သည်။

“ဒီအောက်ထပ်ကဆိုင်က သူတို့နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတယ်တဲ့။
ဘယ်မှာနေလဲ သိရင်သိမှာ...လိုက်မေးပေးမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါ...အစ်မ”
အမျိုးသမီးသည် အိမ်ထဲမှ လက်လှို၍ သံပန်းတံခါးသော့ကို
ဖွင့်သည်။ အပြင်သို့ရောက်တော့ သံပန်းတံခါးသော့ကို ပြန်ခတ်ခဲ့
သည်။

အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားသော အမျိုးသမီး၏နောက်သို့
သားထွေး လိုက်ခဲ့သည်။ သူမပြောသောဆိုင်မှာ မြေညီထပ်။ သူတို့
တက်သည့် အထပ်၏အောက်တွင်ရှိသောဆိုင် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးသည် ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးအား သူ့အစား မေးပေး
နေသည်။

“ဟောဒီမှာ အရင်အိမ်ရှင်တွေ ဘယ်ပြောင်းသွားသလဲ
သိချင်လို့တဲ့ မဆွေရေ...ကျွန်မကလည်း မသိဘူးလေ။ မဆွေတို့နဲ့
သိပ်ရင်းနှီးတယ်ဆို”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို ညွှန်ပြပြီး မေးပေးသည်။ ဆိုင်ရှင်အမျိုး
သမီးက နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာ ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး

မျက်မှန်တပ်ထားသောသူ့ကို ခဏ စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

သူ ပြုံးပြပြီး ရှေ့သို့တိုးကာ...

“အစ်မရယ်...သိရင် တစ်ချက်လောက် ကျွန်တော့်ကို ကူညီ
ပါလားခင်ဗျာ...နည်းနည်းအရေးကြီးလို့ပါ”

“အရင်တုန်းကပြောတာတော့ တောင်ဒဂုံလို့တော့ ပြော
တယ်...ငါ့မောင်။ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာတော့ တိတိကျကျ
မသိဘူး”

“တောင်ဒဂုံ”

တောင်ဒဂုံလို့သာသိပြီး ရပ်ကွက်၊ လမ်းနံပါတ်တွေ မသိရ
တော့ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ရှာသလို ဖြစ်နေမလားမသိ။

သို့သော် ဘယ်မှာနေတာလဲ ယေဘုယျသိရလျှင်တော့ ဘာမှ
မသိရတာထက်စာလျှင် သေချာသေးသည်။

“ဪ...သူ့သမီး မသိဂီတို့မိသားစုကော သူတို့နဲ့အတူတူပဲ
ပြောင်းသွားကြတာလား”

“သိဂီတို့လား...သိဂီတို့က အင်းစိန်မှာပဲလေ”

“ဗျာ...အင်းစိန်မှာ...ဟုတ်လို့လား...ဪ...ကျွန်တော်
ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ အစ်မ...သူတို့ အင်းစိန်က တိုက်ခန်းရောင်း
ပြီး ပြောင်းသွားတယ်လို့ သိရတာလေ...ခု”

မယုံသင်္ကာဟန်နှင့် မေးမိသဖြင့် သူ အလောတကြီး ပြန်ရှင်း
ပြမိသည်။ အမျိုးသမီးက ငရုတ်သီးမှုန့်လာဝယ်သောသူ့ကို ငရုတ်
သီးမှုန့်တစ်ဘူး ချိန်ပေးရင်း...

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီတိုက်ခန်း ရောင်းလိုက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့

အဲဒီဘက်မှာပဲ ပြန်ဝယ်နေတယ်လို့ ကြားတာပဲ။ အစ်မကိုလည်း အလည်ခေါ်သား။ မအားတာနဲ့ မရောက်ဖြစ်တာလေ နေရာတော့ တိတိကျကျ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရင်နေရာနဲ့တော့ မဝေးဘူး ကြားတာပဲ”

“ဟာ...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါပဲ အစ်မရယ်”

“ရပါတယ်ရှင့်”

“အစ်မ...ကျေးဇူးပါပဲနော်”

အောက်ထပ်သို့ ခေါ်လာပေးသော အိမ်ရှင်အစ်မကြီးကိုလည်း သားထွေး ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်သည်။ သူ ကားဆီသို့ ထွက်သွားတော့...

“ဟေ့...မာလာ...သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုလိုပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်မလည်း ကြည့်နေတာ။ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတာ”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ပဟေဠိကို အဖြေညှိရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၈)

လမ်းထဲကနေ ကားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဘက်ခံဆုတ်နေ စဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ့ဆီက ဖြစ်နေ သည်။

ဘလူးတူ (Bluetooth) ကို ဖွင့်ပြီး...

“ဟယ်လို...မေမေ”

“သား...မင်း အခုဘယ်မှာလဲ...ပြောစမ်း”

အလောတကြီးမေးလိုက်သံကို ကြားရသည်။ သားထွေး ကားကို ဖြေးဖြေးချင်းမောင်းရင်း...

“သား အခု ကျောက်မြောင်းထဲမှာ မေမေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...မေမေ့ကို မင်း မမေးနဲ့။ အဲဒီကို ဘာသွား လုပ်သလဲဆိုတာ မင်း ဖြေ...နေဦး...ဒီနေ့ သီချင်းတိုက်ဖို့သွားမယ် ဆိုပြီး ဘယ်လိုလုပ် ကျောက်မြောင်းကို ရောက်နေတာလဲ”

“သား ပြန်လာမှပြောမယ် မေမေ...ခု သား အင်းစိန်ဘက် ခဏသွားမို့”

“ဘာ...အင်းစိန်...အင်းစိန်ဘက် မင်း ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

ယခင်တုန်းက သူတို့လည်း အင်းစိန်မှာနေတာပဲ ဖြစ်သည်။ သူ အဆိုတော်ဖြစ်မှ မေမေက စမ်းချောင်းဘက် ခြံကျယ်ကျယ်ကို ပြောင်းဝယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာဟောင်းမှာသာ ဆက်နေဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူနှင့် မေသည် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ တွေ့ဆုံနိုင်သည်။

ယခုတော့ မေသည်နှင့်သူ့အဖြစ်က နီးလျှက်နှင့်ဝေးနေခဲ့ သလားမသိ။ ယခင်နေခဲ့သောနေရာနှင့် သိပ်မဝေးဘူးဆိုလျှင်တော့ ပြေးပြေးအေးအေး ရှာ၍ရမည်။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ကမ္ဘာ့ရိုင်းရင် တော့ ပြန်ဆုံမှာပေါ့ မရယ်။

“သားထွေး...”

“ပြေးပြေးအော်ပါ...မေမေရဲ့”

Bluetooth ကတစ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် လန့်သွားရသည်။

“မင်း ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့...သားထွေး၊ မင်းကို မေမေ ပြောစရာရှိတယ်”

“ခုချက်ချင်းက...”

“သားထွေး...မေမေက ခုချက်ချင်းလို့ ပြောနေတာနော်။ မင်းကို မွေးထားတဲ့မိခင်ကို ရိုသေသောအားဖြင့် မင်း ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့။ မင်းကို မေမေ ပြောစရာစကားတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီစကား တွေကလည်း ခုချက်ချင်းပြောမှ ဖြစ်မယ့်စကားပဲ”

“ကျွတ်”

“ခုချက်ချင်းလာခဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်”

“ဂျောက်”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသဖြင့် သားထွေး စိတ်ပျက် လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့ ဒီလောက်ထိ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်နေရသလဲ...စဉ်းစား၍ မရပေ။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ်သို့ပဲ ကားကို ကွေ့လိုက်ရတော့သည်။ မေမေလေသံမှာလည်း တကယ်အရေးကြီးနေသည့်လေသံ မဟုတ် လား။ ခြံထဲသို့ ကားကို မောင်းဝင်လိုက်တော့ မေမေက အိမ်တံခါး ပေါက်ဝတွင် စောင့်နေသည်။ ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ကားထိုးရပ် ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

“မေမေ”

“.....”

“ဘာတွေအရေးကြီးနေတာလဲဗျာ...မေမေအသံကြားရတာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စရာ တစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲ”

မေမေက ဘာမှမပြောသေးသလို သူ့ကိုလည်း မကြည့်ပေ။ ဆိုဖာပေါ်တွင်မထိုင်ဘဲ ဘေးတွင် ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်၊ ဒီဘက် လျှောက်လိုက်လုပ်နေသည်။

ကြည့်ရင်း သူတောင် ခေါင်းမူးချင်ချင်။ ဘာတွေ အရေးကြီး လို့ မေမေ ချက်ချင်း မပြောနိုင်ရတာလဲ။ စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ...

“မေမေ”

မေမေက လက်ကာပြသည်။ ငြိမ်နေဆိုသည့်သဘောလား၊ ဘာမှမပြောနှင့်... သို့သော်လည်း သဘောလား မသိ။

ပြီးတော့ ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်ကာ...

“ဖောဖောကပဲ မောင်ဆက်အောင် ပြန်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား”

စားပွဲပေါ်တွင် သောက်လက်စကောက်ဖီခွက်ကို မြင်ထားတာ မို့ အိမ်သို့ တစ်ယောက်ယောက် လာသွားသည်ကိုသိသည်။

ဆက်အောင်က သူ့အိမ်ကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်သွား လာနေကျမို့ ဘာကိစ္စနှင့်လာသလဲ မမေးမိပေ။

မေမေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မေမေမျက်လုံးတွေ က မငြိမ်သက်။ နားထင်အထက်၌ ချွေးအနည်းငယ်ပြန်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော စိတ်ပင်ပန်းစရာတွေနှင့် ကြုံတွေ့ထားဟန်။

စိတ်ကနာမငြိမ်မှု...

ဟုတ်တယ်...

မေမေပုံစံက စိတ်ကနာမငြိမ်သည့်ဟန်။

ထိုမငြိမ်သက်မှုသည် သူဝင်လာလာချင်းတုန်းက ပြင်းထန် ခုံသော်လည်း ယခုတော့ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားပုံရသည်။

နားထင်ထက်က ချွေးတွေကို လက်ချောင်းတွေနှင့် တို့ကုတ် သည်။ နောက်... သို့ကိုမကြည့်ဘဲ...

“မေ့သည်ချစ်တို့ကို မင်း လိုက်ရှာနေတယ်ဆို”

“ဟင်...မေမေ”

“.....”

“ဆက်အောင်...ပြောတာလား”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ မမေးနဲ့...မေမေမေးတာ မှန်လား မမှန်ဘူးလားဖြေ...မေ့သည်ချစ်တို့ကို မင်း အပူတပြင်း လိုက်ရှာ နေတယ်ဆို။ ဘာအတွက်လဲ...ဘာအတွက် လိုက်ရှာနေတာလဲ”

သူ မေမေကို နားမလည်သလို ကြည့်မိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ထားတာက မေ့သည်ချစ်တို့ကို သူလိုက်ရှာတာသိလျှင် အနည်းဆုံး မေမေ ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

မေ့သည်သည် မေမေချစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ခုကျတော့ ဘယ်လိုလဲ။ မေမေက မေ့သည်တို့ကို လိုက်ရှာသည်ကိစ္စအား သဘောမကျတာလား။ မကျေနပ်တာလား။

“ဟုတ်ပါတယ်...မေမေ၊ ကျွန်တော် မေ့သည်ကို”

“တော်တော့...သားတွေ၊ သူ့လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမတူခဲ့ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း ငါ့ချွေးမ တစ်ယောက်အဖြစ် မချစ်နိုင်ဘူး”

“မေမေ”

ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်သော စကားလုံးတွေက သူ နားကြားမှားသွားတာများလား။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။ သို့သော် မဖြစ်နိုင် ပါ။ သူမြင်နေရသော မေမေဒေါ်ကြည်ကြည်လှမှာ သူတစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ဖူးသောပုံစံ ဖြစ်နေသည်။

သူနှင့်မေ့သည် ချစ်နေတာကိုသိလို့ မေမေက သဘောမတူ ဘူးပြောနေတာလား။

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...သားထွေး၊ မင်းနဲ့မေ့သည့်ချစ်ကို သဘောမတူလို့ မေမေကိုယ်တိုင် သူ့ကို သွားပြောခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့ မဝတ်သက်ဖို့”

“ဟာ”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် သားထွေး ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အံ့သြသဖြင့် ဟသွားသောပါးစပ်ဖြင့် မယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာတဲ့...သူနှင့်မေ့သည့်ကို သဘောမတူဘူးဟု မေမေက မေ့သည့်ကို သွားပြောခဲ့သတဲ့လား။ ဒါ...ဒါဆို မေ့သည့်တို့ ပြောင်းပြေးရသည့်ကိစ္စတွင် မေမေပယောက ကင်းမှကင်းရဲလား။

“မင်း...ငါ့ကို အဲဒီလို လာကြည့်နဲ့။ အဲဒီလိုမကြည့်နဲ့ သားထွေး...ငါသာ အဲဒီတုန်းက အဲဒီလိုမလုပ်ခဲ့ရင် မင်း ဒီနေ့အောင်မြင်တဲ့ DJ သားထွေး ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ပရိသတ်လက်ခံတဲ့ အဆိုတော် DJ သားထွေး ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမနားမှာ တကယ်ကပ်ရီနေတဲ့ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ သားထွေးအနေနဲ့ပဲ မင်းရှိနေမှာ”

ဒါတွေဟာ အမှန်မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု သူ ဆုတောင်းပေမယ့် သူ့ဆုတောင်းတွေ မပြည့်ဝပေ။ သူ့စိတ်ထဲ ထင်ခဲ့တာက သူနှင့် မေ့သည့်ကို ခွဲတဲ့သူက မမလတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သူ့ဘေးမှာ အစဉ်သဖြင့်ရှိနေခဲ့တဲ့ သူ့မိခင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ယောင်လို့မှတောင် မတွေးခဲ့ပေ။

“မတရားဘူး...မေမေ မတရားဘူး။ မေ့သည့်မှာ ဘာအပြစ်တွေရှိလို့ မေမေက အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့...မင်းနဲ့ အသက်ကွာတာဟာလည်း အပြစ်ပဲ။ ငါ့သား နုနုထွတ်ထွတ်ကို သူမို့ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတယ်လို့ စကောလောက်မှ စောက်မနက်တဲ့အကြံနဲ့”

“မေမေ”

ဒီစကားလုံးတွေကိုတော့ သူသည် မခံနိုင်ပေ။ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ယခုပြောနေသူမှာ မွေးမိခင်ပါလားအသိနှင့် လူက ခံစားချက်မျိုးစုံနှင့် ယိုင်တိုင်တိုင် ဖြစ်သွားသည်။

အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်လာသည်။ ပြောချင်သည့်စကားကိုတော့ မရရအောင် ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို မေ့သည့်က ဘယ်တုန်းကမှ မမြူဆွယ်ခဲ့ဘူး။ မဖြားယောင်းခဲ့ဘူး...မေမေ။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ဆီက အချစ်အဖြေ မရရအောင် ဓားပြတိုက်ခံတာ။ နောက်တစ်ခုပြောမယ်။ သရဖီနဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဖျက်သိမ်းမယ်”

“ဘာ...မင်း...မင်း...ဘာပြောတယ်”

နားထင်ကိုကိုင်၍ ထိုင်ခုံပေါ် တဖြည်းဖြည်းလဲကျသွားပုံက ရုပ်ရှင်ထဲက အိုက်တင်တွေမို့ သားထွေး အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသော ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသဖြစ်နေတာက ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ။

အခန်း (၁၇)

“မူးလဲသွားတဲ့မိခင်ကို ပစ်ပြီး သွားချင်ရာထွက်သွားတာ မင်း တော်တော်အသုံးမကျဘူး...သားထွေး၊ ဒါမျိုးက မူးလဲရင် အသက် ပါသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

ဖေဖေက ဒေါသထွက်ခဲ့သူပါ။

ယခုတော့ သူ့ကို ဆူဆူပူပူ ပြောလာသည်။ ညနေက ဒေါသ ကြောင့် သူ ထွက်သွားသည်။ ဘယ်ကိုရယ်လို့ တိတိကျကျမရှိဘဲ ကားတွေ လျှောက်မောင်းနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အတော်မှောင်မှ အိမ်သို့ရောက်တော့ အိမ်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ မေမေအရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ၍ စိတ်ထဲ အနည်းငယ်အေးကာ ကားကို ဝိုဒေါင်ထဲသွင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ တော့ ဖေဖေနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဒေါက်တာမျိုးဝင်း ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာမျိုးဝင်း သူ့ဘေးကဖြတ်တော့...

“အန်တိုကို ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့နော်...သားထွေး၊ မင်း အမေ သွေးတက်နေတယ်”

“ဗျာ”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ဒေါက်တာမျိုးဝင်းက ဖေဖေ ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ဒေါက်တာမျိုးဝင်းကားထွက်သွားမှ ဖေဖေက အထဲသို့ဝင်လာသည်။

သူ ဖေဖေကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ အပေါ်ထပ်သို့တက်ဖို့ ကြံရွယ် စဉ်...

“သားထွေး...လာဦး”

မေမေကို အော်ရဲပေမယ့် ဖေဖေကိုတော့ မအော်ရဲပေ။ ပုံမှန် အချိန်ဆို အေးဆေးသော ဖေဖေကို ဘာမှဂရုစိုက်စရာမရှိပေမယ့် ယခု သူက အပြစ်ကျူးလွန်ထားသူဖို့ ဖေဖေရှေ့သို့ ပြန်ရောက်သွား သည်။

ဖေဖေက ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်ပြီး ပါးစပ်နှင့်မပြောဘဲ ဆိုဖာကို လက်နှင့်ညှန်ပြသည်။ သူလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

စောစောကစကားက စစချင်းပြောတာမို့ သူ ခေါင်းမမော့ရဲ ပေ။ စိတ်ထဲ သူ့မှာအပြစ်ရှိတာသိပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ မှားတယ်လို့ မခံယူပေ။

သူ မမှား။ ခုချိန်မှာ သူ့ပျော့သွားလျှင် မေမေသည် သရဖီနှင့် ကိစ္စကို မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အားချင်းစီစဉ်လိမ့်မည်။

မေ့သည်အကြောင်း ကြားရမှတော့ သရဖီနှင့်သူ့ကို
ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်၍မရတာ သေချာတယ်။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

ဖေဖေမေးခွန်းကြောင့် သူ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဖေဖေ
မျက်လုံးက တကယ်သိချင်ဟန်နှင့် မေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဖေဖေ အိမ်သို့ရောက်တော့ မေမေ ဘာကြောင့် မူးလဲရသလဲ
အိမ်ဖော်တွေကို မေးပေလိမ့်မည်။ အိမ်ဖော်တွေကလည်း နောက်ဆေး
မှာရှိနေတာမို့ ဘာပြောသလဲ ရေရေရာရာ ကြားကြမည်မဟုတ်။
စကားများသံတွေသာ ကြားရသည်ဟု ဖြေလိမ့်မည်။

သာမန်စကားများရုံနှင့် မေမေ မူးလဲသည့်အဆင့်ထိ ဖြစ်လိမ့်
မည်မဟုတ်ဟု ဖေဖေလည်း ခန့်မှန်းနိုင်မည်။

ထို့ကြောင့် ဘာဖြစ်သလဲဟုမေးခြင်း ဖြစ် ။ သားထွေး
ပြောပြသင့်၊ မပြောပြသင့် အရင်စဉ်းစားလိုက်သည်။ မပြောပြလျှင်
မိခင်တစ်ဦး မူးလဲရသည့်အဆင့်ထိ ဖြစ်ရသည်ဆိုလျှင် သူလွန်၍ဟု
သာ ကောက်ချက်ချမည်။

ထို့ကြောင့် မေ့သည်တို့မောင်နှမ ပြောင်းပြေးရသည့်ကိစ္စ
တွေအားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။

နားထောင်နေသော ဖေဖေ၏မျက်ဝန်းမှာ မည်သို့မှ ပြောင်းလဲ
သွားခြင်းမရှိဘဲ အဆုံးမှာ...

“မင်းက မင်းအမေ လွန်တယ်လို့ထင်သလား”

ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်မေးမှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့် သားထွေး ဘာမှ
မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ဤပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် ဖေဖေသည်

လည်း ရာသီဥတုမကောင်း။ မေမေဘက်မှာ မဲသာနိုင်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘဆိုတာတော့ သူတို့သားသမီးကို
ကောင်းစားစေချင်တာပဲ... သား။ မင်းက လူငယ်တစ်ယောက်လို
တွေးသလို မင်းအမေကလည်း လူကြီးတစ်ယောက်လို တွေးမှာပဲ။
ဒီနေရာမှာ အမြင်မတူလို့ အမြင်ချင်း CROSS ဖြစ်တယ်လို့ပဲ ဖေဖေ
ပြောချင်တယ်”

“.....”

“မင်း မှားတယ်။ မင်းအမေ မှန်တယ်လို့ ဖေဖေ ပြောနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခု မင်းအမေ အိပ်ရာထဲလဲနေတယ်။ ဒီကိစ္စကို
ဆက်မဆွေးနွေးနဲ့တော့”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေက ဘာမှမပြောရန် လက်ကာပြသည်။ နောက်...
အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ညွှန်ပြသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်က
သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် သားထွေး ဘာစကားမှ
ဆက်ပြော၍ မရတော့ပေ။

“သား...အပေါ်သွားတော့မယ် ဖေဖေ”

သူ ခွင့်တောင်းမိတော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အပေါ်ထပ်သို့
တက်ခဲ့ရသည်။ ဖေဖေရဲ့အကဲကို မခတ်တတ်ပေ။ ဖေဖေက သူ့ကို
ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ။ သူ့ဘက်ကလား...မေမေဘက်ကလား။
သရဖီနဲ့ကိစ္စကို တိုက်တွန်းမလား။ မေ့သည်နှင့်ကိစ္စကို ရပ်ခိုင်း
မလား။

ဟင်း...

စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်
တော့ သူ့အခန်းသို့ မသွားသေးဘဲ မေမေအခန်းထဲသို့ တစ်ချက်
တံခါးဟကြည့်လိုက်သည်။

ဒရစ်သွင်းခုံပုံ မရပေ။ မေမေသည် ခုတင်ပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်
စွာ အိပ်ပျော်နေသည်။ သားထွေး တံခါးကို သာသာလေး ပြန်ပိတ်
လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ကိုယ် ဝင်ခဲ့သည်။ အဝတ်အစား
မလဲသေးဘဲ ခုတင်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်လှဲချလိုက်သည်။

လူက ဆန့်ဆန့်ကြီးနှင့် မျက်လုံးဖွင့်နေပြီး အတွေးက
ဟိုရောက်ဒီရောက်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် မေမေသည် သူနှင့် 'မ'
ကို လုံးဝ သဘောတူပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

အသက်အရွယ် ကွာဟခြင်းကြောင့် သူ့...မတူနိုင်တာ
လား။ ဒီတစ်ခုတည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

'မ' အမြဲတမ်း ပူပန်နေခဲ့သည့် အလွှာမတူမှုကြောင့်လည်း
ပါနိုင်သည်။ သူနှင့်သရဖီကို စေ့စပ်ပေးတော့ သားနှင့်သမီးက
သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲဟု ဂုဏ်ယူမဆုံး။

"သရဖီမိဘတွေက အရင်တုန်းက တော်တော်ကို ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝတာ သားရဲ့...ခုတောင် မပြေလည်ဘူးဆိုတယ်...သူငွေ
မဆင်မပြေတာ ဆင်ပိန် ကျွဲလောက်မဟုတ်လား။ သရဖီလေးက
တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ သူ့မိဘတွေရဲ့အမွေကို သူတစ်ဦး
တည်းပဲ ဆက်ခံရမှာလေ"

မေမေ သူ့ကို ဘာကြောင့် သရဖီနှင့် သဘောတူခဲ့သလဲ။

ယခုမှ သူ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တွေ့မြင်တော့သည်။

သရဖီမိဘများ၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မက်မော၍ သူနှင့်
သရဖီကို သဘောတူခဲ့ခြင်းကိုး။

ဪ...မာမိရယ်...ကျွန်တော်တို့လည်း ဆင်းရဲနေတာ
မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ မေမေ ဘာလို့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို အဲဒီလောက်ထိ
မက်မောသွားခဲ့တာလဲ။

မေ့သည်ဆိုတာ မေမေမျက်စိအောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့သူပါ။
မေ့သည်တို့မောင်နှမ (၃)ယောက်လုံးရဲ့ ရိုးသားမှု၊ အကျင့်စာရိတ္တ
ကို မေမေ တွေ့မြင်နေရတာပဲ။

လောကမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာက အရေးကြီးသလား။ ကိုယ်ကျင့်
စာရိတ္တက အရေးကြီးသလား။

ဖြေသူမရှိဘဲ မေးမိသည်။ ပြောသူမရှိဘဲ လျှောက်လဲချက်
တွေ ပေးနေမိသည်။

မေ့သည်း ဘယ်လောက်ထိ ဝမ်းနည်းနေရှာမလဲ။ သိပ်ပြီး
အေးတဲ့မိန်းကလေး။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ အပြစ်မထင်တတ်သော
မိန်းကလေး။ သေလှအောင် ရိုက်ခံရသတဲ့။ ဒီသတင်းကတော့
မှားစရာအကြောင်းမရှိ။ မမလတ်အကြောင်း သူ သိသည်။ မမလတ်
သည် စိတ်ပြန်လက်မြန်ရှိသူ။ ထစ်ခနဲဆို လက်ပါတတ်သူ။
ငယ်ငယ်တုန်းက သူနှင့်မမလတ် မတည့်ခဲ့ရခြင်း၏ အဓိက
အကြောင်းရင်းမှာ မမလတ်၏ သည်းမခံတတ်ခြင်းများကြောင့်
ဖြစ်သည်။

"တိ...တိ"

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဟိုစမ်းဒီစမ်း ရှာမိသည်။ ဖုန်းက ယခု ထက်တိုင် မချွတ်ရသေးသော ဂျာကင်အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ သရဖီဆီက ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်း”

သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သရဖီမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိတာမို့ ပစ်ခွာရမှာ အားနာပါသည်။ သို့သော် အချစ်ရေးမှာ အားနာ၍မရချေ။

သူမ၏ ချစ်ခင်တွယ်တာမှုကို သူ အားနာ၍ လိုက်လျောခဲ့မိသည်။ ဒီထက် သူ ဘာမှမလိုက်လျောနိုင်ပေ။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဖြတ်တောက်ခြင်းကိစ္စကို ဖုန်းထဲကပြောရတာ သတ္တိကြောင်ရာကျသည်။ ယခုပြော၍မဖြစ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတော့မှ ပြောရမည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုကို...အန်တီ မူးလဲလို့ဆို”

ဆိုတော့ ဘယ်သူပြောလိုက်သည်မသိ။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပြောလိုက်တာ သေချာသည်။

“သရဖီ လာမလို့...ခုမှောင်နေတော့ မနက်ဖြန် သရဖီ လာခဲ့မယ်လေ...ခု အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင်...စိုးရိမ်ရလားဟင်”

“မစိုးရိမ်ရပါဘူး...သရဖီ၊ ခု မေမေ အိပ်ပျော်နေပါပြီ။ မနက်နိုးရင် တော်တော်သက်သာသွားမှာပါ။ ခုလို သတင်းမေးလို့ ကျေးဇူးပဲကွာ”

“...ကြောင့်...ကိုကိုရယ်...ကျေးဇူးတင်စရာလား။ ကိုကိုနဲ့ သရဖီက သူစိမ်းဆန်ရမယ့်လူတွေမှ မဟုတ်တာ။ ကိုကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ဦးနှော်။ ကိုကိုက သိပ်ပေတာ”

“...ကြောင့်...သရဖီရယ်”

မင်း စိတ်ပူနေတယ်လို့ တဖွဖွပြောနေတဲ့ကိုယ်က မင်းကို လမ်းခွဲမယ့်သူလို့များ မင်း သိခဲ့ရင် ခုလို ပြောနိုင်ပါ့မလား။

ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကိုယ် အရှုံးမပေးတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကြောင့် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲရရင် အလွန်ဆုံး (၂)နှစ်ပေါ့။ ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူကိုယူရင် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲရမှာ အနှစ် (၄၀)လောက်ဆိုတော့...

အခန်း (၂၀)

မနက်လင်းတော့ မေမေ့ကို အောက်ထပ်မှာ ပုံမှန်အတိုင်း တွေ့လိုက်ရတော့ သားထွေး စိတ်အေးသွားရသည်။

မေမေက မနေ့ကကိစ္စကို ဘာဆိုတာမှမပြော။ ထုံးစံအတိုင်း မနက်ခင်းစာ ပြင်ဆင်လို့။

“ဟော...သား...လာကွ”

ဖေဖေ လှမ်းခေါ်တော့ မေမေက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာမှမပြော။ သူ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“မေမေ နေကောင်းပြီလား”

မေးတော့ မေမေက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ ဒါက မကျေနပ်သည့်လက္ခဏာ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ကလောက်တော့ အခြေ အနေဆိုးပုံမရတော့ပေ။

သားထွေး သက်ပြင်းကျိတ်ချပြီး မေမေထည့်ပေးထားသော ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်နေလိုက်သည်။

“ဟော...ကားသံကြားတယ်”

မေမေစကားကြောင့် သူ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သရဖီကို တွေ့ရသည်။

သရဖီက လူမမာစာဖြစ်သည့် ယန်းသီး၊ မိုင်လို၊ ဟောလစ် ပုလင်းများပါသည့်အိတ်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲလာသည်။ အိမ်အကူ ကောင်မလေးက သရဖီလက်ထဲက ပစ္စည်းအိတ်ကို သွားကုဆွဲပေး သည်။

သရဖီသည် မနက်ခင်းနှင့်အပြိုင်လှနေသည်။ အဝါရောင်ကြိုး သိုင်းဂါဝန်လေးကို အောက်ကတီရှပ်အဖြူခွဲ၍ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဒေါက်မပါသည့် အနက်ရောင်ရှူးဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားဟန်က လူငယ်ဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

“အတော်ပဲ သမီးရေ...မနက်စာ မစားခဲ့ရသေးဘူးမလား။ တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားလေ”

“ဟော...အန်တီက နေမကောင်းဘူးဆို...နားနားနေနေ အိပ်ရာထဲနေပါလား အန်တီရယ်။ တစ်ရက်တလေ ကိုကိုတို့ ဖြစ်သလိုစားမှာပေါ့”

“အန်ကယ်လ်တို့က ဖြစ်သလိုစားနိုင်တယ် သမီးရေ... သမီးအန်တီက သူ့လက်နဲ့ အစားအစာမထိရရင် ပိုပြီးနေမကောင်း ဖြစ်မှာ။ အဲဒါကြောင့် အန်ကယ်လ်တို့လည်း အားနာနာနဲ့ စားပေး နေရတာလေ”

“အစ်ကိုကတော့လေ”

ဖေဖေစကားကြောင့် မေမေက ရှက်ပြုံးပြုံးပြီး သရဖီအတွက် ကော်ဖီငုံထည့်ပေးသည်။

“သရဖီ ဒီနေ့ ဘယ်မှသွားစရာမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး...အန်တီ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ။ သမီးကိုကို သီချင်းသွင်းသွင်းရမှာလေ။ အဖော်လိုက်သွားပါလား”

“မေမေ”

မေမေက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်။ သူ မျက်နှာဖျက်သွားသည်။ တစ်ခုခုပြောဖို့ပြင်တော့ ဖေဖေက မျက်ရိပ်ပြသည်။

ဘေးမှာ သူစိမ်းရှိတာမှန်သော်လည်း မေမေ့ကို သူ အတိအလင်းပြောခဲ့ပြီးသား။ ဒါကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မေမေက သူလုပ်ချင်တာ ဇွတ်လုပ်မည့်ဟန်။

ကိစ္စမရှိ၊ ရတာပေါ့။

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ...လိုက်ခဲ့မယ်နော် ကိုကို”

ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်၍ ပြောလာသောမျက်နှာကို သူ တုံ့ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေမေ့ကိုပါ လှမ်းပြုံးပြရင်း...

“ကိုယ်က ဒီနေ့ ပွဲဆက်များတယ်...သရဖီ၊ သီချင်းသွင်းပြီး ရင် တခြားကိစ္စအတွက် ကိစ္စဆန်စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ သရဖီ စောင့်နိုင်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်...ကိုကိုရဲ့”

“မင်းက ဘယ်တွေ့ခြေရည်မှာလဲ”

လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းက ထလိုက်စဉ် မေမေဆီက ထွက်လာသောမေးခွန်းကြောင့် အနည်းငယ် တန့်သွားသည်။

ပြီးတော့ မေမေ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ..

“မေမေ သီဟိုဠာယ်”

“ဘာ”

မေမေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သလဲမသိ။ သူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သရဖီက သူ့နောက်မှ လိုက်လာရင်း...

“ကိုကိုကလည်း အန်တီကို စနေတာလား။ ဟိုမှာ အန်တီ ဒေါသဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ရတယ်...ဒီလိုပဲ”

မေမေမှာ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချိုရောဂါ ကြီးကြီးမားမား ဘာမှမရှိတာ သူ သိသည်။ မနေ့ကသာ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောစကားတွေကြောင့် သွေးဆောင့်တက်သွားခြင်း ဖြစ်မည်။

“သားထွေး”

သရဖီ ကားပေါ်တက်ပြီးတာကို စောင့်နေစဉ် ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မေမေက ဒေါသမျက်နှာဖြင့် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသည်။

သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဟိုကိစ္စ မေမေ လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

လုပ်ကိုလုပ်မှာပဲ စိတ်ချပါဟု ပြောလိုက်သလား။ မလုပ်ပါ

ဘူး စိတ်ချပါဟု ပြောသလားဆိုတာတော့ ကာယကံရှင်သားထွေးမှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပေ။

မေမေ သေသမျှကံမှာဖြင့် ရုပ်ပြီးကျန်နေခဲ့သည်။ လမ်းပေါ် ရောက်တော့ သားထွေး စိတ်ကူးရသွားသည်။

“သရဖီ”

“ရှင်...ကိုကို”

“ကိုကိုရဲ့ကိစ္စတွေက များတယ်။ မှောင်တဲ့အထိလည်း ကြာချင်ကြာမယ်”

“ရပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

ဒီကောင်မလေး နည်းနည်းမှကို အထူအပါး နားမလည်ပါ လား။ မခေါ်ချင်လို့ ဟိုအကြောင်းပြ၊ ဒီအကြောင်းပြလုပ်နေတာကို မသိတာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။

မသိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာပဲဖြစ်ဖြစ် သားထွေး လုပ်စရာရှိတာတော့ လုပ်ရမည်။

“ရပါတယ် မလုပ်နဲ့။ ကိုယ်သွားမယ့်နေရာက မိန်းကလေး လိုက်လို့မသင့်တော်တဲ့နေရာ”

“ဟင်...ဘယ်လိုနေရာလဲ...မရဘူး...အဲဒီနေရာမှ ပိုလိုက် ချင်တာ။ ဘာလဲ...ကိုကို သရဖီမသိအောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ မရဘူး...လိုက်မှာပဲ”

“သရဖီ မဆိုးနဲ့ကွာ။ ကိုကို တကယ်အရေးကြီးလို့”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

“ကျွတ်”

ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ငိုချလိုက်သော ကောင်မလေးကြောင့် သားထွေး ခေါင်းကြီးသွားသည်။ ဒီကောင်မလေး ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်နှင့် ငိုနေတာ မရှက်ဘူးလား။

မေ့သည်းကိစ္စ အဆင်မပြေသရွေ့ သူ ဘာလုပ်လုပ် အာရုံ ငွေစိုက်လုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့လည်း သီချင်းတိုက် မသွားတော့ပေ။ မနက်က မေမေမသိအောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးပြီမို့ အဲဒီကိစ္စ မပူ။

အဓိကက သူသွားမည့်ခရီးတွင် သရဖီ မပါရေးပင် ဖြစ်သည်။

နဂိုကတည်းကမှ အဆင်မပြေ။ ဘယ်လိုတောင်းပန်၍ ဘယ်လို တွေ့ဆုံရမလဲ မသိသေး။ ဘေးမှာ ကောင်မလေးချောချော ဘစ်ယောက်ပါလာလျှင် သွားပြီ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း သရဖီနှင့် ဘယ်ကိုမှ တွဲသွားတွဲလာ မလုပ်ချင်တော့ပေ။ မကြာခင် ခွဲခွာကြရတော့မှာမို့ တပူးတွဲတွဲ မနေချင်တော့ပေ။

“ကိုယ် အကောင်းပြောနေတာနော်...သရဖီ”

“သရဖီလည်း တကယ်ပြောတာ။ လိုက်မှာ...ကိုကိုက ခေါ်ဘူးဆိုလို့ ပိုလိုက်ချင်တာ”

“မင်း လိုက်လို့မရပါဘူးဆိုကွာ”

“ဘယ်လိုနေရာမို့ သရဖီက မလိုက်ကုမှာလဲ။ ကိုကို သရဖီ မလိုက်အောင် တမင်ညှာနေတာမဟုတ်လား။ သရဖီကို စိတ်ပူ အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်”

“စိတ်ပူအောင်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောနေတာကို ယုံရည်းစားဟောင်းကို သွားရှာခို့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သော သရဖီကို သားထွေး တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သရဖီပုံစံက သူ စနောက်နေတာ လားဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဧဝေဧဝါ ကြည့်နေတာမျိုး။

ပြီးတော့မှ ထစ်ငေါ့သောလေသံနှင့်...

“ကို...ကိုကို...သရဖီ စိတ်ဆိုးအောင် နောက်နေတာမဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ်မလား”

ဟု တုန်လှုပ်စွာ ပြောလာသည်။ တကယ်တော့ သရဖီသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သဝန်တိုစိတ်ကြီးသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ဒါဟာလည်း မေ့သည်းရဲ့ဝင်တွေကို သူ လည်နေခြင်းဖြစ်မည်။

မေ့သည်းနှင့်တုန်းက သူဟာ သိပ်ကို သဝန်တိုစိတ်ကြီးသော ကောင်လေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ မေ့သည်းကတော့ သူ့နားလည်အောင် အမျိုးမျိုး ရှင်းပြတတ်ပေမယ့် သူကတော့ မေ့သည်း ရှင်းပြသလို သရဖီကို ရှင်းပြမည်မဟုတ်။

“ဒါ...နောက်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာ...သရဖီ။ ကိုယ် တကယ် ကိုယ့်ရည်းစားဟောင်းအိမ် သွားရှာမယ်။ သရဖီဘာသာ သေလုအောင် လိုက်ချင်ချင်...ကိုယ်ကတော့ ခေါ်သွားလို့မရဘူး။ သူ အထင်လွဲတာကိုလည်း မခံနိုင်ဘူး”

“ကို...ကိုကို...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သ...သရဖီ တို့နှစ်ယောက်က စေ့စပ်ထားတဲ့သူတွေလေ ကိုကိုရဲ့။ ရည်းစားဟောင်းကိစ္စက ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ။ ဟင့်အင်း...သရဖီ ခွင့်မပြုဘူး...ကိုကို”

ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် သရဖီက သူ့ကိုတားသည်။ သရဖီ သူ့အကြောင်း ဘာမှသိပုံမရသေးပေ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ တားမြစ်၍ မရတာ မသိသေးပါလား။

သားထွေး ဒက်ဘုတ်ရှုပေါ်တွင် တင်ထားသော နက်ပြာရောင် ဂျင်းဦးထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

နောက်...မောင်းသူနေရာဘက်က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း...

“သရဖီ မဆင်းဘူးဆိုရင် ကိုယ်ဆင်းပြီ။ ကိုယ့်ကို မကျေနပ်ရင် အိမ်ပြန်သွား။ မေမေ့ကို သွားတိုင်ပြော။ မနက်က မေမေပြောနေတာ အဲဒီကိစ္စပဲ။ မေမေက ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောမတူလို့ သရဖီနဲ့နီးစပ်အောင်လုပ်ပြီး စေ့စပ်ပေးခဲ့တာ။ ကိုယ်ကလည်း ‘မ’ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရဘူး...သရဖီ...အားနာပါ တယ်ကွာ”

အခန်း (၂၁)

သရဖီကို ကားပေးခဲ့ပြီး သားထွေး တက္ကစီတားလိုက်သည်။
နောက်ဘက်ကနေ သရဖီ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာမလားဟူ၍ စိတ်
မပူပါ။ သူမ ထိုလောက်ထိ မြင်နိုင်စွမ်းသတ္တိမရှိတာ သူ သိသည်။
မနေ့ညကတော့...

“ငါ ဆက်အောင်ကို စိတ်ဆိုးတယ်... နိုင်လင်း။ သူသာ
သွားမပြောပြရင် မေမေ သိစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ငါ့ရဲ့
နှလုံးသားရေးကိစ္စပဲ။ ငါ အဆင်ပြေအောင်လုပ်မှာပေါ့။ ဒီကောင်
ဘော်ဒါစိတ် လုံးဝမရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဒါတော့ ငါ ထောက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့
တစ်ခုတော့ရှိတယ် သားထွေး။ မင်း... မင်းရဲ့အမေကိုလည်း အဲဒီ
လောက်ထိ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ဆန့်ကျင်မနေနဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

နိုင်လင်းရဲ့စကားကို နားမလည်။ ထို့ကြောင့် ပြန်မေးလိုက်
သည်။

“ဟ... မင်းကလည်း မင်းက သူ့သားပဲဥစ္စာ။ မင်းကို
သေအောင် မကျေမနပ်ဖြစ်လည်း ဘာလုပ်မလဲ။ တော်ကြာ...
မင်းကို မင်းချစ်သူကိုခေါ်လာမှ မင်းကို မကျေမနပ်လေ ဟိုမှာ
စာစရာ ပိုဖြစ်လေဖြစ်လိမ့်မယ်”

နိုင်လင်းပြောတာလည်း ဟုတ်သည်။

“မ” ဟာ တခြားသော မိန်းကလေးတွေလို ရဲရင့်တက်ကြွ
သောသူဖြစ်လျှင် သူ ဒီလောက်ထိ စိတ်ပူလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပြန်မပြောတတ်သော ‘မ’ ပုံစံက နိုင်စား
ချင်စရာပေါက်နေသည်။

မဖြစ်သေး။ ‘မ’ရဲ့ အဲဒီလိုပျော့ညံ့သောစိတ်ကို ပြုပြင်ပေးရ
မည်။

ဟား... ဟား...။

ရယ်တော့ အရယ်ရသား။

“မ” ဘယ်ဆီတယ်ဝယ်မှာ ရောက်နေသည်မသိ။ သူကတော့
စိတ်ကူးနှင့် ဖဲရိုက်ကောင်းနေသည်။

အချစ်ဆိုတာ သားရေကွင်းတစ်ကွင်းရဲ့ အစွန်းနှစ်ဖက်မှာ
ရပ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်လိုပဲတဲ့။ တစ်ယောက်က လွှတ်လိုက်ရင်
ကျန်တစ်ယောက်မှာ နာကျင်ရတယ်ဆိုသောစကားက သိပ်ကို မှန်
သည်။

ဘာအကြောင်းပြချက်မှန်း ရေရေရာရာ မသိရဘဲ ‘မ’ သူ့ကို

ထားခဲ့စဉ်က သူ သေလုအောင် ခံစားခဲ့ရသည်။

ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ ရှောင်ထွက်သွားသော 'မ' ကို မုန်းချင်သော်လည်း မုန်း၍မရပေ။ သူ့ကိုထားခဲ့တဲ့ 'မ' ကိုယ်တိုင်ကော သူ့ကို မုန်းနိုင်ပါရဲ့လား။ မေ့နိုင်ပါရဲ့လား။

ဒါတောင် နိုင်လင်းက...

"ဟိတ်ကောင် သားထွေး...မင်းရဲ့ 'မ' က မင်းထင်သလို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ရင်ကော"

"ဘာလို့ 'မ' က တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ရမှာလဲ။ မင်းရဲ့ ပါးစပ်ကိုက နိမိတ်မရှိ...နမာမရှိ"

ဟု ရန်တွေဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီကိစ္စအတွက် သူ နည်းနည်းတော့ စိုးထိတ်မိသည်။

'မ' သူ့ကို မမေ့နိုင်ဘူး၊ မမုန်းနိုင်ဘူးဆိုတာ... ဘယ်အပ်ပြောနိုင်ပေမယ့် 'မ' တစ်ယောက်တည်းရှိနေမယ်ဆိုတာတော့ သူ တပ်အပ်မပြောရဲပေ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမလတ်က သူ့ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် 'မ' ကို ဟိုဆရာဆိုတဲ့လူနှင့် ပေးစားနိုင်သည်။ ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဆရာကလည်း မေ့သည်းကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သည့် အရိပ်အယောင်များပြနေတာကို ယောက်ျားချင်းဖြစ်သောသူက မမြဲမြဲခြင်းမို့ မြင်သည်။

'မ' ကတော့...

"ဆရာကို အဲဒီလို မစွပ်စွဲနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါ ဆရာသိက္ခာ

တို့ချတာ"

ဟု မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြောနေပေမယ့် သူ့ရဲ့ 'မ' က သူ့ထက် အသက်ကြီးပေမယ့် လောကအကြောင်း၊ လူ့အကြောင်း သူ့လောက် မသိနိုင်။

ဒီတစ်ကွက်တော့ သူ စိုးရိမ်ပူပန်သည်။ တက္ကစီသမားကို ခေါ်ဆုံးဆုံးထိ ခေါ်သွားရတော့သည်။

"အစ်ကိုက အဆိုတော် DJ သားထွေး မဟုတ်လား"

အရေးထဲ ကားဆရာက သူ့ကို အဆိုတော်မုန်းသိသွားသည်။ မတတ်နိုင်ပေ။ မဟုတ်ပါဘူးဟု ငြင်း၍မရသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကားသမားမှာ တစ်လမ်းလုံး သူ့သီချင်းတွေ၊ သူ့ပုံစံတွေ တယ်လိုသဘောကျတာ စသဖြင့် ပြော၍မကုန်ဖြစ်နေသည်။

သူ့မှာ သံညည်းခံပြီး နားထောင်နေရသည်။ တကယ်က သူ တို့ယုံအကြောင်းကိုယ်တွေ့ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေချင်တာ ဖြစ်သည်။

"အစ်ကိုက အင်းစိန်ကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ"

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားရှာမလို့။ (....)လမ်းကို

မောင်းဗျာ"

"ဟာ...စိတ်ချ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလမ်းမှာပဲနေတာပဲ။

အစ်ကို ဘယ်သူ့ကို ရှာချင်တာလဲ...ပြောကြည့်လေ။ ကျွန်တော် သိနေမလား"

(.....) မှာနေတာတဲ့။

ကားသမားကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလူကို အရင်တုန်းက သူတို့ရပ်ကွက်မှာ မတွေ့မြင်ဖူးခဲ့ပါလား။

ကားသမားဆိုတော့ တခြားလူတွေထက် နယ်ပိုဆုံးနိုင်သည်။ သိလိုသိခြား မေးကြည့်မည်။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးယုတ်စရာမရှိ။

“ကိုရန်မျိုးချစ်တဲ့...သူတို့မောင်နှမသုံးယောက် ရှိတယ်လို့ သူညီမလတ်က ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်သက်သက်ချစ်။ ညီမအငယ် ဆုံးက မေ့သည်ချစ်တဲ့။ ကိုရန်မျိုးချစ်က အိမ်ထောင်သည်လေ”

“နေဦးဗျာ...ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်။ ကျွန်တော် သိတဲ့ ရန်မျိုးချစ်က PPC ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တာ...ဟုတ် မဟုတ်သိရအောင် အဲဒီကို သွားကြည့်မလား”

“ဟင်...သွားကြည့်လေ...သွားပါ”

နာမည်တူနှစ်ယောက် မရှိနိုင်တာမို့ သား... သား... သား... သည်။

ကားသမားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသွားသည်။ သူသာ ကိုယ့် ကားနှင့်ကိုယ်လာလျှင် ရွာလည်နေမည်။

ကိုယ့်အထာနှင့်ကိုယ် နေတတ်ကြသော ရန်ကုန်လူသားတွေရဲ့ စရိုက်မှာ ပတ်သက်ဆက်နွယ်စရာ အကြောင်းတရားမရှိလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေးထူးခေါ်ပြောတောင် မလုပ်ကြ ပေ။

ထို့အတွက်ကြောင့် သိလားသွားစုံစမ်းလျှင် ဟင့်အင်းဟုသာ အဖြေထွက်လိမ့်မည်။

“ဪ...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီချိန်က သူ ရုံးသွားချိန်ဆို

တော့ ရှိချင်မှရှိမှာနော်။ သူ့မိန်းမတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဒီနေ့ စနေနေ့မဟုတ်လား...စနေနေ့ ရုံးဖွင့်လို့လား”

“ဪ...အစ်ကိုရယ်။ ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းမှာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရက်တွေ ပိတ်ပေးတယ်ဆိုတာ ရှားပါတယ်။ တချို့ကုမ္ပဏီတွေဆို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်မရှိဘူး။ တစ်လမှာ ပိတ်ရက် (၂)ရက်ပဲ ပေးတယ်။ အဲဒါက လပြည့်၊ လကွယ် ပိတ်ရက်ပဲ”

“ဪ...”

သူ မသိသောကိစ္စမို့ မှတ်သားလိုက်သည်။ ဒီနေရာတွင် ကားဆရာ၏လေပေါ်မူသည် သူ့အတွက် အကျိုးတရားများသွားစေ သည်။

ကားဆရာက အတော်လေးပေါ့နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ကားကို သည်း ကျင်လည်စွာမောင်းရင်း ပါးစပ်ကလည်း အဆက်မပြတ် စကားပြောနိုင်သည်။

ကားမောင်းပုံက အတော်ကျွမ်းကျင်တာမို့...

“ခင်ဗျားကကော အရင်ကတည်းက ကားမောင်းတာလား”

“ကျွန်တော်လား...ကျွန်တော် အရင်က (....) ကုမ္ပဏီမှာ ကားမောင်းတယ် အစ်ကို... ကားမောင်းသက်သက် မဟုတ်ဘူး။ အရောင်းပိုင်းလည်းပါတယ်။ ကားမောင်းရုံသက်သက်ဆိုရင် ကိုက် ခေမယ့် အရောင်းပါပါတော့ မကိုက်ဘူး...အစ်ကို။ သူတို့အမြင်မှာ က ဆိုင်တွေမှာ ပစ္စည်းလိုက်ချရတာပဲ ဘာခက်ခဲလဲပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်က အမောင်းဆို အမောင်းသက်သက်၊ အရောင်းဆို အရောင်းသက်သက် လုပ်ချင်တာလေ”

“ဪ...အဲဒီလိုတွေလည်း ရှိတာပဲနော်။ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုနဲ့တွေ့မှ မသိရတာတွေ သိရတော့တယ်”

“ကုန်ကြမ်းတွေတော့ လုပ်မသွားနဲ့နော်...အစ်ကို”

“ဟာဗျာ”

“ဟား...ဟား”

သူ ခေါင်းကုတ်လိုက်တော့ ကားသမားက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။

ရယ်ရင်း အင်းစိန်ကားလမ်းမကြီးပေါ်ကနေ လမ်းသွယ်ကြားသို့ ကားကို ကွေ့ဆင်းလိုက်သည်။ ဝင်ဝင်ချင်း လမ်းသည် လမ်းပုံစံ မကျပေ။ အကွေ့လေးကွေ့မှ လမ်းမကြီးကို ပြန်မြင်ရသည်။

ကြည့်ရတာ အရင်တုန်းက လမ်းမယ်မယ်ရရ မဖောက်ခင် အိမ်တွေ အိုင်ဆောက်၍နေကြရင်း လမ်းမ ဖောက်ရခက်သွားပုံ ရသည်။

“ဆရာမသက်သက်တော့ ရှိမှာပါ”

“ဗျာ”

“ဆရာမသက်သက်ချစ်လေ...ဒီနေ့ စနေနေ့ဆိုတော့ သူ ရှိမှာပေါ့”

ကားဆရာက သူ မကြားဘူးအထင်ဖြင့် ထပ်ပြောသည်။ အမှန်က သူ မကြားတာမဟုတ်။ လန့်လန့်နှင့် ကယောင်ကတန်း ထပ်မေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရန်မျိုးချစ်နှင့်တွေ့လျှင်တောင် ထိုမျှလောက် ထိတ်လန့် မည်မဟုတ်။ မမလတ်ကိုတော့ တကယ်လန့်သည်။ စွာလည်းစွာ၊

လက်စောင်းလည်းထက်တော့ မလန့်ခံနိုင်ရိုးလား။

“ဟော...ဟိုတိုက်ပဲ။ ဟိုးအပေါ်က လိုက်ကာစအပြာရောင် တပ်ထားတဲ့အခန်းပဲ...အစ်ကို။ ကျွန်တော် ဒီအောက်လက်ဖက်ရည် ဆိုင်က စောင့်နေမယ်နော်...အစ်ကို”

ကားဆရာညွှန်ပြသောအထပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်ရတာ (၇)လွှာ၊ (၈)လွှာခန်းတွင် ရှိမည်။ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်စဉ် ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

အခန်း (၂၂)

မမလတ်တို့ရှိသောအထပ်သို့နီးလေလေ လက်ဖျားခြေဖျားအေး၍ ဇောချွေးပြန်လေလေ ဖြစ်နေသည်။ မမလတ်နှင့် အရင်မတွေ့ဘဲ မေ့သည်နှင့် အရင်ဆုံး တွေ့ပါစေလို့ ကျိတ်ဆုတောင်းမိပြန်သေးသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ရင်မဆိုင်ရဲသော်လည်း တိုက်ရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားသည်။ ဦးထုပ်ကို ရှေ့သို့ ငိုက်နိုင်သဖွဲ့ ငိုက်အောင်ဆွဲချလိုက်သည်။

နေကာမျက်မှန်ကိုလည်း နှာတံအရင်းသို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။ လုပ်နေသောအပြုအမူများက စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေ၍ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟော...”

အပြင်တံခါးကော၊ အတွင်းတံခါးပါ ပွင့်နေသဖြင့် အံ့ဩသွားရသေးသည်။ တံခါးပွင့်နေသော်လည်း ဇွတ်တရွတ်ဝင်သွား၍ မဖြစ်ပေ။ မမလတ်တို့အိမ် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ မသေချာသေး။

ထို့ကြောင့် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်ပြီး...

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်သလို လက်ကလည်း သစ်သားတံခါးကို သုံးလေးချက်ခန့် ခေါက်လိုက်သည်။ နောက်ဖေးဘက်တွင် အသံဗလံများ ကြားနေရသည်။ လူနှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောနေကြခြင်းမျိုးဖြစ်ပြီး ပုံမှန်အသံနှင့် ပြောနေခြင်းမို့ ဘယ်သူတွေ ပြောနေသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်း၍မရပေ။

နောက်ဘက်မှ စကားသံများသည် သူ၏ချောင်းဟန်သံနှင့် တံခါးခေါက်သံကြောင့် တိခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ရှေ့မှာ ဘယ်သူရောက်နေသလဲ မသိဘူး...ခဏနော”

သူ ရင်မဆိုင်ရဲသော မမလတ်ရဲ့အသံဖြစ်နေသဖြင့် သားထွေးယောက်ျားတန်ဖွဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျား အေးစက်သွားရသည်။

ဖန်းရိပ်တွေပါသည့် အညှီရောင်ဘလောက်စ်အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင်ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော မမလတ် နောက်ဘက်မှ ထွက်လာသည်။

တံခါးပေါက်ဝတွင်ရပ်နေသော သူ့ကို စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ အကုန်လုံး ကာရံထားသော သူ့ကို ရုတ်တရက် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု အကဲခတ်၍ မရဟန်ရှိနေသော်လည်း

မမလတ်တို့အိမ် သေချာနေပြီမို့ သားထွေး ဝင်ခွင့်တောင်း

မနေတော့ဘဲ တံခါးဝအစပ်တွင် ဖိနပ်ချွတ်၍ ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်လိုက်သည်။

ဒီချိန်ထိ မလတ် မရိပ်မိသေး။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာရင်း စူးစမ်းရင်းဖြင့်...

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲရှင်”

ဟု လှမ်းမေးသည်။ မမလတ်နောက်ဘက်မှ ပေါ်လာသော အမျိုးသမီးကို မြင်ရသည်။ မသိင်္ဂီလည်းမဟုတ်၊ မေ့သည်လည်း မဟုတ်။ ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း သူ့ကို ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်း ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲရှင်”

ဟု ထပ်မေးတော့မှ သားထွေး ခေါင်းပေါ်ကဦးထုပ်ကို ချွတ် လိုက်သည်။ နောက် မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး မမလတ်ကို ရင်ဆိုင်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟင်...မင်း”

“ဟယ်...DJ သားထွေး...DJ သားထွေး မဟုတ်လား”

မမလတ်ထံမှ အာမေဇိုတ်သံက အံ့ဩဟန်။ နောက်တော့ အေးခဲသောအကြည့်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးပြောင်းသွားသည်။

ဘေးနားက အမျိုးသမီးကတော့ သူ့ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး ဖြင့် ဝမ်းသာအားရ လှမ်းမေးသည်။ မမလတ်ရဲ့အကြည့်က အေးခဲ ခြင်းနှင့်အတူ ဒေါသရိပ်များ ပါဝင်လာသည်။ မတ်တတ်ကုလား ထိုင်၏နောက်မှီပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။ တင်ရုံတင်ထားတာ မဟုတ်။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားတာမျိုးဖြစ်ပြီး...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု အေးစက်စက် လှမ်းမေးသည်။ တစ်ယောက်က အေးစက် စွာမေးသလို တစ်ယောက်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောအကြည့်မျိုး နှင့်ရဲ့ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးမှာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩဖြစ်နေသည်။ သက်သက်ချစ်ကိုတစ်လှည့်၊ သားထွေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေ ပုံက စူးစမ်းရုံမက စပ်စုလိုသည့်ပုံစံ ဖြစ်သွားသည်။ သက်သက်ချစ် ကိုယ့်အမူအရာကို ချက်ချင်းပြင်ပြီး...

“ညီမရေ...အစ်မ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောစရာရှိလို့ ညနေ မှလာမယ်လို့ ကိုစိုးစိုးကို ပြောပေးပါနော်”

စပ်စုလိုသော အမျိုးသမီးမှာ ခပ်တည်တည် ရပ်နေသည်။ သက်သက်ချစ်က ရပ်နေသောအမျိုးသမီးကို ရွေ့သွားအောင် လက်ချင်းချိတ်၍ခေါ်သွားရင်း ပြောလေသည်။

“DJ သားထွေးနဲ့ မသက်တို့က အရင်ကတည်းက သိနေကြ တာလား”

“.....”

“ညီမ...သားထွေးနဲ့ စကားခဏသွားပြောဦးမယ်”

ကျွတ်...တော်တော်ကို အရိပ်အက် နားမလည်ပါလား။ ဟယ်...သက်သက်ချစ် ဟန်ဆောင်ထားသောမျက်နှာနှင့် ရယ်ကာ

“သူလာတာ တခြားကိစ္စရှိလို့ပါကွယ်။ ခုချက်ချင်း ပြန်မှာ ပါ။ နောက်ကြုံမှ မိတ်ဆက်ပေး”

ကောင်းတတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းတတ်သည်ဖြစ်စေ သက်သက်ချစ် အမျိုးသမီးကို အိမ်အပြင်သို့ တွန်းထုတ်ကာ

သစ်သားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ရိုင်းဘယ်လို့ ထင်ချင်ထင်။ မတတ်နိုင်။ အမှန်က ဒီအမျိုးသမီးရှေ့မှာတင် သားထွေးကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး မောင်းထုတ်ဖို့ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ မောင်းထုတ်လျှင် သားထွေးနှင့် ကိုယ့်ညီမကိစ္စပါပေါ်ပေါက်တော့မည်။ သားထွေးနာမည်ပျက်တာ အရေးမကြီး။ ကိုယ့်ညီမ၏နာမည် အချောင်ပါနေမည် စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တံခါးပိတ်ပြီးတော့ သားထွေးကို ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ သားထွေးက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အခန်းတွေရှိရာဘက်သို့ လည်တဆနဲ့ ဆန့်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

နောက်...စီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို မသိမသာ ကိုင်း၍ ကြည့်သည်။

ထိုအရာတွေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သက်သက်ချစ် ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးပြီး...

“သူများတွေကသာ သားထွေးဆိုရင် ဆက်ဆံရေးပုံစံ ပြောင်းသွားချင်ပြောင်းသွားမယ်။ ငါတို့ကတော့ ပြောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ မကြိုဆိုဘဲရောက်လာတဲ့ စည့်သည်မို့ ထိုင်ပါဦးလို့ လောကွတ်စကားလည်း ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ငါတို့အိမ်ကို မင်း လာစရာအကြောင်းမရှိဘဲ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဘယ်သူ့ကိုမှ အားနာစရာမရှိသဖြင့် သက်သက်ချစ် ခပ်မို့မို့ ရိုင်းပင် မေးလိုက်သည်။ ယခင်တုန်းကတောင် သူ့အမေအမေမျှ မျက်နှာရှိသေးလို့ ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးတတ်သော လူဆိုးက အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသေးသည်။ သူ ဘယ်လောက် ချမ်းသာသာ၊ ဘယ်လောက် အောင်မြင်မြင် ဘယ်လိုအကျင့်စရိုက် ရှိလဲသိထားတဲ့ သူမတို့ကတော့ သူ့ကို အထင်လည်းမကြီးပေ။

အဆိုးဆုံးကတော့ ပတ်ကိုမပတ်သက်ချင်တော့ပေ။ တီဗွီတွေ၊ ခွေတွေထဲမှာ မြင်တွေ့ရသောပုံစံမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဖားဖားလျားလျားဖြစ်နေသော မိုးကာအနက်ကို ဝတ်၍ အောက်က တီရှပ်အနက်ကို ခံဝတ်ထားပြီး ဘောင်းဘီအဖြူရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

အိမ်ပေါက်ဝတွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မျက်မှန်၊ ဦးထုပ်၊ မိုးကာအင်္ကျီပုံသဏ္ဍာန်တို့ကြောင့် ဤနေရာသို့ ရပ်ပျက်ပြီးရောက်လာခြင်းဆိုတာ ဗေဒင်မေးစရာမလိုဘဲ ဒက်ခနဲ သိနိုင်သည်။

“မမလတ်...ပြောချင်သလိုပြောပါ။ ပြောသမျှကိုလည်း ကျွန်တော် ခံပါ့မယ်။ မေ့သည်အနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ ယုပ်ခွဲတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် မနေ့ကမှ သိခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်လည်း မေမေကိုယ်စား မမလတ်တို့ကို ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်...ဟုတ်လား။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာဟယ်။ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုသလို မင်းတို့ဘက်က အလွယ်တကူ တောင်းပန်ပုံပေမယ့် ငါတို့ကတော့ ကျေအေးပါတယ် ခပ်အေးအေး မပြောနိုင်ဘူး”

“.....”

မမလတ်၏လေသံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ပြောချင်တာကို မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားရသဖြင့် ပြောခွင့်ရလိုက်သည့်အခါ ပွင့်ထွက်လာသလိုမျိုး စကားလုံးတို့သည် ပြောင်မြောက်ရသည်။ ဒီထက်ထိရောက်သော စကားလုံးတွေကိုတောင် သုံးပစ်ချင်သလိုလို။

သားထွေး ခေါင်းငုံ့၍ ငြိမ်ခံနေပါသည်။ ပြောပါစေ...ကိုယ့်ဘက်က လွန်ခဲ့မှားခဲ့တာမို့ မပြောပါနဲ့ဗျာ...အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဟု စောဒကတက်ခွင့် မရှိပေ။ တက်လည်းမတက်ချင်ပေ။ မေ့သည်း၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့မမြင်ရသေးတာမို့ မမလတ်နှင့် ဘာမှ အတိုက်အခံ မဖြစ်စေနဲ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်သည်။

“မင်းအမေကို တို့မိဘများရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုပြီး လူကြီးအရာထားပြီး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ တို့ညီမလေးဆိုရင် မင်းတို့မိသားစုရဲ့ အန္တရာယ်အခံဆုံး။ ပြောရရင် မင်းတို့တစ်မိသားစုရဲ့ အနိုင်ခံလို့ပြောရလောက်အောင် သူ မင်းတို့အပေါ်မှာ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ မတူဘူး...မတန်ဘူးလားပြောရအောင် မင်းမှာ ရွှေထွက်နေလို့လား။ မင်းကို ရွှေကွပ်ထားလို့လား။ အေး...မေ့သည်းကို လာရှာတယ်ဆိုရင် ပြန်လိုက်တော့။ ဒီအိမ်မှာ မေ့သည်းချစ် မနေတော့ဘူး”

“ဗျာ”

အင်း (၂)

ဒီအိမ်မှာ မေ့သည်းချစ် မနေတော့ဘူးဆိုတဲ့စကားကြောင့် သားထွေး အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သွားသည်။

ထိတ်လန့်စွာ မော့ကြည့်မိတော့ မမလတ်က မျက်နှာလွှဲနေသည်။ ကောက်ကြောင်းများစွာ ရှုပ်နေသော မမလတ်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သားထွေး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စပြုလာသည်။

ဒီအိမ်မှာ မေ့သည်း မနေတော့ဘူးဆိုတော့ မေ့သည်းက ဘယ်အိမ်မှာ သွားနေတာလဲ။ သူ စိုးရိမ်နေသလို မေ့သည်း အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီလား။

ဘုရား...ဘုရား...မဟုတ်ပါစေနဲ့ပဲ။ သားထွေး ချွေးစေးတွေနှင့် စေးကပ်နေသော လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ရင်း...

“မမလတ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ မေ့သည်းက ဒီအိမ်မှာမနေ တော့ဘူးဆိုတာ ဘာစကားလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့မေ့သည်းကို ပေးမတွေ့ ချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်လား။ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့... မမလတ်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့မေ့သည်းတို့ရဲ့ချစ်ခြင်း ကို မခွဲပါနဲ့”

“ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့...ဟုတ်လား။ ဟား...ဟား...ရယ် စရာကောင်းလိုက်တာ သားထွေးရဲ့... (၄)နှစ်လောက် မင်း ဘယ်တိုင်းပြည်မှာ သွားအိပ်နေတာလဲ။ ဘာလဲ... ငါ့ညီမလေးကို မနူးမနပ်အရွယ်ထင်ပြီး လာနူးနပ်မလို့လား။ ဒီမှာ... သားထွေး... လောကကြီးက မျက်စိပိတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ စေ့စပ် ထားတဲ့ချစ်သူ ရှိနေရက်နဲ့ ငါ့ညီမလေးဆီ ပြန်လာကပ်တာက မင်း ငါ့ညီမအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ”

“မမလတ်”

“နေဦး... သားထွေး... ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး...။ မေ့သည်းချစ်က အရင်တုန်းကသာ ခွေးလေးကို ကြိုနဲ့ဆွဲကာ ခေါ်သွားမလားဆိုသလို မင်းအသံကြားရင် ရောက်ရာအရပ်က ပြေးလာမှာ။ ခုတော့... မင်းအသံကြားရင် မကြားနိုင်တဲ့အရပ် ပြေးမှာ”

“မမလတ်... လိမ်နေတာ။ မမလတ် ညာနေတာ။ မေ့သည်း က ဘယ်တော့မှ... မပြောင်းလဲဘူး။ တခြားနေရာတွေမှာသာ ပြောင်းလဲချင်ပြောင်းလဲလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး”

သားထွေး ခါးခါးသီးသီး ပြောမိသည်။ “မေ့သည်းရဲ့အချစ် တွေကို သူယုံကြည်သည်။ မေ့သည်း၏အချစ်သည် လေယူရာတိမ်း ယိမ်းတတ်သည့်ဝါးရုံ မဟုတ်။ ကျောက်ဆောင်တွေလို မြဲမြံခိုင်တယ် ဆိုတာ သူသိသည်။”

ထို့ကြောင့် မမလတ်ကို တားဆီးအော်ဟစ်မိသည်။ မမလတ် က စိတ်မဆိုးဘဲ သူ့ကို သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့် သည်။ နောက်... စုတ်သပ်ကာ

“ကျွတ်... ကျွတ်... သားထွေး... သားထွေး... မင်းလည်း မင်းအမေလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးတတ်ပါလား။ အေးလေ ခေါ်ကြည်ကြည်လှရဲ့သားပဲ။ ခေါ်ကြည်ကြည်လှလို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ငါမှငါဆိုပြီး ထင်တစ်လုံးရှိနေတာ ဆန်းမှဆန်းတာ”

“.....”

“ဒီမှာ သားထွေး... ငါ စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင် ဘူး။ မင်းမျက်နှာကိုလည်း နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် သပ်ကြည့်မိရင် ငါ လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားမယ်။ ဒီအိမ်မှာ မေ့သည်းချစ် နေလည်းမနေဘူး။ မရှိလည်း မရှိဘူး။ ဘယ်မှာနေ သလဲ... ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာလည်း လုံးဝ... လုံးဝ မပြောပြနိုင် ဘူး။ အဲဒီတော့... ကြွ”

တံခါးဝသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သော မမလတ်ကိုကြည့်ပြီး သားထွေး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်နေရာမှ ကြမ်းပြင် ခေါ်သို့ဆင်း၍ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မည့် မျက်နှာမျိုး နေ့... ”

“အဲဒီလိုစကားအပြတ်မပြောပါနဲ့ မမလတ်ရယ်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုတောင်းပန်မှ မမလတ် ကျေနပ်မှာလဲ။ ဘယ်လိုအပြစ်ပေး ချင်သလဲ... ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ကျေနပ်နှစ်နှစ် ခံယူပါ့မယ်”

သက်သက်ချစ် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ အပြစ် လုပ်ထားတော့ ခံထားပေါ့။ ငါ့တူဖြစ်ရင် တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဟူသောစိတ်မွေးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

သားထွေးအပေါ် အမုန်းတရား သိပ်မရှိလှပေမယ့် ဒေါ်ကြည် ကြည်လှ၏သားဖြစ်ရုံနှင့်တင် မပတ်သက်ချင်ပေ။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ၏ သားသမီးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားတွင် ရှိသည်။

မိခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် အတ္တကြီးခွင့်ရှိ... မေ့သည်း ချစ်နှင့် သဘောမတူဘူးဆိုတာလည်း မှားတယ်ဟု မဝေဖန်။

ဒါပေမဲ့ သဘောမတူတာကို ခပ်အေးအေးပြောလိုလည်း ရပါ သည်။ အားလုံးဟာ ပညာတတ်တွေပဲ။ အရိပ်ပြလျှင် အကောင်မြင် ပါသည်။

ညည်းကို ငါ့သားနဲ့ သဘောမတူဘူး။ မတူဘူး... မတန်ဘူး ဟု လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြောတာမျိုးကတော့ သိပ်ကိုရုပ်ဆိုး လွန်းသည်။ ကိုယ်နှင့်မသိသော တခြားသောလူ၊ ထိုသို့လုပ်လျှင် တောင် ခွင့်လွှတ်ပေးလို့ ရသေးသည်။ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေလာခဲ့ သည့်လူတွေမို့ ပို၍မှာသည်။

သူ့သားသည် အောင်မြင်သည့်အဆိုတော် ဖြစ်လာသည်ဆိုတာ

က မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်သည်။ ယခင်တုန်းက ရပ်တကာ အော် ကြောလန်သည့်လူဆိုး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သောလူဆိုးလေးမျိုးနှင့် ကိုယ်တွေက ကြိုက်မှာကြောက်နေခဲ့တာ။ ဘယ်ချိန်က ကြိုက်သွား မှန်းမသိခြင်းက အလစ်အငိုက်မိသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါသည် ပင် လူစော်ကားခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါတို့ကို တရားခံမရှာနဲ့ သားထွေး... မင်းကို သွားတော့ လို့ ငါ အေးဆေးပြောနေတယ်နော်။ ဒီမှာ မေ့သည်းချစ် မရှိဘူး။ နောက်မှ ငါ ရဲခေါ်လိုက်မှ အဆိုးမဆိုနဲ့။ မင်း ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားရင်ဆိုင်ရမယ်... ဘာမှတ်နေလဲ”

“အဲဒါ... မမလတ်ရဲ့သဘောပဲ”

“ဘာ... တောက်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်ရင်း ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြောလိုက် သောကြောင့် သက်သက်ချစ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှလို့တွေးပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။

ကောင်လေးပုံစံက တုန်လှုပ်သွားသည့်ဟန် မရှိ။ ကိုယ် တကယ်မလုပ်ဘူးလို့ မှတ်ယူထားလေသလား မသိ။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဟင်”

“သက်သက်... တံခါးဖွင့်ဦး”

နံပါတ်တွေနှိပ်ဖို့ပြင်ဆင်တုန်း တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ကိုကို ကြီး၏အသံကြောင့် သက်သက်ချစ် လန့်သွားသလို သားထွေးလည်း

ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“သက်သက်...တံခါးဖွင့်ဦးဟေ့...အထဲမှာ လူရှိနေတာကို သံတံခါးပဲ ပိတ်ထားတာမဟုတ်ဘူး...သက်သက်”

“လာပြီ...ကိုကိုကြီး...ဟေ့...ထစမ်း”

ကိုကိုကြီးကို အသံလှမ်းပေးရင်း သူ့ကို ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ပြောလိုက်သည်။ မမလတ် တံခါးသွားဖွင့်တော့ သားထွေး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွဲ”

“ဘာလုပ်နေလို့...ဟင်”

“သားထွေး”

ကိုကိုကြီးနှင့်မသီဂီက သားထွေးကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားသည်။ နောက်...မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ညီမဖြူ...ကို မကျေနပ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်တော့...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော်...”

“မေ့သည်ကို လာရှာတာတဲ့ ကိုကိုကြီး။ ဒီမှာ မေ့သည်မှ မရှိတာ။ အဲဒါ...မရှိဘူးလို့ပြောတာကို မယုံဘူးတဲ့လေ”

ကိုကိုကြီး၏အမေးကို သားထွေး ဖြေဖို့ပြင်စဉ် မမလတ်က ဝင်ပြောသည်။ ပြောရင်း သူ့ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။ မသီဂီက ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ဖေးသို့ဝင်သွားသည်။

ကိုကိုကြီးက ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကို ထိုင်ပါဟု မပြောသလို သူ့လည်း

ဝင်မထိုင်မိပေ။

ရုံးကပြန်လာတာမို့ ကိုကိုကြီး၏ပုံစံမှာ မောပန်းသည့်ဟန် ပေါက်နေသည်။ ခဏကြာတော့ မသီဂီ နောက်ဖေးကနေ သောက်ရေတစ်ခွက် ခပ်ပြီးထွက်လာသည်။

ကိုကိုကြီးက မသီဂီ ကမ်းပေးသောရေခွက်ကို လှမ်းယူ သောက်လေသည်။ မသီဂီက သူ့ကို မပွင့်တပွင့် လှည့်ပြုံးပြပြီး ထိုင်လေဆိုသောပုံစံနှင့် မေးဆတ်ပြသည်။

သူ တုံ့ပြန်ပြုံးပြပြီး ခေါင်းညိတ်ပြမိပေမယ့် ဝင်မထိုင်မိပေ။ ကိုကိုကြီးက သောက်ပြီးသောခွက်ကို မသီဂီသို့ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မမလတ်ကတော့ တံခါးပေါက်နားမှာ ရပ်နေသည်။ သူတို့ (၃)ယောက်ပုံစံက သုံးပွင့်ဆိုင်ဖြစ်နေသည်။ မသီဂီက နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ကိုကိုကြီးက မမလတ်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သက်သက်ပြောတာလည်း အမှန်ပဲ သားထွေး...ဒီမှာ မေ့သည် မနေဘူး။ ဘယ်ကတည်းကလဲဆိုရင် ဟိုအိမ်ကနေ တို့... ဒီအိမ်ပြောင်းလာကတည်းက သူ...တို့တတွေနဲ့ လိုက်မနေဘူး”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်...သက်သက်စကားမို့ မင်း မယုံရင်တောင် အခု တို့ကိုယ်တိုင် ပြောနေတာ။ မေ့သည် ဒီမှာ မနေဘူး။ ဒါ အမှန်ပဲ။ အေး...ဘယ်မှာနေသလဲ ထပ်မမေးနဲ့။ အဲဒါတော့ ပြောပြတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေကို မေ့လိုက်ပါတော့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး...ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုကြီး”

ရယ်။ ကျွန်တော့်ကို သနားပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော် မေ့သည်းကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာပါ။ ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းသင်း မှာပါ။ အခုမှလာရသလားလို့ ကိုကိုကြီးတို့ အပြစ်တင်လည်း ကျွန်တော် ခံရမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မေ့သည်းက ကျွန်တော် လာရှာရင် သူ့အသက် ရန်ရှာမယ်ဆိုလို့ မလာဖြစ်ခဲ့တာပါ။”

“ခုကော...ခုမှလာလို့ နောက်ကျသွားပြီလို့ကော မင်းကိုယ် မင်း မထင်ဘူးလား။”

“ဗျာ...အဲဒါက”

ကိုကိုကြီးရဲ့မေးခွန်းကြောင့် သားထွေး ပါးစပ်ဟသွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းချက်ချင်း ယမ်းပစ်လိုက်ပြီး...

“မထင်ပါဘူး...မေ့သည်း အဲဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် သေချာသိနေတယ်”

“ငါတို့ညီမလေးက မလုပ်ပေမယ့် မင်းကတော့ လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တော်ပြီ...သားထွေး၊ ငါတို့ စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး။ လက်လည်းမပါချင်ဘူး။ ထပ်လည်း မပြောချင်ဘူး။ မင်း ပြန်သွားရင်ကောင်းမယ်”

ကိုကိုကြီးက ပြောပြီး ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက် သည်။ သူ့ကို ကွေ့ရှောင်ပြီး အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ တံခါးပေါက်နားတွင် မမလတ်က မျက်နှာလွှဲ၍ရပ်နေသည်။

သားထွေး နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ လေးလံသောခြေလှမ်းတွေကို စတင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး...မမလတ်”

သူ နှုတ်ဆက်သည်။ မမလတ်က ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါဘဲ စောစောကပုံစံအတိုင်း ငြိမ်နေသည်။

သားထွေး တိုက်ခန်းပြင်သို့ရောက်တော့ ကျော့နောက်ဘက်မှ တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အောက်ထပ်သို့ ပြေးပြေးချင်း ဆင်းရင်း အပေါ်သို့ ပြန်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဒီမှာ မေ့သည်း မနေဘူး”

ဆိုတော့ မေ့သည်းက ဘယ်မှာနေတာလဲဆိုသောမေးခွန်းက ခေါင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည်။ အရင်ကတည်းက မနေဘူးဆိုတော့ မေ့သည်းကို အိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်တာလား။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

မဖြစ်နိုင်...အို...ယောက်ျားတို့ခွဲ သေခါမှလျှော့ရပေ။ ဒီလောက်ထိ ဝေးခဲ့ပြီးမှ နောက်ထပ် ခဏလေးဝေးရလည်း သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူးလေ။

“အမလေး...အစ်ကိုရယ်...ကျွန်တော်က အစ်ကို ဆင်းမှ ဆင်းလာပါဦးမလားလို့ ထင်နေတာ။ အစ်ကိုရှာတဲ့သူကို တွေ့ခဲ့ပြီလား။ အဲဒါကြောင့်မို့ ကြာနေတာထင်တယ်”

သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တော့ ကားသမားက ပါးစပ်ဟလျက် ကြည့်လေသည်။

အခန်း (၂၄)

“ကျွါ”

“ဟာ...ဒီကောင်”

“တောက်”

ကားသမားက သူနှင့် စကားတပြောပြောဖြင့် ကားကိုမောင်းနေစဉ် ရုတ်တရက် ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်ပြီး ရေရွတ်ဆဲရေးလေသည်။

သက်သောင့်သက်သာအနေအထားနှင့် ထိုင်နေတာမို့ ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်သဖြင့် သားထွေးခေါင်း ကားနံရံနှင့် သွားဆောင့်လေသည်။

ကားသမား စိတ်တိုသလို သားထွေးလည်း စိတ်တိုသွားသည်။ ဒေါသနှင့် ရှေ့ကကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“မေမေ”

သူတို့ရှေ့တွင် ကန်လန်ဖြတ်ရပ်ထားသော ကားမှာ သူ့အိမ်က ကားနက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကားသမားက ဒေါသဖြင့် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။ သူလည်း ကားပေါ်ကနေ ကမန်းကတန်း လိုက်ဆင်းလိုက်သည်။

ရှေ့ကားပေါ်မှာ မေမေနှင့်သရဖီ ဆင်းလာသည်။ မေမေက သူ့အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

သရဖီကတော့ အနီးသို့ရောက်အောင်တော့ လျှောက်မလာပေ။ အင်္ကျီလက်ကို ပင့်တင်၍ ရန်ဖြစ်ရန်ပြင်နေသော ကားသမားမှာ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ။

နောက်...မေမေထံမှ သူ့ကို ‘သား’ ဟုခေါ်သံကြားတော့ ပါးစပ်ဟပြုလျက် ကြည့်နေသည်။

လမ်းမကြီးတွင် ကားတွေရှင်းနေ၍သာ တော်တော့သည်။ လမ်းရဲ့ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“သရဖီ...မင်းရဲ့ကားကို လမ်းဘေးချထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကားဆရာ...ကျွန်တော် မေမေနဲ့စကားပြောချင်လို့ ကားကို လမ်းဘေးခဏရပ်ပေးထားပါလား”

“ကားသမားကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ သားထွေး... မင်းဘယ်ကိုမှ ခရီးရှည်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့”
သူ့စကားကို မေမေက ဖြတ်ပြောပြီး ခပ်မာမာ အိမ်နဲ့ပေးလေ

သည်။

ကားသမားမှာ ခက်ထန်လှသော အမျိုးသမီးကြီးနှင့်သားထွေးကို တစ်လှည့်မီလှည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးမှာ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ တမျှတ်မျှတ် လက်လျှက်ဝတ်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာများနှင့်အပြိုင် မျက်နှာက ထန်လွန်းတည်လွန်းသည်။

ကားနက်ကြီးဘေးတွင် ရပ်နေသော မိန်းကလေးကတော့ ငယ်လည်းငယ်သည်။ ချောလည်းချောသည်။ သူမသည်လည်း ဒီဘက်သို့ စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အစ်ကို...ကျွန်တော့်ကို ကားထဲက ခဏစောင့်ပေးလို့ ရမလား။ ကျွန်တော် စကားခဏပြောပြီးရင် သွားရအောင်”

“သားထွေး...မင်းကို မေမေ ပြောနေတယ်လေ”

ကားသမားက သားထွေး၏အလိုကျ ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ပြီး ကားပေါ်က ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကားထဲမှာမို့ အပြင်က ဘာတွေပြောနေသလဲ မကြားရပေမယ့် အချို့အချို့ ပြောနေသည့်ဟန်နဲ့

ကားဆရာ အံ့ဩနေသည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် ဖြစ်ပျက်မှုများသည် အိပ်မက်လား...တကယ်လားဟူသောအတွေးနှင့် ကိုယ့်လက်ဖြန်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။

“အား...လာ...လာ...နာလိုက်တာ”

ဒါဆိုရင် အိပ်မက်မဟုတ်ပေ။

နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်တစ်ယောက်က သူ၏ ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက် အငှားကားလေးပေါ်တွင် တစ်နေ့ကုန်ရှိနေခြင်းက အိပ်မက်

မဟုတ်တာ သေချာပြီ။

“မေမေ ဘာပြောစရာရှိလို့ ဒီထိ လိုက်လာရတာလဲ။ ကျွန်တော် သွားစရာရှိသေးတယ်။ မေမေ ပြောချင်တယ်...ဆိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ ပြောကြရအောင်... မေမေ”

သားထွေး ဒေါသဖြစ်နေသော မိခင်ကို တောင်းတောင်း ယန်ယန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

မေ့သည်း ဘယ်မှာရှိနေသလဲ သိရသည့်နောက်မှာတော့ တစ်ညတောင် မဆိုင်းချင်တော့ပေ။

နပိုလီယန်သည် (၂)နာရီခန့် နောက်ကျခဲ့သဖြင့် ဝါတာလူးစစ်ပွဲမှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ တစ်နာရီ၊ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်နှင့်ပင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲနိုင်ရာ မေ့သည်းနှင့်သူကြားတွင် မည်သည့်အလွဲမှ အဝင်မခံနိုင်ပေ။

မနေ့က မူးလဲသည်ဆိုသောမေမေ ဒီမနက်မှာ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လို့။ ယခုလို သားဖြစ်သူ ဘယ်အရပ်မှာရှိသလဲ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကာ လေသံမာမာနှင့် စကားပြောနိုင်သည် ဆိုတော့ မိခင်အတွက် သားထွေး စိတ်မပူတော့ပါ။

မေမေသည် သူ့ရဲ့ကျန်းမာရေးကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်နေသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ အစားအသောက်စားတာကအစ ဘာနဲ့ ဘာနဲ့စားရင် ဘာရောဂါ မဖြစ်ဘူးဟူ၍ တွက်ချက်စားသူ။

နေထိုင်မှုတွင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်သူ ခို သူ မစိုးရိမ်ပါ။

ယခင်တုန်းက သူ တွေးခဲ့သလိုပေါ့။ သရဖီဆိုတာ သူ မချစ်
မနှစ်သက်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ချော့၍ ငယ်၍ သွက်လက်
သောကြောင့် ဟိုဒီဒါသာယာမှုတော့ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း တစ်ဘဝလုံးအတွက် ငပါင်းဖက်ရမည့်သူလို့
တွေးကြည့်တော့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြစ်မလာ။ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့်
ရာသက်ယန်လို့ တွေးကြည့်တော့ အသက်ရှူရကျပ်သွားသည်။

ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းရသောဒုက္ခကိုလည်းကောင်း၊ မချစ်မနှစ်
သက်သူနှင့် ပေါင်းသင်းရခြင်းဒုက္ခကိုလည်းကောင်း ထိုဒုက္ခနှစ်ခု
စလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားရမည့်အစား သေသွားတာ
ပိုကောင်းလေမလား။

အများတကာက စိတ်ခံစားချက်ကို ဦးစားပေးလိုက်တာပဲ
ဆိုဆို ဘဝပေါင်းများစွာရှိခဲ့ကောင်း ရှိခဲ့လိမ့်မည်။ ကိုယ်မမြင်တွေ့
ခဲ့ရသောဘဝမှာ ချစ်သူနဲ့ ကွေ့ကွင်းခဲ့ရသလား၊ ပေါင်းဖက်ခဲ့ရ
သလားတော့ မသိ။ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာတော့ ချစ်သူနှင့်သာ
ပေါင်းဖက်လိုသည်။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မေမေ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရလျှင်
(၂)နှစ် သို့မဟုတ် လေးငါးနှစ် လူ့ဘဝ၏သက်တမ်းသည် အနှစ်
(၆၀) သက်တမ်းဆိုလျှင် ယခု သူ့အသက် (၂၄) နှစ်။ နောက်ထပ်
ဖြတ်သန်းရမည့် (၃၆) နှစ်တာကာလရှည်ကိုတော့ ချစ်သောသူနှင့်
သာ ဖြတ်သန်းချင်သည်။

ဒါသည်ပင် အပြစ်ဟု မေမေ သတ်မှတ်လျှင်လည်း ရှိစေ
တော့။

“မင်း... ဒီကိစ္စကို ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ပေါ့”

“.....”

“ငါ... ဒီလောက်ထိ သဘောမတူဘူးပြောထားတဲ့ကြားကနေ
ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဟုတ်လား... သားထွေး။ သရဖီကို မင်း ဘယ်လို
လုပ်မလဲ။ မေ့သည်ချစ်ကို ငါ့ချွေးမအဖြစ် လက်မခံဘူးလို့ ငါ
မင်းကို ပြောထားတယ်နော်”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ... မေမေ”

“ဟာ... ဘာပြောတယ်... မင်း”

“ကျွန်တော် သရဖီကို မယူနိုင်သလို မေ့သည်ကိုလည်း
မခွင့်လွှတ်နိုင်ဘူး... မေမေ။ ဒါကို မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင်
ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ”

သားထွေး ပြောစရာရှိတာကို ခပ်သွက်သွက် ပြောချလိုက်
သည်။ မေမေကိုတော့ မော့မကြည့်မိပေ။

“ဖြန်း”

လက်တစ်ဖက် မြောက်သွားတာမြင်ပေမယ့် ခေါင်းကို
မတိုမ်းစောင်းမိပေ။ ပါးပြင်ပေါ် ပူခနဲဖြစ်ကာ အနည်းငယ်ယိုင်သွား
သော်လည်း လက်နှစ်ဖက်ကို စုံချ၍ ခပ်မတ်မတ် ပြန်ရပ်လိုက်
သည်။

“အန်တီ”

“ကိုကိုကို မရိုက်ပါနဲ့... အန်တီ”

သရဖီက မေမေကို အပြေးလေးလာဆွဲသည်။ သူ့ကို
ချက်ရည်ဝေသောအကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး မေမေကို တောင်းဖန်

ပေးနေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် တားတချို့ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဒီချိန်မှာ သူ့ကို အဆိုတော်တစ်ယောက်စို့ စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်နေသလား၊ စပ်စပ်နေကြည့်နေကြသလား... သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ပေ။

အောင်မြင်လာလျှင် ကိုယ့်နာမည်ကို ထိန်းသိမ်းရမှာ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ဟု သတ်မှတ်လိုက်လျှင် ကိုယ့်လွတ်လပ်မှုကို ဘောင်ခတ်ပစ်လိုက်တာနှင့် အတူတူပင်။

လောကမှာ အနုပညာသမားဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ကို လျစ်လျူရှု၍ ပရိသတ်အကြိုက်လိုက်၍ ဖျော်ဖြေခြင်းသည် ကိုယ့်အနုပညာကို သစ္စာမရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် သူခံစားချက်အတိုင်း သူနေမည်။ မည်သူတွေ ကဲ့ရဲ့မလဲ၊ ဝေဖန်မည်ဆိုတာ ဂရုမစိုက်ချင်ပေ။ သူ့ကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးသော ပရိသတ်သည် သူ ဘာလုပ်လုပ် နှစ်သက်သဘောကျလိမ့်မည်။

“မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘူးဆိုတာ သေချာလား”

“.....”

သူ ဘာမှမပြော။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းတစ်ခု မဟုတ်လား။ နားလည်လိုက်သော မေမေက တောက်ခေါက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ဟိုဟိုဒီဒီကို မျက်လုံးတွေကြည့်ရင်း...

“မသွားခင်က ငါ ရအောင်တားရင်တားမယ်။ အေး... ထွက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြန်ခေးမယ့်မိခင်ထဲမှာ ငါ့မပါဘူး... သားထွေး။ မင်းက မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း မင်း နားထောင်သွား။ သား

တစ်ယောက်ပဲရှိရှိ၊ တစ်ဖွဲပဲရှိရှိ ငါပြောတာ နားမထောင်ရင်တော့ ငါ အပြစ်ပေးတာ မင်းခံရမှာပဲ။ ငါ့ဆီကရမယ့်အမွေကိုလည်း မမျှော်လင့်နဲ့။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်... ငါ့သေရင်တောင် ငါ့အိမ်ရိပ်ကို မင်း နင်းစရာမလိုဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို ငါ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ။ လာ... သရဖီ”

“အန်တီ”

တောင်းပန်သလိုကြည့်လိုက်သော သရဖီလက်ကို ဆွဲပြီး မေမေက ကားဆီထွက်သွားသည်။ သားထွေး မိခင်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အငှားကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်းလို့ရပြီ... အစ်ကို”

အခန်း (၂၅)

“နနရေ...အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ ညီမလေး...ဒီမှာကြည့် အပ်ကို အစ်မကိုင်သလို ကိုင်...စောင်းစောင်းလေး ကိုင်နော်၊ ပြီးရင် ဒီမှာ အရာပေးထားတာ တွေ တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ခဲကြောင်းလေးအတိုင်း စောင်းစောင်းရှည်ရှည်လေး ထိုးလိုက်ရင် သစ်ရွက်ပုံစံ ဖြစ်သွားတာလေ...ဒီမှာကြည့်”

မေ့သည်ချစ် ကိုင်လက်စအင်္ကျီစကို ခဏချပြီး နနဘေးသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ နနလက်ထဲကအပ်ကို လှမ်းယူပြီး စီးကွင့်စေလေး များကို အပ်ဖျားနုငိုဖက်ယူပြီး အစပေးထားသည့် ခဲကြောင်းပေါ် တွင် ထိုးပြလိုက်သည်။ နောက်တစ်ကြောင်းထပ်ထိုးတော့ စောစော တုန်းက အကြောင်းလေးဘေးကနေ ထပ်ထိုးသည်။

“ဟောဒီမှာရောက်ရင် ပေးထားတဲ့ခဲကြောင်းအရှည်အတိုင်း စီးကွင်းပြည့်အောင်ထည့်...ဒါမှ ပုံစံပေါ်မှာ။ ရလား...ထပ်ပြရဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ရပါပြီ...မမ...ပေးလေ”
နနလက်ထဲသို့ ပိတ်စနှင့်အပ်ချည်ကြိုး ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ နန စီးကွင့်ထိုးနေတာကို ခဏစောင့်ကြည့်သည်။ စိတ်ကျေနပ်လောက်ပြီဆိုမှ...

“နွယ်နီရေ...ပစ္စည်းတွေ ထည့်ပြီးပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့...မမ...ထည့်နေပါတယ်ရှင့်။ ဒီလက်ဝတ် တောနာက ယူဖို့ထုတ်ထားတာလား...ပြန်ထည့်လိုက်ရမှာလား”
“ဪ...ဟုတ်သားပဲ”

နွယ်နီ ကိုင်မြှောက်ပြသော ဖန်စီလက်ဝတ်ရတနာများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နွယ်နီအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ပွဲထိုင်ဝတ်စုံဘေးသို့ ရွှေကာ...

“ဒီဝတ်စုံနဲ့တွဲရင် ကောင်းမလားလို့...ကြည့်ပါဦး...နွယ်နီ။ ဒီတိုင်း အဆင်ပြေသလား။ ဒီလက်ဝတ်လက်စားတွေနဲ့တွဲရင် အဆင်ပြေမလား”

အင်္ကျီကိုကြည့်လိုက်၊ နွယ်နီလက်ထဲက ပစ္စည်းတွေကိုကြည့် ထိတ်နှင့်မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အရုပ်မတွင် ဝတ်ထားပေးသည့် မင်္ဂလာဝတ်စုံပန်းနုရောင်လေးကို နွယ်နီ ကြည့်လိုက်သည်။ သတိုးသမီးဝတ်စုံဖို့ လည်ပင်းကို လေးထောင့်အရှည်ပုံစံ

ဟိုက်ချထားပြီး လည်ပင်းကနေ အောက်ဘက်ဘေးနှစ်ဖက်တွင် စီးကွင့်များ၊ ကျောက်များဖြင့် စီခြယ်ထားသည်။ လက်ရှည်ကို ကမာသားအပါသားနှင့် စပ်ချုပ်ထားပြီး လက်ဖျားတွင်လည်း ကျောက်များ၊ စီးကွင့်များ ထိုးထားသည်။

သတိုးသမီးဝတ်စုံဖြစ်သော်လည်း အနားမိတ်အဖြူရောင် မပါဝင်ပေ။ အဖြူရောင်ပေါ်တွင် ပန်းနုရောင်ချိတ်လိုင်းကြီးကြီးနှင့် မိုးပြာငွေရောင်ချိတ်လိုင်းသေးသေးလေးများက အနားကွပ်ထား သည်။

“တွဲမှအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ် မမ...အဲဒီမှာ ဝတ်ပေးထား တဲ့ ကျောက်ကြီးတွေက လည်ပင်းမှာ ပြည့်ကျပ်နေတော့ အင်္ကျီရဲ့ အလှ မပေါ်လွင်ဘူးထင်တယ်။ ဟောဒီ ပုလဲလုံးတွေက ကြီးလည်း ကြီး...လှလည်းလှတယ်။ တစ်ကုံးတည်းနဲ့ပေါင်... မမသဘော လေ”

“အဲဒါဆိုရင် ထည့်လိုက်လေ...ဘယ်နှမှာရိုရှိပြီလဲ။ မမတို့ သွားကြရအောင်လေ...တော်ကြာ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“(၆)မှာရီခွဲတော့မယ်...မမ”

နုနု လှမ်းပြောပေးသည်။

“ပွဲက (၈)မှာရီစမှာမဟုတ်လား။ သွားကြရအောင်လေ... မင်းသမီး ဝတ်စုံဝတ်ရတာ အဆင်ပြေလား...မပြေလား ဖုန်းမဆက် သေးဘူးနော်။ လိုအပ်တာရှိရင် ပြုပြင်ပေးလို့ရအောင် စောသွား ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

“နွယ်နီရေ...အပ်ချိတ်တွေ၊ အပ်ချည်တွေကိုလည်း လိုရ မယ်ရ ထည့်ခွဲဦးနော်။ ဝတ်စုံက ယူသွားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဆိုတော့ အကျဉ်းအကျယ် ဖြစ်မဖြစ် မသေချာဘူး”

နွယ်နီကိုလည်းပြော၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ယူစရာရှိတာယူရင်း မေ့သည်ချစ် အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။

“ဪ...ဒုက္ခ...ဒီကြီးကလည်း”

အရေးရယ်အကြောင်းရယ်ဆိုရင် ပြုတ်ထွက်သွားသော အကျပ်ကြောင့် မေ့သည်ချစ် ညည်းညူရင်း တွဲလောင်းကျနေသော အကျပ်တစ်ဖက်ကို နားထဲသို့ ထည့်လိုက်ရပြန်သည်။

အချစ်၏နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာမှာ လူတွေ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရ သလား။ စိတ်ချမ်းမြေ့ခဲ့ရသလားတော့ မသိ။

မေ့သည်ကတော့ နားတစ်ဖက်လေးသွားခြင်းဖြင့် ချစ်ခြင်း မေတ္တာလေး အဆုံးသတ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဒီလို ကလေးကချေလူမျိုး၊ ကိုယ့်ထက်အသက်ငယ်တဲ့လူမျိုး နဲ့ ဘာအားကိုးပြီး ကြိုက်တာလဲ။ ဒီလိုကောင်က နင့်ကို ဘာ လုပ်ကျွေးမှာလဲ။ ကောင်မ...မဲ့ချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးတယ်။ ကဲ... ဟဲ”

“ဖြန်း...ဖြန်း”

“အား...မမလတ်...နာတယ်။ မေ့သည် တောင်းပန်ပါ တယ်”

“ကဲဟာ...ကဲ”

“မိသက် လွန်မယ်နော်...နင့်ညီမဆိုတာကို နင် သိသေးရဲ့

လား။ ငါ အကြီးတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို**

ကိုကိုကြီးရှိလည်း ဒီကောင်မနဲ့ ဟိုကလေးကဝေ တွဲနေတာကို မျက်စိမှိတ် လက်ခံပေးမှာပဲမဟုတ်လား။ ခုတော့ ကိုယ့်ကို အိမ်တိုင်ယာရောက် လာစော်ကားတယ်။ မေ့သည်းချစ်... နင်ဟာ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ မိန်းမ

** ဒုန်း **
** အား **

မမလတ်၏လက်ထဲတွင် မေ့သည်း ဖွဲ့အိတ်တစ်အိတ်လို ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ဘက်ကကာကာ မလွတ်။ မျက်နှာမိလျှင် မျက်နှာ ဆွဲကုတ်သည်။ ဆံပင်မိလျှင် ဆံပင်ဆွဲဆောင့်သည်။

ဒီထက်အားမရသည့်အခါ ခြေလက်တို့ဖြင့် ကန်ကျောက်သည်။ မေ့သည်း နာကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်လှည့်နေကျက တောင်းပန်သော်လည်း မရ။

မောင်... မောင့်အပေါ်မှာ တို့ချစ်ခဲ့တာ... မိုက်မဲတယ်လို့ တို့ကိုယ်တို့ မထင်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုတော့ တို့အပြစ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှအပြစ်တွေထက် ပိုကြီးလေးနေသလား... မောင်။

အားကိုးအားထားပြုလောက်တဲ့လူမို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာမဟုတ်ပေမယ့် ဝေးကြာရတော့မယ်ဆိုမှ ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ရင်းပြီးချစ်ခဲ့ရကြောင်း သိခဲ့တဲ့အခါ အသိရနောက်ကျခဲ့လေသလား။

ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆိုးစရာမဟုတ်။ ဒေါသထွက်စရာမလိုတဲ့ ကိစ္စ။ မမလတ် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ထိ ဒေါသကြီးခဲ့တာလဲ။ ချစ်သူတွေကို ဘာကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိခဲ့တာလဲ

မောင်။

တောက်... ကောင်မ... လင်သေလို့ ငိုနေတဲ့အပူသည်ရပ်နဲ့ သောက်ကျက်သရေကို မရှိဘူး။ ငါ့မှာတော့ အစ်ကိုတွေ... ယောက်မတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး နင့်အတွက် အခွင့်အရေးတွေရအောင် ကြိုးစားပေးလိုက်ရတာ။ နင် ကမြင်းချင်တိုင်း ကမြင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး... ကောင်မ

**

မမလတ်ရဲ့ခြေရင်းမှာ လှဲက မလှုပ်ချင်တော့လောက်အောင် နာကျင်ကြေမ္မလျက် ခွေခွေလေး ဖြစ်နေတော့သည်။

အန်တီကြည် ပြန်သွားကတည်းက အပေါ်ထပ်သို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့လိုက်တာ အခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးပိတ်ပြီး ဘာမပြောသာမပြော တပြောင်းပြောင်းရိုက်ရင်း ကြာလာလေလေ ဒေါသအရှိန်ဘက်လာလေလေ။ အသံလည်း ထွက်လာသည်။ လက်လည်းပါလာသည်။

ကိုကိုကြီးတို့က အစတုန်းကတော့ ဘာမှန်းမသိသဖြင့် မကြာင်နေပြီး... ပြီးတော့မှ အကြောင်းစုံကိုသိသွားတော့ ဒေါသဖြစ်သည်။ မမလတ်လောက် မပြင်းထန်ပေမယ့် သူတို့ပြောတဲ့စကားတလည်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်စရာ။

** နင် စာမေးပွဲပြီးရင် တင်မောင်ဆွေနဲ့ ပေးစားဖို့ ငါတို့ တစ်တွေ စီစဉ်ပြီးသား။ ဘာမှလက်ကြောမတင်းတဲ့ သူဌေးသားကို ထူးမယ့်အစား အလုပ်ရှိအကိုင်ရှိတဲ့ တင်မောင်ဆွေကိုပဲ စဉ်းစား**

** ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... သားထွေးနဲ့ မယူနဲ့ဆိုရင်

နေသည် မယူပါဘူး။ သူ့ကို အဆက်ဖြတ်ဆိုရင်လည်း အဆက်
ဖြတ်ပါ့မယ်။ ကိုတင်မောင်ဆွေနဲ့ မေသည်းကို မပေးစားပါနဲ့...
==

ကိုကိုကြီးကိုပြောရင်း မမလတ်ဘက်သို့ အားကိုးတကြီး လှမ်း
ကြည့်မိသည်။ မမလတ်သည်လည်း ကိုတင်မောင်ဆွေကို ကြည့်လို့
မရသည့်ထဲတွင် ပါသည်။

သို့သော် ခါးထောက်ပြီး မျက်နှာလွှဲနေသည့် မမလတ်က
လုံးဝ လှည့်မကြည့်။

ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်တဲ့သူကို ချစ်မိတာ အပြစ်လား။ အလုပ်
မရှိအကိုင်မရှိတဲ့လူကို ချစ်မိတာ အပြစ်လား။ အပြစ်ဆိုလျှင် ထို
အပြစ်အားလုံးကို ခါးစည်းခံပြီး မောင်နှင့် ဆူးတောလမ်းမှာ
လက်တွဲဝံ့သည်။

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့်တော့ ပန်းမွေရာ ရွှေကော်စောပင်
ဖြစ်လင့်ကစား သေသော်မှ တည့်ညော်ကောင်း၏။

“အဲဒီတော့ ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ သားထွေးကို အခုဖြတ်၊
လုံးဝ ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...မောင်ကို မခွဲနိုင်ဘူး။ မေသည်း
တောင်းပန်ပါတယ် မမလတ်ရယ်”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်။ ငါ့ကို တောင်းပန်တယ်...ဟုတ်
လား။ ဘာမှသောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်ကို မဖြတ်နိုင်ဘူး...ဟုတ်
လား။ ကောင်မ...နင် တောင်းပန်ရမှာ ငါ့ကို မဟုတ်ဘူး။ နင်
မတော်ရတဲ့ ယောက္ခမကို ခြေသလုံးဖက်ပြီး သွားတောင်းပန်ရမယ်။

သို့...ကောင်မ လင်စိတ်သားစိတ်မွန်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ။
ကံဟာ...ငါ့စိတ်ကို လာလာဆွတာ”

“ဖြောင်း”

“ဒုန်း...ဒုန်း”

“အား”

လက်ဝါးကြီးမြောက်တက်လာသဖြင့် မေသည်း ကမန်း
ကတန်း ရှောင်လိုက်သည်။ သို့သော် အရှောင်မတတ်သောအခါ
နားကို ဖြောင်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်မိသွားပြီး နားအုံတစ်ခုလုံး
ကွဲထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးတို့ပြေးလာသံတွေ၊ ခေါ်သံတွေ၊ အော်သံ
တွေကို မကြားနိုင်။ ဘယ်တော့မှ မကြားနိုင်တော့ပေ။

အား (၂၆)

သတင်းစာ၏ တစ်မျက်နှာဝက်ခန့်ကျယ်သော ဂုဏ်ပုဒ်ပေါင်းများစွာနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်းကို ဖတ်လိုက်ရစဉ် မှေ့သည်း ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စတွေ သတင်းစာပေါ်သို့ လွှင့်စင်သွားခဲ့သည်။

သူ့နှာမည်ပေါ် လက်ချောင်းများနှင့် ဖွဖလေးတို့ထိရင်း ကျိတ်ရွှိက်မိသည်။

တာဝရ ဝေးရပြီဆိုသောအသံနှင့် ရင်ထဲတွင် အဆမတန်အောင် နာကျင်ခဲ့ရသည်။

မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကိုငေးရင်း တပီပီလည်နေသော ယန်ကာဒလက်ကိုငေးရင်း အရာအားလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းသည်။

ငိုရွိုက်နေသော အိဖြူစင်နှင့် စိတ်မကောင်းသလိုကြည့်နေသော ဆရာတို့ကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဘာစကားမှ မဆိုမိ။ ဘာစကားမှကို ဆိုချင်စိတ်မရှိ။

သူတို့ (၂)ယောက် အပြန်အလှန်ပြောတာ မြင်ရတွေ့ရသော်လည်း မကြားရတစ်ချက်၊ ကြားရတစ်ချက် ညာဘက်နားသည် လုံးဝ လုံးဝ အလုပ်မလုပ်တော့ပေ။ ထိုအတွက် ဝမ်းနည်းရကောင်းမှန်းလည်း မသိ။ နာကျင်ဖို့တောင် ထုံအနေခဲ့ပြီလား။

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်မိပေ။ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခိတဖြစ်အောင် လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စိတ်တို့သည် ဝင်မလာ။

ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လာသော မမလတ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ မမလတ် ဒေါသကြီးတတ်တာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိခဲ့ပေမယ့် ဒီလောက်ထိ ဒေါသကြီးတတ်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပေ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်။ သူမရဲ့ကုသိုလ်ကံပေပဲ။ ဒီအသက်အရွယ်မှာ ဒီကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည့်အကြောင်းတရားရှိလျှင် မမလတ် မရှိက်လည်း တခြားသောအကြောင်းတရားနှင့် နားထိုင်းနိုင်သည်။

ဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြန်နူး၍ပြောနေလျှင်လည်း နောက်ထပ် နှစ်ဖြစ်စကားများကြရတာသာ အဖတ်တင်မည်။ သူမရဲ့နားကတော့ ကောင်းလာဖို့မမြင်။

မောင့်ကို တွေ့ချင်စိတ်ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိသည်။ သို့သော်

အကြောင်းကြားသူမရှိလျှင် သူမ ဆေးရုံတက်ရတာ မောင် ဘယ်လို သိနိုင်မည်နည်း။

“ငါ...မေ့ကို တွေ့ချင်လိုက်တာ အိဖြူစင်ရယ်”

လှိုင်းပြောမိတော့ အိဖြူစင်က ကျိတ်တိုသည်။ နောက်တော့ သူမ ရဲ့ဘယ်ဘက်နားဘက်သို့ ကပ်ပြီး...

“မမလတ်အကြောင်း နင် ကိုယ်တွေ့ပဲ မေ့သည်းရယ်။ ဒီကို သားထွေးရောက်လာရင် ခံရမယ့်သူက သားထွေး မဟုတ်ဘူး။ နင်ပဲ...နင့်ကိုပဲ မမလတ်က ထပ်လုပ်မှာ”

ပူစရာမဟုတ်...ကြံဖန်ပူသော အိဖြူစင်ကို မျက်စောင်းထိုး ရင်း ဘာပြောရမလဲမသိ။ ကိုယ့်ကိုကူညီမယ့်သူ မရှိဘဲ မောင့်ကို တွေ့ခွင့် မည်သူရမည်နည်း။ မမလတ်သည် ဖုန်းကို သိမ်းထား သည်။

သူမ ဆေးရုံကဆင်းမည့်နေ့မတိုင်ခင် မမလတ် သူမနှင့် သီးသန့်စကားပြောသည်။

“ငါ့ညီမလေးကို ဒီလောက်ထိဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ် ပါဘူး...မေ့သည်းရယ်”

မျက်ရည်နှင့်ပြောနေသော မမလတ်၏နှုတ်ခမ်းအဖွင့်အပိတ် ကိုကြည့်ပြီး အားစိုက်နားထောင်ရသည်။ နောက်တော့ မမလတ်က ဘယ်ဘက်နားရှိသည့်ဘက်တွင် ထိုင်ပြီး...

“တင်မောင်ဆွေနဲ့ သဘောမတူချင်ပေမယ့် သားထွေးနဲ့ မပတ်သက်ရဖို့ နင် သူ့ကို လက်ထပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ခုဆို နင့်နားတစ်ဖက်...နင့်နားတစ်ဖက် မကောင်းတော့ ဘူး။ နဂိုလူကောင်းပကတိဘဝနဲ့တောင် နင့်ကို မတူဘူး...မတန် ဘူးပြောခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြည်ကြည်လုက ခုလိုအချိန်မှာ နင်နဲ့သူ့သားကို သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ နင်ကင်နေသလား။ ပိုဝေးသွားပြီ...ငါတို့ ကလည်း ခုမှဆိုပြီး သားထွေးလက်ထဲ နှိမ်ဈေးနဲ့ နင့်ကို ထိုးပေးမယ် လို့ကော နင် ထင်လား”

မမလတ် ဘာတွေပြောနေသလဲ...နားမလည်စကားတွေက အဆက်အစပ် မရှိ။ သည်းခံပြီး နားထောင်နေရသည်။ တင်မောင် ဆွေနဲ့ သဘောတူထားသည်တဲ့။ ဟင့်အင်း...မဖြစ်နိုင်။ ဒီကိစ္စကို တော့ ရအောင်ငြင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် မည်သို့သောစကားနှင့် အဆုံးသတ်မလဲ သည်းခံနားထောင်နေရသည်။

“နင် ဘယ်လိုအခြေအနေရောက်ရောက် သားထွေးဆိုတာ နင်နဲ့ မတန်ဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ကြီးခဲ့တဲ့ကောင်လေး။ ဒီကောင်လေး ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးသွမ်းသလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ကလေးကချေနိုင်သလဲ...သိသိကြီးနဲ့ နင် သူ့ကို ချစ်ကြိုက်ရဲတာ ငါ နင့်ကို အံ့သြလို့မဆုံးဘူး မေ့သည်းချစ်”

အပြစ်ဖို့သံနှင့် ပြောသည်။ မေ့သည်း ဘာဆိုတာမှ မပြောဘဲ ထုံပေပေနှင့် နားထောင်နေလိုက်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောညံ့ညံ့ တွေဝေဝေ အဲဒီလူမှာ မာကျောနိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုး ရှိနိုင်သည်။

မောင့်ဆီက ဘာစည်းစိမ်၊ ဘာဥစ္စာမှ မျှော်ကိုးပြီး ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်။ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသော စိတ်တစ်ခုသာ ရှိသည်။

မောင်လည်း သူမကို ဤသို့နည်းနှင့် ချစ်ခဲ့တာလို့ ယုံကြည်သည်။ ဒါကို ဘေးလူတွေ နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ မလွယ်ကူ။

“ကိုတင်မောင်ဆွေက နင့်ကို ချစ်လည်းချစ်တယ်။ ခု နင် ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ဖြစ်သွားတာတောင် လုံးဝ နောက်မဆုတ်ဘဲ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်။ ဒီမှာ မေ့သည်း...လောကမှာ ကိုယ့် ချစ်ထက် သူချစ်က ပိုပြီးကောင်းတယ်။ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာစေ တယ်”

ဒီလောက်တောင် ကောင်းနေရင်လည်း မမလတ်ကို လာချစ် ကြိုက်တဲ့လူတွေအားလုံးထဲက တစ်ယောက်ကို မမလတ် လက်ထပ် လိုက်ပါလားဟု စိတ်ထဲက ပက်ခနဲ ပြောမိသည်။

သူချစ်က ကောင်းတယ်ဆိုရင် လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ်ချစ်တဲ့ လူကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကိုယ့်ကို လာချစ်တဲ့သူကို ပြန်ယူကြမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တကယ်ချစ်တဲ့လူနှင့်မှ နားလည်မှုပေးနိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းတွေကို ခွင့်လွှတ်သည်ခံပေးနိုင်၊ အနစ်နာ ခံပေးနိုင်ကြောင်း... အချစ်အကြောင်း နာနန်းတစ်လုံးမှ နားမလည် သော မိန်းမကြီးကို ရှင်းပြမနေချင်ပေ။

“ငါ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး...မေ့သည်း...ဟွန်း”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်လို့သာပဲ။ ပြောများပြောချင်လျှင် နေဝင်မိုးချုပ်တဲ့အထိ ပြောနေမလားမသိ။

“နင့်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးမယ်။ သားထွေးကို စွန့်လွှတ်မလား၊ ကိုတင်မောင်ဆွေကို လက်ထပ်မလား။ နင် ကြိုက်တာရွေး။ သားထွေးကို အဆက်ဖြတ်မယ်ဆိုရင် ကိုတင်မောင်ဆွေနဲ့ လက်ထပ်

ပေးရေး...မပေးရေး ကိုကိုကြီးနဲ့ငါ ပြန်ညှိပေးမယ်”

“မမလတ်”

မေ့သည်း အလန့်တကြား ဒေါ်သည်။ မမလတ်သည် မေ့သည်းကိုမကြည့်ဘဲ ထိုင်ရာမှထပြီး...

“တို့အိမ်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ ငါတို့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ”

“မမလတ်...မတရားဘူး။ မမလတ် လုံးဝ မတရားဘူး။

သားထွေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေ လာမပြောနဲ့ မေ့သည်း။ တရားတာ...မတရားတာတွေ ပြောနေရအောင် ဒါ...အမှုရင်ဆိုင် နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အေး...ရှင်းရှင်းပဲ ထပ်ပြောမယ်။ ဘာမှအသုံး မကျတဲ့သူနဲ့တော့ နင့်ကို မပေးစားဘူး။ ငါတို့က အကြီးတွေ။ ငါတို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း နင် နာခံရမှာပဲ”

ကျောခိုင်းသွားသော မမလတ်ကိုကြည့်ပြီး မုန်းတီးစိတ် ဖြစ် သွားသည်။ ကိုယ့်ကို ထိခိုက်အောင်လုပ်ခဲ့တုန်းကတောင် မုန်းတီး စိတ် မဖြစ်မိ။ သူများ၏ဘဝရှေ့ရေးကို ခြယ်လှယ်ချင်တိုင်း ခြယ်လှယ်ချင်သော မမလတ်ကို မေ့သည်း ခဏလေးအတွင်း မုန်းသလို ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၂၇)

“ကဲ...နန မမတို့ သွားတော့မယ်။ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်တော့။ စောစောတုန်းက ကိုင်လက်စအင်္ကျီကို အပြီးသစ်ပေးထားလို့ရမလား”

“ရတယ်...မမ...အပွင့်တစ်ပွင့်နဲ့အခက်ပဲ ကျန်တော့တာ”

“အိုအေ...အဲဒါဆိုရင် မမတို့သွားတော့မယ်။ ထမင်းစားနဲ့ကြတော့။ တံခါးထပွင့်ပေးဖို့လည်း နိုးနိုးကြားကြား ရှိပါစေနော်”

နနကို မှာစရာရှိတာမှာပြီး လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းပစ္စယများ ယူလိုက်သည်။ မေ့သည်နှင့်အတူ အဖော်လိုက်မည့်သူက နွယ်နီ ဖြစ်သည်။

နွယ်နီက*မေ့သည် ဆိုင်ဖွင့်ကတည်းက ကူလာခဲ့သည့် ကောင်မလေးမို့ မေ့သည်၏အကြိုက်ကို သိသည်။ တစ်ခုခုနဲ့ လိုက်လျှင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလိုတော့ပေ။

“နွယ်နီကိုလည်း ညီမလို သဘောထားပြီး ပြောလိုဆိုလို့ရပါတယ် မမရဲ့”

“အို...ဒါတော့ဒါပေါ့ မေ့သည်ရယ်။ နွယ်နီကို မယုံကြည်လို့မှ မဟုတ်တာ။ မမလုပ်တဲ့ပွဲလေးမှာ မေ့သည်ကို ရှိစေချင်တာလေ။ ခုဆို ဒီဖက်ရှင်ပွဲလေးက မမရဲ့ပွဲလို့ လူတွေ သိကြပေမယ့် ညီမ နောက်ကွယ်ကနေ ကူညီတာကျတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူးလေ။ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ပွဲမှာ မမပွဲကို ကူညီတဲ့ ညီမလေးကိုလည်း ပွဲထုတ်ချင်တာ”

“မမကတော့လေ”

“မမကတော့မလေနဲ့ မေ့သည်ရဲ့။ မမ ဒီဇိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ တပည့်များစွာထဲမှာ မေ့သည်တစ်ယောက်ပဲ တတ်လွယ်မြင်လွယ်တယ်။ ဒီလို ပါရမီအခံရှိတဲ့သူကို သင်ရတာ မမလည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်။ သင်ရကျိုးလည်းနပ်တယ်”

ဆရာမင်းသက်မောင်၏ကျေးဇူးကြောင့် မေ့သည် ဒီဇိုင်းပညာကို ဖိဖိစီးစီး သင်ဖြစ်သွားသည်။

အစတုန်းကတော့ တော်ရိလျော်ရိ စက်ချုပ်သင်ပြီး စက်ချုပ်မည်။ နောက် အခြေအနေပေးမှ ဒီဇိုင်းဘက်ကူးမည်ဟု စဉ်းစားခဲ့သည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ချာတိတ်ရဲ့ဘဝ ခုံရင်းက ခုံရင်းပဲ။ ဘာမှ အကျိုးရလဒ်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ မင်းပိုကြီးစားသင့်တယ်။ အရင်ကထက် ရှိသမျှစွမ်းအားတွေ နှစ်ဆထုတ်သုံးရမယ်”

အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ...

ဆရာပြောသည့်စကားလုံးကို မေ့သည်။ ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ မေ့သည်ကို စော်ကားလို့ အားမရသေးသည့် အန်တီကြည်က မမသက်တို့ဆီ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် လာခဲ့ပါသေးသည်တဲ့။

မေ့သည်။ ဆေးရုံတက်ရသည့်ကိစ္စကိုလည်း သိပုံမရ။ အိမ်ပြောင်းရေး၊ ရွှေ့ရေးအတွက် အလုပ်လုပ်နေသည့် မမလတ် နှင့် ကတည်းမှ ဘယ်သူ့အကြောမှ မခံတတ်တဲ့ မမလတ်က...

“ဒီမှာ အန်တီကြည်ကြည်လှ...အန်တီရဲ့သား ရွှေထွက်နေရင်တောင် မေ့သည်နဲ့ ပေးစားမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ ဘယ်လောက်ကြွယ်ဝချမ်းသာသာ...ဘယ်လိုစာရိတ္တ၊ ဘယ်လိုအကျင့်စရိုက်ရှိလဲ သိထားတဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် သားထွေးက မက်မောစရာတစ်စက်မှ ကို မရှိတာ”

ဟုပြောခဲ့သလို မေ့သည်အား...

“နင် မလိုချင်တဲ့ ကိုတင်မောင်ဆွေနဲ့ ငါတို့ မပေးစားတော့ဘူး...မေ့သည်။ ဒါပေမဲ့ နင် တစ်ခုပြန်လုပ်ပေး။ သားထွေးကို ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ပါဘူး...ကတိပေး။ ပြီးတော့ သူနှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်လာအောင် ဖြတ်စာရေးလိုက်”

မေ့သည်နှင့်သားထွေးသည် အန်တီကြည်၊ မမလတ်တို့၏ အတ္တတွေ၊ မာန်မာနတွေကြားထဲက မြက်စာပင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဆိုတာ ပတ်သက်လိုက်၊ မပတ်သက်လိုက်နဲ့လို့ အမိနဲ့ပေးစေခိုင်းလို့ရလျှင် ကောင်းလေစွ။

ခုတော့ စတေးခံမြေစာပင်များဖြစ်သော နှလုံးသားတွေက ဘာ ကြေမွလျက်။

သို့သော်...

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အချစ်ဆိုတာ ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်ပြီး အတင်းအကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိတတ်တယ်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာမိတော့ လွတ်သာလွတ်ချလိုက်ပါဆိုသောစကား ရှိသည်။

လူနှစ်ဦး ပေါင်းဖက်ရမှာမှန်ပေမယ့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိသေးသည်။ ဤအသိုင်းအဝိုင်းနှစ်ခုက မမြင်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေလျှင် သူမတို့နှစ်ယောက်ကကော ပျော်ရွှင်နိုင်ပါ့မလား။

မေ့သည်သာ ရူးရှုံးမိုက်မိုက် ဆုံးဖြတ်လျှင် မေ့သည်ထက် ငယ်ရွယ်သောသားထွေးက ပြောစရာတောင်မလို။ ကိုယ့်ထက် ချွေးရှူးဒိုင်းဒိုင်း လုပ်ချင်တာလုပ်ပစ်တတ်သည့် ကောင်လေး။ မိခင်သောတာသော နားမလည်ဘဲ လုပ်ချင်တာလုပ်ပစ်မည့်သူ။

အတ္တကြီးသော အန်တီကြည်၊ မာန်မာနကြီးသော မမလတ်၊ ဒေါသကြီးသော သားထွေးတို့ရဲ့ကြားမှာရှိနေတဲ့ သူမကကော မသင့်မြတ်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ မည်သို့ ရပ်တည်ရမည်နည်း။

ကိုယ့်အတွက်ထက် အထူးသဖြင့် သားထွေးအတွက် ပိုပြီး စဉ်းစားရသည်။ သားထွေးဆိုတာ သူမထက် အသက် (၃)နှစ်ငယ်သည်။ (၁၉) နှစ်ကျော်ကျော် ကောင်လေးတစ်ယောက်။

သူမကို နီးစပ်လို့ ချစ်တာလား၊ ကောက်ရိုးမီးလို ချစ်တာလား

ဆိုတာ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိ။ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှန်းမသိချိန် ကိုယ်က ကော စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုမရှိဘဲ လူမိုက်အားပေးလုပ်သင့်သလား။

ထိုသို့ဆိုလျှင် အန်တီကြည် ပြောခဲ့သလို ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ် သော သူ့ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းသည်နှင့် မခြားနားပါလား။

ကောက်ရိုးမီးလိုအချစ်မျိုးသာဖြစ်ခဲ့လျှင် မကြည်ဖြူသော အသိုင်းအဝိုင်းနှစ်ခုကြားတွင် သားထွေး သူမကို စိတ်ပျက်လာမည်။ ကြာလာလေလေ ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မြင်တော့မည်။ ချစ်တဲ့သူက နေ မုန်းတဲ့သူအဖြစ် လျင်မြန်စွာ ရောက်သွားမည်။

စဉ်းစားစမ်း...မေ့သည်းချစ်။

ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်မထွေးဘဲ ဟိုဘက်ဒီဘက် အဘက်ဘက်ကို စဉ်းစားပေးရတာ ကြာလာတော့ မေ့သည်းချစ် ရှု ကောင်းရှုချင်လာ သည်။

သားထွေးအပေါ် သူမ ချစ်ပေမယ့် သားထွေးရဲ့အချစ်ကိုတော့ သူ မယုံကြည်ပေ။ သူ့အပေါ် အမြဲတမ်း အလိုလိုက်သူ၊ ဘာလုပ် လုပ် အပြစ်မတင်သော မေ့သည်းအပေါ် လူငယ်စိတ်နှင့် သားထွေး သာယာသွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုသို့ တွေဝေသောအတွေး ဝင်လာသောအခါ ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသည်။ အချစ်ကို အချစ်လို့ မသတ် မှတ်ဘဲ ဟိုတွေးဒီတွေး တွေဝေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်းတီး လာသည်။

မပတ်သက်ပါနဲ့တော့ ဖြတ်စာပေးပြီး သူ မမြင်ရာအရပ်က

သူ့ကို ချောင်းကြည့်မိခဲ့သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်းတီး ဝံ့သည်။

အဆိုဆုံးတစ်ခုကတော့ ကိုယ်သည် နားလေးသော အိမ်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သောအခါ ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် ပို၍ နှိပ်မာလာသည်။

တို့... ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ မောင်ရယ်။ ပြောတဲ့ အခါ တွန့်ခဲခဲ့ဖြစ်သွားမည့် သားထွေး၏ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ယောင် ကြည့်ရင်း ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်မမှားပါဘူးဟု မာန်တင်းမိပြန်သည်။

နောက် (၂)နှစ်ခန့်အကြာ သားထွေးသည် အောင်မြင်ကျော် ကြားသော အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သလို ကိုယ်ကလည်း တော်ဝန်းကျင်ဟောင်းကို မေ့ပျောက်၍ ဒီဇိုင်းပညာကို အပတ် ကကုတ် ကြိုးစားသင်ယူသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သင်တန်းဆရာမ၏အိမ်တွင် ဆရာမ၏ ဝေယျာဝစ္စအားလုံးကို မေ့သည်းမညူ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ပညာတစ်ခုကို မရရအောင် 'ရှူးချင် နှုတ်ကပ်၊ သွပ်ချင်မှု၍ချောင်း' နည်းဖြင့်ရအောင် သင်ယူခဲ့သည်။

ဆရာမင်းသက်မောင်ကို ရည်စူး၍ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ရှိခိုး တန်တော့အိပ်ခဲ့သည်။

ဒုတော့ ဒုက္ခိတပင်ဖြစ်လင့်ကစား မေ့သည်းချစ်သည် ဒီဇိုင်း ဆောက်ကတွင် တစ်နေရာတော့ ရခဲ့လေပြီ။ ချစ်သူသည်လည်း သူ ချစ်သောကောင်မလေးနှင့် ဘဝလက်တွဲခွင့်ရခဲ့ပြီမို့ မေ့သည်း သူ အတွက် ဝမ်းသာပေးလိုက်ပါသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရွယ်လည်းညီ၊ အလှချင်းညီ

တော့ နေနှင့်လ၊ ရွှေနှင့်မြပမာ။

တို့...ဝမ်းသာပေးပါတယ် သားထွေးရယ်ဆိုတာက မနာလိုခြင်း လုံးဝမပါဘဲ မုဒိတာပွားပေးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ငါနှင့် မပေါင်းရလို့ သူ ဘာဖြစ်ပါစေ၊ ညာဖြစ်ပါစေဆိုသည့် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်များ မေ့သည်းချစ်၏စိတ်တွင်း၌ မရှိပါ။ နဂိုကတည်းက သူများအပေါ် သည်းခံခဲ့၊ အားနာတတ်ခဲ့သူမို့ အန်တီကြည့်အပေါ်လည်း ကြာကြာစိတ်ဆိုးခြင်း မဖြစ်မိပါ။ မမလတ်တို့ကိုလည်း အပြစ်မတင်တော့ပါ။ သားထွေးကိုလည်း တခြားသူနဲ့ ချစ်သွား၍ စိတ်မနာပါ။

အရာရာတိုင်းသည် အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ရသလို ဖြစ်လာသမျှတို့သည် အချည်းနီး၊ အကျိုးမဲ့မဟုတ်တန်ရာ။

“ကဲ...တက်...နွယ်နီ...နောက်တောင်... နှိမ့်မလား”

ပိုဒေါင်ထဲကကားကို မောင်းထွက်လာပြီး တိုက်ခန်းရှေ့မှာ စောင့်နေသော နွယ်နီကို စောင့်ခေါ်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်သည်။

သူတို့ကား လမ်းသွယ်ကြား၏ညာဘက်သို့ ထွက်သွားစဉ် မရှေးမနှောင်း လမ်းသွယ်ဘယ်ဘက်မှာ အဖြူရောင်အငှားကား တစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်သည်။

သားထွေး ကားပေါ်က အလောတကြီး ဆင်းလိုက်သည်။ ကားသမားကလည်း အင်းစိန်အိမ်မှ မမလတ်ကို ဤတိုက်ခန်းသို့ မကြာခဏ လိုက်ပို့ပေးဖူးတာမို့ မေ့သည်းချစ်နေသည့် တိုက်ခန်းဆီသို့ သားထွေးအား လိုက်ပြရန် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်စဉ်...

“တိ...တိ...တိ”

“ဟာ...အရေးထဲ”

ခါးကြားထဲတွင် ထိုးထည့်ထားသည့်ဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်ပြီး ဖုန်းကိုယူကြည့်လိုက်တော့ နိုင်လင်းဆီက ဖြစ်နေသည်။

အခန်း (၂၀)

“ငါ ထင်တယ်...ငါ ထင်တယ်”

“ထင်တယ်လုပ်မနေနဲ့ နိုင်လင်း၊ ငါ ဘယ်လိုမှ လာလို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ကတည်းက မင်း ငါ့ကိုပြောရင်တစ်မျိုး။ ခုမှတော့ ငါလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာမှမတတ်နိုင်လို့ မရဘူး...သားထွေး၊ မင်း တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ကွာ။ ပွဲက (၇)နာရီစမယ်ဆိုပေမယ့် သီချင်းဆိုတာက (၉)နာရီမှ တခြားပွဲတချို့မှာတော့ တစ်နာရီအလိုမှ သိရင်တောင် မင်းဖြစ်အောင် လုပ်သေးတာပဲ။ ဒါတော့ ရအောင်စီစဉ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်...နိုင်လင်း”

“ဟယ်လို...ဟယ်လို...ကျွတ်...ဒီကောင်တော့ကွာ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားသော နိုင်လင်းကြောင့် သားထွေး စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သို့သော် လတ်တလောက်စွာကို သတိရလိုက်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်ခြင်းကို အာရုံထဲမထည့်မိပေ။

အဆိုတော်ဖြစ်ခါစကစလို့ ယခုအောင်မြင်တဲ့အချိန်ထိ သူ့ဘက်က ပျက်ကွက်မှု ဘာမှမရှိခဲ့ပေ။ ယခုကိစ္စမှာတော့ သူ့ဘက်ကွက်ရမည်ထင်၏။

“မ”ရဲ့မျက်နှာကိုမြင်လျှင် အရာအားလုံး မေ့ပျောက်သွားလား။ “မ”မျက်နှာကိုပဲ ထိုင်ကြည့်ရင်း လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေမလား။

သတိရလိုက်တာ မရယ်...။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

ကားဆရာက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ရောက်တော့ တံခါးကို ဘဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်သည်။

ဒီနေ့မှာ ဒီကားဆရာနှင့် တွေ့မိတာလည်း သူ့အတွက် ဘုရားသိကြားမခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် သွားခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားသော တက္ကစီနှင့် သွားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို အဆင်ပြေချောမွေ့ဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ခုတော့ ထိုင်ရှိခိုးချင်စိတ်တောင်ပေါက်သွားသည်။ မမလတ်တို့၏တိုက်ခန်းရှိတဲ့နေရာကို သိရုံမက မမလတ်ကို မကြာခဏ လိုက်ပို့ပေးရသည့် ဤတိုက်ခန်းကိုလည်း ကားဆရာက သိနေသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ထိုသို့သော စပ်စုတတ်သောလူမျိုးနှင့် ဆုံရသည်မှာ စုံစမ်းနေသူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် သိပ်ကို အကျိုးရှိစေပါသည်။

မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ပြုလုပ်သည့်ရိုးပွဲသည် ဒီနေ့ဆိုတာ မနေ့က သိ သူ သတိရမိသည်။ သို့သော် မေ့သည်း၏ကိစ္စ ဝင်လာသော

အခါ သူ့ခေါင်းထဲတွင် မှေ့သည်းကလွဲ၍ ဘာမှမရှိတော့ပေ။
 အိမ်မှာရှိနေချိန်မျိုးဆိုလျှင်တော့ ဘယ်နေ့မှာ ဘာပွဲရှိတယ်။
 ဘယ်နေ့မှာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မေမေက သတိပေးနေသည်။
 ထို့ကြောင့် ခေါင်းရှုပ်ခံကာ ဘာမှ ခေါင်းထဲထည့်ထားစရာ မလို။
 ကိုယ့်ဂီတကိစ္စကို ခေါင်းထဲထည့်ထား၍ရသည်။
 တကယ်တော့ သူ ဤသို့ အောင်မြင်သော အဆိုတော်
 တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ ကိုယ်၏ဝါသနာက (၄၅) ရာခိုင်နှုန်း
 လောက်သာ ပါဝင်သည်။ မေမေ၏ ကြီးပမ်းပေးမှု၊ စီစဉ်ပေးမှု၊
 ဆက်သွယ်ပေးမှုတွေကတော့ ပို၍များသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း...
 “ငါ့ကြောင့် မင်း ဒီလိုအောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့လူ ဖြစ်တာ”
 ဟု မေမေက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
 သို့သော် အောင်မြင်မှုဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့စန်းဇာတာနှင့်လည်း
 သက်ဆိုင်သည်။ ရရှိလာသော အောင်မြင်မှုသည်လည်း အရှိန်အတိ
 ကြီးမားလျှင် ကြီးမားသလောက် အောင်မြင်သူကို ဖိစီးနှိပ်စက်
 သည်။ ဘောင်နှင့်နေရသောဘဝကို ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုက်ခဲ့သော
 သားထွေးအတွက် အောင်မြင်လာလေလေ အသက်ရှူကျပ်လေလေ။
 ခုတော့ *မ* နှင့်သာ ဆုံဆည်းခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် အောင်မြင်မှု
 ကို ဘေးချိတ်ထားသင့်လျှင် ဘေးချိတ်ရမည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို
 ကိုယ့်ဂီတ၊ ကိုယ့်အနုပညာကိုတော့ ခံစားနားဆင်စေချင်သည်။
 သူ သိချင်းဆိုသည့်အခါ မယုံနိုင်စရာအကြည့်နှင့် ကြည့်နေ
 မလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပန်းပေါ်တွင် ခေါင်းတင်မှီရင်း သူ့အနုပညာ
 ကို အားပေးအားမြှောက်ပြုမလား။

တွေ့ချင်လိုက်တာ *မ* ရယ်။ ခုဆို *မ* ရဲ့ရုပ်သွင်က ဘယ်လို
 ပုံစံရှိနေမလဲ။ မောင်... တွေ့ချင်လိုက်တာ။
 “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲရှင်”
 “ကျွန်တော်...”
 “အယ်... သိပြီ... သိပြီ... မမသက်ကို လာလာဖို့ပေးတဲ့
 ဦးလေးကြီး... ဟင်... သူ... သူက အဆိုတော် DJ သားထွေး...
 ဟယ်... နုနု... အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဆို”
 တံခါးပေါက်ကို လာဖွင့်ပေးသော အမျိုးသမီးငယ်သည်
 အင်္ကျီချုပ်လက်စအင်္ကျီကို ကိုင်ထားသည်။
 ဝတ်ကျော့တန်းကျော့မေးရင်း ကားသမားကို ကြည့်သည်။
 နောက် ကားသမား၏ဘေးတွင် ရပ်နေသော သူ့ကိုမြင်တော့
 လက်ညှိုးထိုးရင်း တအံ့တဩ ပြောသည်။
 ယခုတော့ သူ့ရဲ့ခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ် မရှိတော့။ မျက်စိတွင်
 မျက်မှန်တပ်ဖို့ သတိမရတော့။ အမျိုးသမီးငယ်ကို နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြ
 ရင်း အခန်းထဲသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
 တံခါးပေါက်က တစ်ဝက်သာ ဖွင့်ထားသဖြင့် အထဲတွင်
 နောက်ထပ်လူရှိသေးလား၊ မရှိသေးလား ခန့်မှန်း၍ မရပေ။
 “ဝမ်းသာလိုက်တာ... အစ်ကိုရဲ့ပရိသတ်ပါရှင်။ ညီမကို
 အော်တိုလေးရေးပေးပါလားရှင်”
 “အော်တိုရေးခိုင်းတာလည်း ရေးခိုင်းပေါ့... မနုနုရေး
 သားထွေးက မမှေ့သည်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့တဲ့”
 “ရှင်... မမနဲ့... ဟုတ်လား။ အစ်ကိုနဲ့မမက သိတယ်ပေါ့...”

ဟုတ်လား။ ဟယ်...ပျော်စရာကြီးတော်"

သူတို့ရဲ့ဆိုင်ရှင်အစ်မဖြစ်သူက သားထွေးနှင့် သိသည်။ သားထွေးက ပ...တက လာတွေ့ရသည်ဆိုတော့ နုနု မမကို အထင်တွေကြီးသွားရသည်။

ဒီလိုပါပဲ...မမသည် အောင်မြင်ကျော်ကြားသည့် လူတော်တော်များများနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသော်လည်း ဘယ်သူနဲ့သိလို့ ဘယ်ဝါနှင့်သိလို့ဆိုပြီး ဘယ်တော့မှ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ မပြောတတ်ပေ။

"ဟုတ်တယ်...မမနဲ့သိတာ ကြာလှပါပြီ။ တံခါးလေး တစ်ချက် ခဏလောက်ဖွင့်ပေးလို့မရဘူးလားခင်ဗျာ"

"ရှင်...အယ်...အဲဒါကလေး"

နာမည်ကြီးသော အဆိုတော်တစ်ယောက် လာရှာတာကို မနို့ပါဘူးဟု ငြင်းလွှတ်ဖို့ အားနာသည်။ ပါးစပ်ကထွက်ဖို့ ရုတ်တရက် မထွက်ပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကားသမားရဲ့မျက်နှာသို့ တစ်ချက်ကြည့်...နောက်...သားထွေးဘက်သို့ အားတုံအားနာကြည့်ရင်း...

"မမကလေး...ခုပဲ အပြင်ထွက်သွားတာရှင်...ခုလေးတင်ပဲ အစ်ကိုနဲ့ အဝင်အထွက်ပဲ လွဲသွားတယ်ထင်တယ်"

"ဗျာ"

"ဟုတ်တယ်ရှင်...အားနာလိုက်တာရှင်...ဟိုနားဒီနားဆိုရင်လည်း ထိုင်စောင့်ပါဦးလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီည မမက ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာမှာ။ ဟိုညစွာလေ...မနက်ဖြန် ပြန်လာခဲ့ပါလားရှင်"

အားနာနာနှင့် နောက်တစ်ရက်သို့ ချိန်းလိုက်ရသည်။ အဆိုတော်သားထွေး၏ဟန်မှာ မမကို အပူတပြင်း တွေ့ချင်ဟန်ရှိ နုနုမှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြ၊ တစ်ဆက်တည်း အလုပ်...ကိစ္စဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

"ဟိုလေ...သိပ်အရေးကြီးတဲ့စကား ထားခဲ့လို့ရမယ်ဆိုရင် ထားခဲ့လေ...မမလာရင် ပြောလိုက်မယ်လေ"

"ဘယ်သွားတာလဲခင်ဗျ"

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်လာမည်ဆိုတော့ စပ်စုတယ်ဟု ထင်ချင်ထင်။ သားထွေး သိချင်တာကို မေးပစ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့် သူ့ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ...

"အလုပ်ကိစ္စပဲရှင်...လိုက်သွားရင်လည်း တွေ့မတွေ့တော့ နုနုလည်း မပြောတတ်ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ...ဘယ်သွားလဲသိရရင် ရပါပြီ။ ကျွန်တော် အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ"

မောကြီးပန်းကြီးရောက်လာပြီးမှ ကိုယ်မျှော်လင့်သောလူက ရှိမနေတော့ အားခဲထားသော မျှော်လင့်ချက်တို့သည် ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ တစ်နေကုန် သွားလာရ၊ ပြောရဆိုရနှင့် နှုံးခွေကာ ယိုင်လှလှ။ နောက်ဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်မဟုတ်ပေမယ့် မေးလိုက်သည်။

သေချာတာက ဒီနေ့မှာ လုံးဝလုံးဝ တွေ့ဖို့အခွင့်အလမ်း မရှိ

တော့ခြင်းရယ်ပါ။ စိုးရိမ်မိသည်။ သူ့လာတယ်လို့ ကောင်မလေးက မေ့သည်းလာလျှင် ဘေချာပေါက်ပြောပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ မေ့ချင်သော မေ့သည်းကို ကြိုတင်ရှောင်ပုန်းချိန် ပေးလိုက်သလိုမျိုး အပြစ်မခံနိုင်ပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မလာမချင်း စောင့်နေလိုက်ချင်သည်။ တခြားသော ခရီးသည်တွေ မတင်နိုင်ဘဲ သူ့နောက်သို့ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း လိုက်နေရသော ကားဆရာကို လည်း အားနာသည်။

“မမက မျှော်စင်ကျွန်းမှာလုပ်တဲ့ ဖက်ရှင်ဒီနိုင်းရှိုးပွဲကို သွားတာရင့်”

“ဘယ်...ဘယ်ကို”

သားထွေး နားကြားမှားတယ်ထင်ပြီး ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ည (၇)နာရီ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ဖက်ရှင်ပြပွဲရှိတယ်လေး။ အဲဒီပြပွဲမှာ မမရဲ့ဆရာမက သူ့ဝတ်စုံတွေပြတော့ မမကို ကူညီပေး ခေါ်ထားတာ။ သူ့ဆရာမပွဲဆိုတော့ ညဉ့်နက်ထိ နေချင်နေမှာလေး။ အဲဒါကြောင့်...”

“ကျေးဇူးပဲ...ညီမလေး...ကျေးဇူးပဲနော်”

“ဟင်...မနက်ဖြန် မလာတော့ဘူးလား။ ဘာပြောထား ခဲ့မလဲ။ ဘာပြောပေးရမလဲ...အားမနာနဲ့နော်”

“ရပြီ...ညီမလေး”

ရုတ်တရက်ကြီး ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်နေသော သားထွေး ကို ကားဆရာကော ကောင်မလေးကပါ ရူးများရူးသွားပြီလား အတွေးနှင့် တအံ့တဩကြီး ကြည့်သည်။

သားထွေး ကောင်မလေးကို ထပ်ခါထပ်ခါ လက်ပြပြီး အောက်ထပ်လှေကားထစ်များဆီသို့ ဖျတ်လတ်တက်ကြွစွာ ခုန်ဆင်း ခဲ့သည်။ ကားဆရာမှာ အံ့ဩဟန်၊ နားမလည်ဟန်နှင့်ကြည့်ရင်း ပြေးဆင်းလာသော်လည်း ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဆင်းနေသော သားထွေး၏ခြေလှမ်းတွေကို လိုက်မမိပေ။

“ဟယ်လို”

“နိုင်လင်း...(၁၅)မိနစ်အတွင်း ငါ မင်းဆီကို ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်။ မင်း ငါ့ကို စောင့်နေ”

“ဟေ့...သားထွေး”

တစ်ဘက်မှ နိုင်လင်းသည်လည်း စောစောကနှင့် ဆန့်ကျင် သောလေသံနှင့် ဖုန်းဆက်လာသော သားထွေးကို နားမလည်နိုင်ပေ။

“အစ်ကို့ရေ...ကျွန်တော်တော့ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဘူးဗျာ။ အစ်ကို့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

ဘာကိုကျေးဇူးတင်သည်လည်းမသိ။ ကားဆရာခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်လိုက်သည်။ သူ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်လုံး မြင်တွေ့ ခဲ့ရသလောက် သူ့ကူညီခဲ့သည့်ကိစ္စတိုင်း တစ်ခုမှ အရာမထင်တာ ကို တွေ့သည်။

နောက်ဆုံး ဂိတ်ဆုံးဖြစ်သော မေ့သည်းချစ်၏တိုက်ခန်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တွေ့ချင်သော မေ့သည်းချစ်က ရှိမနေပေ။

သို့သော် အဆိုတော်သားထွေးက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သည် ဘဒ္ဒတ္တပြောနေတော့ ကားဆရာ နေရတာတောင် ကျွဲလာသည်။

နိုင်လင်း၏အိမ်တွင်ပဲ ရေမှိုးချိုး ပြင်ဆင်လိုက်ရသည်။ အဝတ်

အစားကိုတော့ နိုင်လင်းအိမ်အနီးမှာရှိသော shopping mall အသေးစားကနေ ဝယ်ယူလိုက်သည်။

နိုင်လင်းကတော့ သူလုပ်သမျှတိုင်းကို ပါးစပ်ဟ၍ တအံ့ တပြည်လိုက်ကြည့်ရင်း...

“ငါ ကြားထားတဲ့သတင်းတွေ ဒီနေ့ စုံမှစုံ။ မင်းကို မေးစရာ တွေလည်း အများကြီး။ ပြောစရာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်... သားထွေး၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ရှိုးပွဲမှာ သရဖီလည်း ရှိုးလျှောက်မှာနော်”

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဟူ၍ အရေးမကြီးသလို ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒါတွေထက် အရေးကြီးတာက မျှော်စင်ကျွန်းထဲ ငါတို့ စောစောလေးရောက်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုပြန်သည်။

“မြန်မြန်လာစမ်းပါကွာ...မင်းကလဲ”

“ဘာလို့ ဒီလောက်လောနေတာလဲ သားထွေးရာ...ငါတို့ သီချင်းဆိုဖို့ကဏ္ဍက အဝေးကြီးလိုသေးတယ်...အေးဆေးပေါ့”

“မအေးဆေးနိုင်ဘူး...ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်။ ဟာ...ဆောရီး...အစ်မ”

နိုင်လင်းကို လှည့်ဖြေရင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တိုက်မိ သဖြင့် သားထွေး ခပ်လောလော တောင်းပန်လိုက်သည်။ ကိုယ့် အလုပ်နှင့်ကိုယ်ရှုပ်နေသော နောက်ဘက်ခြမ်းသို့ ပတ်ဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၉)

“ရှိုးပွဲလေးပြီးအောင် ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး မေ့သည်ရယ်။ တစ်ခါတလေမှ ကြုံရတဲ့ပွဲကို ရောက်တုန်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေါ့” ကိုယ့်ဆရာမဖြစ်သူကို ဟန်ဆောင်ပြီးနှင့် နေပါ့မယ်လို့တောင် မေ့သည် မပြောနိုင်ပေ။

စောစောက ကိုယ်ချုပ်ပေးထားသော ဝတ်စုံနှင့် မော်ဒယ်မ လေး သရဖီကို ဤအခမ်းအနားတွင် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သရဖီသာရှိလျှင် သူသည်လည်း ဤပွဲ၏ တစ်နေရာရာတွင် ရှိနေ နိုင်သည့်အသိနှင့် မေ့သည် မြန်မြန်ထွက်သွားချင်သည်။

“မမမေ့သည်...ပြန်တော့မယ်ဆို”

“ဟင်...ဟိုလေ”

ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ရှေ့သို့အရောက် လာရောက်နှုတ်ဆက် သော သရဖီကြောင့် မေ့သည် ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။

မော်ဒယ်နှင့်ဒီဇိုင်းမှာတို့သည် အပြန်အလှန်ပတ်သက်မှု၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပတ်သက်မှုရှိနေရာ သူမကို သရဖီ သီနေ တာလည်းမဆန်း။

သီတယ်ဆိုပေမယ့် အရမ်းသိနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ မျက်မှန်းတန်းမိခြင်းရယ်ပါ။ မေ့သည်းရဲ့ဝတ်စုံကို နာမည်ကြီး မင်းသမီးတွေတောင် တကူးတက မှာရသည်ဆိုတော့ သရဖီတို့ ကိုယ့်ကို လေးလေးစားစား ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်တာ မဆန်းကြယ်။

မေ့သည်း ဘယ်ကိုမှ မျက်လုံးမကစားရဲဘဲ...

“ဟုတ်တယ်...ညီမ၊ ဟိုလေ...ဆိုင်မှာ အရေးတကြီး လက်စသတ်စရာရှိသေးလို့ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

မေ့သည်း ဆရာမကိုပဲ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် နှုတ်ဆက် ပြီး ပြန်ဖို့အားချင်းစီစဉ်တော့သည်။ ကိုယ့်စောနှင့်ကိုယ် ခပ်သွက် သွက်ထွက်ခဲ့စဉ် နောက်ဘက်မှ ဝင်လာသူနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်မိ သည်။

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ တောင်းပန်စကားကိုဆိုဖို့ သတိမရ၊ နားကျပ်မတပ်ထားသဖြင့် တစ်ဖက်က တောင်းပန်စကား ဆိုလား မဆိုလား မသိ။

လူတိုင်းကတော့ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်အာရုံနှင့် အလုပ်လုပ် ကြတာမို့ သူ့မှာလည်း အပြစ်မရှိ။ ဒီလောက် တိုက်မိခိုက်မိခြင်းကို လည်း ရန်တွေ့နေရတာလည်း နိုင်ငံကြီးသားမပီသရာကျစ၏။

အပြန်လမ်းတွင် နွယ်နီက...

“စောစောတုန်းက သရဖီက အဆိုတော် DJ သားထွေးရဲ့ ကောင်မလေးမလား...မမ”

“.....”

“အဝင်ပေါက်နားမှာ သားထွေးကို တွေ့ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အထွက်ပေါက်နားမှာ မမနဲ့ရှောင်လိုက် တဲ့ အင်္ကျီအဖြူနဲ့လေ...သတိမထားမိလိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟင်...

နွယ်နီစကားကြောင့် သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်မိတာ ဘာ ကြောင့်လဲ။ မရေရာ။ ကိုယ့်ကို မတွေ့မြင်လိုက်ရ၍ စိတ်သက်သာ ရာရသွားတာလား။ သူ့ကို ကိုယ်မတွေ့လိုက်ရလို့ စိတ်အေးသွားတာ လား။ ဘာရယ်တော့ မသိ။

အနုပညာလမ်းကြောင်းထက်မှာ လျှောက်လှမ်းနေကြသူတွေရှိ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့၊ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာတွင် တွေ့ဆုံ မိင်သည်။ ယခုထက်ထိတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ဆုံမှုမျိုးတော့ မရှိသေးပေ။

မတော်တဆ တွေ့ဆုံမှုရှိလာခဲ့လျှင် မည်သို့ ရင်ဆိုင်လိုက်မယ် ဟဲ့ဟဲ့ ကြိုတင်တွေးဆထားတာမျိုးမရှိဘဲ သူပါတဲ့ပွဲဆိုလျှင် ကြွက် ဘွင်းပေါက်ထဲထိတောင် ပြေးဝင်ပုန်းအောင်းချင်နေသည်။

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်အားမရပေမယ့် မတတ်နိုင်ပေ။ သူ့မဟာ ဘန်ဆောင်မကောင်းသူတစ်ယောက်။ လူအများကြီးရဲ့ရှေ့မှာ အရှက် ဘာကွဲဖြစ်ရလျှင် မကောင်းပေ။ ထို့ကြောင့် ရှောင်နေတာက

ပိုကောင်းနေသလား မသိပေ။

တိုက်ခန်းသို့ပြန်ရောက်တော့ နုနုက...

“မမ...မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

လက်ထဲကပစ္စည်းတွေ လာကူသည်သော နုနုကို နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်သည်။ နွယ်နီက စောစောတုန်းက ယူသွားသည့် ပစ္စည်းတွေကိုထုတ်ပြီး သူ့နေရာနှင့်သူ ပြန်ထားနေသည်။

“ဟို...ဟိုလေ...သားထွေးကိုလေ”

“ဘာရယ်”

အင်္ကျီလဲဖို့လျှောက်သွားစဉ် နောက်ဘက်ကစကားကြောင့် မေ့သည်း ခြေလှမ်းတွေတောင် ရပ်လုလု ဖြစ်သွားသည်။

“သားထွေးလား...မမတော့ မတွေ့... ငါတော့ တွေ့တယ်။ သူ သီချင်းဆိုဖို့လေ...အဆိုတော်တွေ ဖျော်ဖြေမယ့်ပွဲမှာ သားထွေးရှိတာ ဆန်းလို့လား...နုနုရယ်...နှင့်ကလဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်သေးတာလဲ နုနု...နွယ်နီပြောတာ အမှန်ပဲလေ။ ဘာမှအရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စကို ဘာခေါင်းရှုပ်ခံနေတာလဲ။ ထမင်းစားပြီးပြီမလား...ဒီအထုပ်ထဲက ဝတ်စုံကိုထုတ်ပြီး ချိတ်လိုက်တော့။ ကြေမ္မာသွားလိမ့်မယ်”

မေ့သည်း စကားကို ဖြတ်ချပစ်ချင်တာမို့ နုနုကို အလုပ်ပါ တစ်စပ်တည်း ပေးခဲ့ပြီး အဝတ်သွားလဲလိုက်သည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် ကြာကြာနေလျှင် စိတ်အိုက်ရသည်။ အိမ်နေရင်း

အဝတ်အစား ပြောင်းဝတ်လိုက်မှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည်။

“ဟိုအင်္ကျီ...လာယူသွားပြီလား နုနု”

စောစောတုန်းက ထိုးခဲ့ခိုင်းသည့်ဝတ်စုံများ ဒီနေ့မကူးခင် လာယူမည်ဆိုထားသောကြောင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။ နုနုက မေ့သည်း ထုတ်ခိုင်းသည့်အင်္ကျီကို မထုတ်သေးဘဲ အထုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ထားပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“အင်္ကျီတော့ လာမယူဘူး။ မမ...ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့...ဘာဖြစ်သလဲ”

မေ့သည်း လက်ထန်းမပါသည့် ကျောမီပါသောရံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟိုလေ...မမသက်ကို လာပို့တတ်တဲ့ တက္ကစီဆရာ

သာတယ်”

“ဟုတ်လား...ဘာပေးခိုင်းတာလဲ။ ဘာမှာသွားသေးတာ

လဲ”

“မဟုတ်ဘူး...ဟိုလေ...ကားဆရာနဲ့ပါလာတဲ့သူက ဘယ်သူလို့ မမ ထင်သလဲ”

“ကျွတ်...နုနုကတော့လေ...ငါက နားသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုနေမှ စကားကို ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နဲ့။ ဘာလဲ... မလတ် ပါလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး...သားထွေး ပါလာတာ”

“ဘယ်သူ”

“သားထွေး”

“ဟဲ့... နွယ်နီ... နားကျပ်ယူပေးစမ်း”

ကိုယ်ကြားချင်တာကြားပြီး အကြားမှားတာမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ မေ့သည်။ နွယ်နီကို နားကျပ်လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ နွယ်နီ ယူလာပေးသော နားကျပ်ကို နားတွင် ကတုန်ကယင် တပ်လိုက်ရင်း

“သားထွေး... ဟုတ်လား... နင် နောက်နေတာလား... နုနု

ဒါမျိုး မနောက်နဲ့နော်... တို့... မကြိုက်ဘူး”

“မမရယ်... နောက်စရာလား။ တကယ်ရောက်လာတာ။

ဟိုကားဆရာနဲ့လေ... မမကို လာရှာတယ်ပြောပေးပါတဲ့”

“နောက်ကော”

သူမက အေးဆေးပေမယ့် ခပ်ပေါပေါနေတတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် နုနု သူမကို စနောက်တာတော့... ဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် နုနုဘေးသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားရင်း မေးလိုက်သည်။

စက်ခုံဘေးတွင် ရပ်နေသော နွယ်နီကလည်း တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်နေရာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။

“မမ မျှော်စင်ကျွန်းကိုသွားတယ်ဆိုတော့ ကျေးဇူးပဲတဲ့။ မမနဲ့ အရေးတကြီး တွေ့စရာရှိလို့တဲ့။ ဘာမှတော့ မမှာခဲ့ဘူး။ မမလည်း မျှော်စင်ကျွန်းသွားတယ်။ သားထွေးလည်း မျှော်စင်ကျွန်းကို ရောက် ခဲ့တယ်ဆိုတော့ ညီမထင်တာ မမတို့ တွေ့ခဲ့ကြပြီလို့... မတွေ့ခဲ့ကြ ဘူးလား”

နုနုရဲ့မေးခွန်းကို မေ့သည်။ မဖြေမိ။ ဖြေဖို့ လိုအပ်သည်

မထင်။ အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ယောက်လို စောစော က ထိုင်ခဲ့သော မတ်တတ်ထိုင်ခုံဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားခဲ့ သည်။

ထိုင်ချလိုက်မိမှန်း မသိ။ ဘာမှမဖြေဘဲ လှည့်ထွက်လာသော သူမကို တအံ့တဩကြည့်နေသော နုနုနှင့်နွယ်နီကိုလည်း မျက်စိထဲ မမြင်မိပေ။

မြင်တတ်သော အမြင်အာရုံ တချို့ တဒဂ် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ သလား။

မမလတ်လာတတ်သော ကားသမားနှင့်ဆိုတော့ သားထွေး အား သူ မရှိသည့်နေရာကို ပြောပြညွှန်ပြလိုက်သူမှာ မမသက်လား။ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ဘာကြောင့်လဲ။

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

သူပဲ မပတ်သက်ပါနဲ့ အထပ်ထပ် ကတိတောင်းခဲ့သူက သူ ကတိကို သူဖောက်ဖျက်ပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ နုနုကလည်း ကားသမားကြီးပါနေသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

ဤသို့ သေချာလျှင် သားထွေး ဒီသို့ရောက်လာခြင်းကို မမလတ် မသိဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

မပတ်သက်နှင့်ဟု တားချင်တဲ့အခါတားပြီး ပတ်သက်လိုက် ပါဟု အမျိုးမျိုး ပြောနေရအောင် သူမသည် စိတ်ခံစားချက်မရှိသော သက်မဲ့ရုပ်လို့ ထင်နေလေသလား။

ဒါနဲ့ မမသက်ဆီ သားထွေးက ဘာကြောင့်ရောက်သွားတော

လဲ။ သူမလည်း လက်ထပ်ရမည့် သက်ဆိုင်သူရှိနေတာကို။ သူမနှင့် ပြန်လည်ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားသည်ဆိုတော့ သားထွေးကကော သူမကို ကစားဖို့ ကြိုးစားတာလား။

ယခုမှ အဖြစ်အပျက်အစုံကို သိရ၍ တောင်းပန်ချင်ပုံ သက်သက်လား။ ဟုတ်မှာပါ။ ဒီအတွေးပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

တခြားအကြောင်းဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည့်အကြောင်း ဘာမှ မရှိပေ။ သူပတ်သက်ချင်လို့ ကိုယ်ပြန်ပတ်သက်ရအောင် အဖြစ်အပျက်သည် ဒီလောက်ထိ ရိုးစင်းလို့လား။

ထို့ကြောင့် သူမ ရှောင်ထွက်သွားစရာမလို။ အမှတ်မရှိ ရင်ခုန်သံမြန်နေစရာ မလို။ သူ လာတောင်းပန်လျှင် ကြေအေးပေးမည်။ ဒါသည် သူမအတွက် တကူးတက မွေးမြူရသည့်စိတ်ထား မဟုတ်။

အထူးသဖြင့် သားထွေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်တော့မှ အပြစ်မတင်တတ်သော၊ အပြစ်မယူတတ်သော၊ မုန်း၍မရခဲသော ကိုယ့်ကို သူလာမတောင်းပန်လျှင်တောင် ကိုယ်က အလိုလို ကြေအေးပြီးသားလေ။

အခန်း (၃၀)

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“.....”

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဟင်...စောစောစီးစီး ဘယ်သူပါလိမ့်...ကျွတ်”

မနေညက အတွေးတွေနှင့် ညဉ့်နက်သည့်တိုင်အောင် အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် စောစောစီးစီး တံခါးခေါက်သံကြားတော့ မထချင်။

နုနုနှင့် ခွယ်နီတို့ထံ လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်မလေး ခင်ယောက် တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ကျွတ်”

နောက်ဆုံး ထရမည့်တာဝန်မှာ ကိုယ့်တာဝန်ဖြစ်သွားသဖြင့် မေ့သည်။ အိပ်ရာထက်မှ မထချင်ထချင်နှင့် ထိုင်လိုက်သည်။

ခေါင်းအုံးဘေးတွင်ထားတာသော ဖုန်းစခရင်ကို တစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အို...ဗုဒ္ဓေါ...ကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ ဘုရား... ဘုရား”

တစ်ခါမှ ယခုလို နေမြင့်အောင် မအိပ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တောင် လန့်သွားသည်။ (၉)နာရီထိုးတော့မည်ဆိုတော့ တံခါး လာခေါက်သူတွင် အပြစ်မရှိတော့ပေ။

ခါတိုင်းဆို (၃)ယောက်စလုံး (၆)နာရီလောက်ဆို ထကြပြီ။ မေ့သည်ချစ်က မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားသောက် တော်ရေကပ်၊ ပုတီးစိပ်သည်။

နွယ်နီနှင့်နုနုက မနက်စာအတွက် မီးဖိုချောင်ဝင်သည်။ (၇)နာရီလောက်ဆိုရင် (၃)ယောက်လုံး မနက်စာစားပြီးပြီ။

မနက်စာစားပြီးလျှင် နွယ်နီက နေ့လယ်စာအတွက် ဈေးဝယ် ထွက်ပြီး နုနုက အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ထိုချိန်မှစ၍ မေ့သည်က ကိုယ့်အိုင်ဒီယာနှင့်ကိုယ် အင်္ကျီဒီဇိုင်းထွင်သည်။ အဘက်ဘက် နှင့်ထွင်ပြီးမှ ပုံကြမ်းညှပ်ကြည့်သည်။

တချို့က မနက် (၈)နာရီလောက်ဆိုလျှင် အထည်လာယူကြ သည်။

ယခုလည်း အထည်လာယူသောသူ ဖြစ်ရမည်။ မေ့သည် ခါးမရောက်တရောက် ဆံပင်ရှည်ကို ဘီးနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်

သပ်ပြီး ကျားကလစ်နှင့် လိပ်တင်လိုက်သည်။

“နုနုနုနွယ်နီရေ...ထတော့ကွဲ... (၉)နာရီထိုးနေပြီ”

“ရှင်”

“ဟင်... (၉)နာရီ”

(၉)နာရီဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာထမှ အိပ်မှုနံနံမွှား ဖြင့် အလူးအလဲ ထကြသည်။

မေ့သည် ရှေ့ခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ကာ တံခါး ပေါက်ကို ဂျောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

တံခါးဝတွင် ရပ်နေသောသူကို မြင်လိုက်ရချိန် တံခါးရွက်ကို ကိုင်ထားသောလက်က တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

နုသစ်လန်းဆန်းသော ရနံ့နှင့်အတူ လှပသော ဖန်းစည်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားသည်။ အကြည့်ချင်းဆုံသွားပေမယ့် ဘာစကားမှမဆိုမိ။ သံဖန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးဖို့လည်း သတိမရ။

ရပ်တန့်နေသော ခြေထောက်တို့သည် မခိုင်ချင်တော့သလိုလို။ စက္ကန့်၊ မိနစ်တို့သည် တစ်ချက်ချက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျော နောက်ဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ကြည့်နေသလားအသိနှင့် အေးစိမ့်သွားသည်။

နုနုလား...နွယ်နီလား...တစ်ယောက်ယောက် သူမ၏ ကျောပြင်ဘက်တွင် ရောက်နေသဖြင့် သတိလစ်မှုကို ပြန်လည် အမ်းယူလိုက်သည်။

သံပန်းတံခါးသော့ကိုဖွင့်စဉ် သော့တံနှင့်သော့ပေါက်က အဆီ အငေါ့မတည့်။ ချော်တောငေါ့လျက်။ ခါတိုင်း လက်တစ်ဖက်တည်း နှင့် ဖွင့်လိုရသေး သော့သည် ယခု လက်နှစ်ဖက်နှင့် သေချာ ကိုင်ဖွင့်တာတောင် အလွဲလွဲအချော်ချော်။

ခုချိန်ထိ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမဆိုမိကြ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမြင်တွေ့ဖူးသူတွေလို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လျက်။

တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ မေ့သည်း သူ့ထံမှ အကြည့်လွှဲပြီး ဝင်သာ အောင် ဘေးသို့တိမ်းပေးလိုက်သည်။ ခေါင်းကလည်း ခပ်ငုံ့ငုံ့ဖြစ်နေ သည်။

သူက ရိုးတိုးရှန်တန်မဖြစ်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ခပ်မတ်မတ် ဝင်သွား သည်။ မေ့သည်း သံပန်းတံခါးကို သော့ပြန်ပိတ်ရင်း အသံမတုန် အောင် ထိန်း၍...

“ခွယ်နီ အားလား၊ နုနု အားလား... ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီနဲ့မုန့် တစ်ခုခု ပြင်ပေးပါဦးကွယ်”

နေပါစေလို့ တားမြစ်သံမကြားရချေ။ တံခါးပေါက်ဝကို ကျောမခိုင်းခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား မေးကြည့်သည်။ မနေ့က တစ်ညလုံး နုနု သူမကို စနောက်နေတာ လား။ ဒါမှမဟုတ် နုနုကိုယ်တိုင် လူမှားပြောတာဖြစ်မှာပါလေ တွေးခဲ့သည်။

ယခုတော့ တံကယ်ပင် သူ...သူမမျက်စိရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာပြီ။ ဘာစကားတွေ ပြောမည်နည်း။ သူမတို့၏ အတိတ် တုန်းကဇာတ်လမ်းအကြောင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် အသိရနောက်ကျ

လေခြင်းဆိုပြီး ယခုလာတောင်းပန်လေသလား။

ထိုသို့ တွေးမိချိန်...သူ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရစဉ်ခဏက အပျို ဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြင့်သန်ပြီး ထူပူသွားခဲ့ သော ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ရှက်ရွံ့မိသည်။

နောက်တော့ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံမှအပ ဘာမှလုပ်၍ မရသဖြင့် ကိုယ်ကို နောက်သို့ တဖြေးဖြေးလှည့်၍ သူနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

သူသည် တိုက်ခန်းထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်လျက်... မေ့သည်း နုနု ကော်ဖီခွက်ချနေတာကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို မပွင့်တပွင့် ပြုံးပြပြီး...

“ခဏနော်”

ဟုပြောကာ အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်ခဲ့သည်။ နိုးနိုးချင်း တံခါးထဖွင့်တာမို့ မျက်နှာမသစ်၊ သွားမတိုက်ရသေးတာ မို့ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ခြင်းကို ကပျာကယာ လုပ်လိုက်သည်။

တဘတ်နှင့် မျက်နှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ နို့ရည်လေးငါးစက်ခန့်တင်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ပွတ်လိုက် သည်။

ညဘက်ဝတ်သည့် တစ်ပတ်နွမ်းအဝတ်အစားပေါ်မှာ အိမ်နေ ရင်းဝတ် ပါတိတ်တစ်ပတ်နွမ်းကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ပြီး ရှေ့ဘက် သို့ ထွက်ခဲ့တော့ သူက လည်တဆန့်ဆန့်၊ ထွက်လာသော မေ့သည်း ကိုမြင်ချိန် ပြုံးခနဲ မျက်နှာက မိခင်ပျောက်ရှာနေသည့် သားငယ် တစ်ယောက်လို။

ခုချိန်လိ သူ့ဆီက ဘာစကားသံမှ မကြားရသေး။ မေ့သည်း သူနှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ဘင်္ဂါလွှဲ လှုပ်ရှားသံကြားနေရသဖြင့် နုနုနှင့် နွယ်နီ မနက်စားအတွက် ပြင်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် မလုံမလဲတော့ ဖြစ်မိသည်။ ကိုယ့်ဆီကို အခြား သော အမျိုးသားများ အလုပ်ကိစ္စနှင့် မကြာခဏ လာရောက်တတ် ကြသည်။ မလုံမလဲ တစ်ခါမှ မဖြစ်မိ။ အင်းလေ...မရိုးသားစိတ် ရှိနေတော့ မလုံမလဲဖြစ်မိတာ မဆန်းပေ။

“သောက်ဦးလေ”
“မ...အတွက်”

ကမ်းပေးလာသော ပန်းစည်းကိုကြည့်ပြီး နောက်ဘက်ဆီသို့ မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို စောင့်ကြည့်နေ သူ မရှိသော်လည်း စိတ်တွင် ထူထူပူပူ ဖြစ်နေသည်။

သူက နားကျပ်တပ်ထားသော မေ့သည်းကို ပြုံးကြည့်ပြီး...
“သီချင်းနားထောင်နေတာလား”
“မဟုတ်ပါဘူး...နားမကြားရလို့ပါ”
“ဗျာ”

အံ့ဩသွားသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေ့သည်း၏စိတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် ပစ္စုပ္ပန်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဟုတ်သားပဲ...

လက်ရှိကာလမှာ သားထွေးသည် မေ့သည်းချစ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်သော လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာကိုရှက်ရွံ့အနေခက်ရမည်နည်း။

စောစောတုန်းက အပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ရင်ခုန်နေမှု များ၊ ရှက်ရွံ့အနေခက်မှုများသည် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားသည်။ သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးပြပြီး...

“ကြာပြီ...လေးနှစ်လောက်ရှိပြီဆိုပါတော့”
“ဗျာ...ဒါ...ဒါ...မမလတ်ရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်လား”
“.....”

“ဟာဗျာ...ဒီမိန်းမကြီး တော်တော်ကို အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးတဲ့ မိန်းမကြီးပဲ။ ကိုယ့်ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ကိုတောင် ဒီလောက်ထိဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရသလား။ တော်တော် လူစိတ်မရှိ တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ”

လက်သီးဆုပ်၍ အံ့ကြိတ်ထားသောမျက်နှာနှင့် မခံမရပ်နိုင် စွာပြောလိုက်သော သူ့လေသံကို နားထောင်ရင်း မေ့သည်း မျက်ရည်များ စိန်ထွက်လာသည်။

သူထံမှ ကိုယ့်အပေါ် ပြောင်းလဲမှုမရှိသော ကြင်နာသံက ဝေဒနာကို နှိုးဆွလိုက်သလိုလို။ မာကျောအေးခဲသလို ဟန်ဆောင် ရင်း ဖျတ်ခနဲ ပျော့ညံ့သွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်းတီး လာသည်။

ဒါကြောင့် သားထွေးနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲ၊ မတွေ့ချင်တာ ဖြစ် သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ အေးစက်အောင် ကြိုးစားခဲ့...ကြိုးစားခဲ့ သူ့အသံကြားလျှင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မှုများ ကြက်ပျောက်ငှက် ပျောက် ပျောက်သွားခြင်းကြောင့် ကိုယ်...သူနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲတာ ဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း ယခု သူ့ရဲ့ကရုဏာသံကြားတော့ ကိုယ့်
စိတ်တွေ လုံးဝ ပျော့ကျသွားသည်။

“ခုံလာတဲ့ကိစ္စက...”

“ကိစ္စရှိမှ လာရမှာလား...မရယ်”

ဪကွယ်...

မင်း ကျီစယ်နေတာလားကွယ်။

တို့တွေက ပစ္စုပ္ပန်ထဲက လူသားတွေဆိုတာ မင်း မေ့လျော့
နေသလား သားထွေးရယ်။

သူ့ဆီက အတိတ်ကနှင့်ထပ်တူ မပြောင်းလဲသော စကားလုံး
တွေကို မကြားယောင်ပြုရင်း...

“ကော်ဖီသောက်ဦးလေ”

“မ...မေမေ မတို့အပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို မနေတစ်နေ့
ကမှ သိခဲ့ရတယ်။ သိသိချင်းပဲ မောင် မကို အပူတပြင်း လိုက်ရှာ
ခဲ့တာ”

“အန်တီကြည်ရဲ့စကားတွေအတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ဘာလို့
ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ သားထွေး။ လိုက်ရှာဖို့ထိ
ကော လိုမှမလိုအပ်တာ။ တို့က မင်းတို့အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ
မုန်းတီးစိတ်၊ ဒေါသစိတ် မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီလောက်ထိ တကူးတကရှာပြီး တောင်းပန်ရတယ်ဆိုတော့ တို့က
တစ်ပြန် မင်းကို ပြန်အားနာမိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး...မ...မဟုတ်ဘူး၊ တောင်းပန်ရုံသက်သက်
လိုက်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး။ မောင် မအပေါ် ဘယ်လောက်ထိချစ်ခဲ့

တယ်ဆိုတာ မ...သိပါတယ်။ မောင်ရဲ့အချစ်ပျော့ကို အသိအမှတ်
ပြုပေးပါ။ မောင် မကို ချစ်တယ်။ အရင်တုန်းကလည်း ချစ်တယ်။
ခုလည်း ချစ်တယ်။ နောင်လည်း ချစ်ဦးမှာပဲ”

“သားထွေး”

မြန်းခိုင်းကြီး ချစ်စကားပြောချလိုက်သောကြောင့် မေ့သည်း
ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားသည်။ မီးဖိုဆောင်နှင့်
ဤအခန်းသည် ဘယ်လောက်မှ ဝေးသည်မဟုတ်။ သာမန်လေသံ
နှင့်ပြောလျှင်တောင် ကြားနေရသည့်အနေအထား။

ဒီရဲ့စကားတွေကို နုနုတို့ ကြားကိုကြားပေမည်။ သူတို့တွေ
ဘယ်လိုထင်မလဲ...ဘယ်လိုတွေးမလဲ။

“သားထွေး...မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ မင်း...

တို့ကို လာတောင်းပန်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့တောင်းပန်စကားကို လက်ခံ
ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုစကားတွေ မပြောနဲ့။ မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ကိစ္စက
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာကတည်းက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးသား။ မင်းဟာ လက်ရှိ
မှာ သရဖီရဲ့ချစ်သူ။ သရဖီနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူ။ ဒီထက်ပိုပြီး
ငါ ဘာမှမြင်ကြည့်ပေးလို့မရဘူး”

“မ...မ...ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ မောင်နဲ့မကိစ္စက
ဘယ်တုန်းက ပြီးခဲ့လို့လဲ။ နှစ်ကိုယ်တူကြည်ဖြူပြီးမှ ချစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ
မတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ ပြီးချင်တိုင်းပြီးလို့ရလား။
နောက်...ရှိသေးတယ်။ သရဖီနဲ့မောင် ရှေ့ဆက်ဖို့ဇာတ်လမ်း မရှိ
ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်... သူနဲ့မောင်ရဲ့ကိစ္စက လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒ။ ခု သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြတ်ပြီ။ မောင့်ဘဝမှာ အချစ်ဦးက ‘မ’ပါ။ အချစ် ဆုံးကလည်း ‘မ’ပါ။ ‘မ’ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း လက်မထပ် နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မချစ်နိုင်ဘူး”

ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းနှင့်ပြောနေသော သူပုံစံက ဟိုးနှစ်ပေါင်း များစွာက သူမ၏ရင်ခွင်အောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည့် သားထွေး၏ ဟန်ပန်အမူအရာတွေ အပြည့်။

တစ္ဆေတိုင်းဆန်မှု၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တွတ်တရွတ်လုပ်လိုမှုများ သူ့တွင် ခုထက်ထိရှိနေသေးပါလား။

သူဟာ ယခုလက်ရှိကာလတွင် သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်။ နိုင်ငံကျော်အဆိုတော်တစ်ယောက်။ သူလုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်နေ၍မရ။ ထိုသို့ဖြိုလုပ်မှာကိုလည်း မေ့သည်။ လုံးဝ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပေ။

သူသည် ယခင်တုန်းကလည်း ကိုယ်နှင့်ပေါင်းဖက်ရန် မထိုက်တန်သူ။ ယခုမှာလည်း ကိုယ်လို ဒုက္ခိတနှင့် ပေါင်းဖက်ရန် မထိုက်တန်သူ။

မေ့သည်ချစ် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ နောက်... တံခါးပေါက်ဝ ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

“မင်း... ထွက်သွား”

“မ...”

“မင်းကို ငါ ပြောနေတယ်။ ထွက်သွားလို့... မင်း

လာတောင်းပန်တာ မဟုတ်လား။ တောင်းပန်ပြီးရင် ပြန်တော့ ငါ့ကို ခရီးကြွလမ်းလွဲ လာမစော်ကားနဲ့။ ငါ သာယာမယ်လို့ မင်း ဆင်နေလား။ ဆောရီးပဲ သားထွေး... ငါက ဟင်ဆိုရင် လုံးဝ လှည့် မကြည့်တတ်တဲ့ မိန်းမ။ မင်းနဲ့ သရဖီရဲ့ကိစ္စက တိုင်းသိပြည်သိ ကိစ္စ... ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို လမ်းကြုံအချောင်နှိုက်လို့ရမယ် ဆင်နေလား”

မ... မစကားတွေက သိပ်ကို လွန်နေပြီနော်။ မအပေါ် တွန်တော် ဘယ်တုန်းက အထင်သေးဖူးခဲ့လို့လဲ။ ဘယ်တုန်းက ခင်နာလိုစိတ် ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။ မောင် တကယ်ပြောနေတာ။ သရဖီနဲ့ မောင်ရဲ့စေ့စပ်ပွဲ ဖျက်သိမ်းကြောင်း မကြာခင်ပါလာတော့မယ်”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ မသိချင်ဘူး။ မကြားချင် ဘူး။ မင်း ထွက်သွား... သွား”

အရူးမလေးတစ်ယောက်လို ခေါင်းတခါခါနှင့် တံခါးပေါက်ဝ ဆီသို့ လက်ညှိုးတဖိုးထိုးဖြစ်နေသော ‘မ’ ကိုကြည့်ပြီး သားထွေး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မပြင်နိုင်။

အလွယ်တကူရောက်လာခဲ့ရခြင်း မဟုတ်သလို အလွယ်တကူ ပြန်ထွက်မသွားနိုင်ပေ။ နောက်... မရဲ့အကြောင်းကို သူကလွဲ၍ ဘယ်သူသိနိုင်သလဲ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကြောင့် မမလတ်၏ နှိပ်စက် နှုတ် ခံခဲ့ရသော ‘မ’ ကို သူ ပိုလိုတောင် မစွန့်လွှတ်နိုင်။

“မ... နင်ထုတ်တိုင်း မောင် မသွားနိုင်ဘူး။ မကျေနပ်ရင် မ... ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်။ ပိုင်နက်ကျူးလွန်နေပါတယ်လို့ ဆိုလိုက်... ရတယ်”

“မင်း”

သူ့အပေါ် ဘယ်သောအခါမှ ရက်စက်ရက်ခြင်းမရှိသော ‘မ’ အကြောင်းကို သိနေသဖြင့် သားထွေး အညှာကိုင်လိုက်သည်။

“မမ”

တစ်ယောက်က မခံချင်စိတ်တွေနှင့်၊ တစ်ယောက်က မထိတထိ။ အကြည့်တွေ စူးစူးရဲရဲ အားပြိုင်နေချိန် ခေါ်သံကြောင့် မေ့သည်။ နောက်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နွယ်နီက စညှိခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်လာရင်း...

“ဆိုင်လား...မဆိုင်လားတော့ မသိဘူး။ ဒီမှာ အစ်ကို

သားထွေးနဲ့ မမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သတင်းတွေ facebook မှာ ပြန့်နေတယ်”

နွယ်နီကမ်းပေးသောဖုန်းကို ကပျာ့ကယ... နှင်းယူလိုက်သည်။

အခန်း (၃၁)

သားထွေး သူမိခင်နှင့် အပြန်အလှန် ပြောကြဆိုကြသည့် ဒီယိုပိုင်သည် လှိုင်းပေါ်တက်လာသည်။ လူတွေအားလုံး ဘယ်သူက လက်ကမြှင်းပြီး တင်လိုက်သလဲ မသိ။

သားထွေး ဂရုမစိုက်။ ဘယ်သူတင်လဲ စုံစမ်းပြီး တရားစွဲဖို့ သည်း ဆန္ဒမရှိ။ ထိုအဖြစ်အပျက်က တကယ်ပဲမို့ တကယ်မဟုတ်ဘူးလို့ တရားရုံးမှာ လိမ်ပြီးလည်း ထွက်ဆိုခိုင်းစရာမလို။

နောက်...သားထွေးနှင့်သရဖီရဲ့ ပြတ်စဲခြင်းသတင်းကလည်း ဆီရယ်နက်ဝက်ခံပေါ်တွင် ဟိုးလေးတကျော်ကျော်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မေ့သည်ချစ်ကတော့ သူတို့ သတင်းထဲတွင် မပါဝင်ခဲ့ပေ။ မဟုတ်လျှင် အဆိုတော်ကောင်လေးနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းလို့သာ မည်ထွက်လာကြည့်...မေ့သည်ချစ် ရှက်၍သေသွားနိုင်သည်။

ကားသမားမှာ သားထွေး အပူတပြင်း ရှာဖွေနေသော မေ့သည်းချစ်အကြောင်း လူတကာသိအောင် ဖောက်သည်မချခဲ့တာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိနေသည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်လှမှာ သူတို့ကိစ္စ social network ပေါ်တွင် ဟိုးလေတကျော်ကျော်ဖြစ်ပြီး သိပ်မကြာခင် သားထွေးအား အဖွေ ပြတ်စွန့်လွှတ်ခြင်း ကြေညာသည်။ ထိုကြေညာချက်၏ဘေးတွင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ဖျက်သိမ်းခြင်းသတင်းအား သရဖီနှင့် သူမိဘများက ကြေညာသည်။

နာမည်ကျကျ ဂရုမစိုက်သော သားထွေးမှာ ထိုကိစ္စတွေ ကြောင့် ပို၍နာမည်ကြီး၊ ပို၍လူသိများလာခဲ့သည်။ ဤတွင် သားထွေးက သူ ဤသို့ အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ရသော သတ္တိရှိခဲ့ ခြင်းသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား နက်နွဲ့ ချစ်ခဲ့ခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု Live လွှင့်သောအခါ ပရိသတ်အားလုံး bravo လုပ်ကြသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ချစ်သူစုံတွဲများကြားတွင် သားထွေးသည် အချစ်သူရဲကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အမျိုးသမီးများသည် သားထွေး၏စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျနေကြ သည်။ အမျိုးသားများသည် သားထွေးချစ်သောသူမှာ မည်သူ ဖြစ်သလဲ... အရမ်းကို သိချင်နေကြသည်။

“ဒီလောက်ထိ စွန့်လွှတ်ပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကံကောင်းဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်သူလဲ သိချင်ပါတယ်”

“သူဟာ သားထွေးလို အနုပညာနယ်ပယ်ကပဲလား”

လူမှုကွန်ယက်ပေါ်တွင် တက်လာသည့် မေးခွန်းများက အမြောက်အမြား။ သားထွေး ကြိုက်နေသောသူ ဘယ်သူလဲ အရမ်း သိချင်ကြသည်။

“သူမက ရုပ်လည်း မချောပါဘူး။ အနုပညာနယ်ပယ်က လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ သူဟာ တန်ဖိုးမမြတ် နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ မကြာခင်မှာ ပရိသတ် သိချင် နေတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် ပရိသတ်ရှေ့မှောက် ပြသချင်ပါတယ်။ ခုတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်။ သူ စိတ်ဆိုးပြေပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြေလည်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးကြပါလား ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား”

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင် ပြည်သူချစ်သူ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်မို့ အားပေးကြသူတွေ တစ်ခဲနက် ဆုတောင်းပေးကြသူတွေ အများကြီး။ ဒီလောက်ထိ အောင်မြင်နေ သော ကောင်လေးကို စိတ်ဆိုးရဲသော မိန်းကလေးသည် ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ သိချင်သူများမှာ သားထွေး၏ အမျိုးသမီး Fan တွေ အများဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

မေ့သည်းချစ်သည် သားထွေးကို လုံးဝ အတွေ့မခံပေ။ တိုက်ခန်းသို့လာလျှင်လည်း အတွေ့မခံ။ နွယ်နီတို့ဆီက ဖုန်းနံပါတ် တောင်းပြီးဆက်သည်။

ပထမတစ်ခေါက် ဖုန်းဆက်တော့ ကိုင်သည်။ သူမုန်းသိတော့ လုံးဝ မကိုင်။ နောက်တော့ ဘယ်ဖုန်းနှင့်ဆက်ဆက် မကိုင်တော့ပေ။

မရဲ့ရုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် 'မ'၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မမြင်သာအောင် ခြေအေးဝမ်းရောင်၊ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းသလားပြချိန် ရုပ်ဖျက်ရတာက အလုပ်တစ်လုပ်။

"မမ...ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက (....)ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းသွားဝယ်တယ် အစ်ကို။ အဲဒီကအပြန် ဘယ်မှဝင်မှာမဟုတ်ဘူး"

"သွားတာကြာပြီလား"
"ဟင့်အင်း...ခုပဲထွက်သွားလို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာ"
"အိုကေ...ကျေးဇူးပဲ"

သားထွေး မြူးထူးစွာ လေချွန်လိုက်သည်။ ဘယ်ပြေးမလဲ မိရွှေသည်း...ငဲ့ငဲ့...လွတ်အောင်ပြေးပါဦးလား။

အမေက အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်လိုက်ပေမယ့် သားထွေးက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ပေ။ သူ့အတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကားတစ်စီးဆိုတာ မပြောပလောက်သော အနေအထားပင်။ သူ သီချင်းရေးရန်၊ အနားယူရန် ကြံရွယ်ပြီး FMI အိမ်ရာတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ထားသည်။ မေမေ့ဆီက အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်တော့ ထိုအိမ်ရာမှာ တက်နေလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ရောက်တော့ နွယ်နီပြောသည့်ဆိုင်ကို ရှာသည်။ အင်္ကျီတွင် အလှဆင်သော ကျောက်များနှင့်ဖန်စီပစ္စည်းရောင်းသောဆိုင်တွဲ။

ဟော... ဆိုင်ကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် သားထွေး ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီနှင့် တစ်ဆက်တည်းပါသော ဦးထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်ဆောင်းလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ ဖုံးနှိပ်ရင်း

ဖန်စီဆိုင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အထည်ဆိုင်နားတွင် ယောင်လည်လည် လုပ်နေသည်။

"အစ်ကို...ကြည့်ကြည့်မလား...ဝင်ကြည့်လို့ရတယ်နော်"

အင်္ကျီဝတ်ပေးထားသော အရပ်ရှည်ကြီးနားတွင် ယောင်လည်လည်လုပ်နေသောသူ့ကို အရောင်းဝန်ထမ်းမလေး စကားလာပြောသည်။ ခေါင်းပေါ်ဦးထုပ်စွပ်၍ ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီအနက်ရောင်ကို ဝတ်ထားပြီး မြင်းချေးရောင်ဘောင်းဘီပွပွကြီး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ပုံစံက အဆိုတော်သားထွေးလို့ ထင်စရာမရှိ။ မျက်မှန်အနက်ရောင်ကလည်း တပ်ထားသည်မဟုတ်လား။

ဖန်စီဆိုင်ကထွက်လာသောအရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သေချာသွားသည်။ နေဝိပြာပေါ်မှာ ရောင်စုံအပွင့်လေးတွေပါသည့် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် 'မ'က ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ပုံမှန်လျှောက်လာသည်။သူ့ဘေးကကျော်သွားသည့်အချိန်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်မလေးကို ဟဲခနဲ ရယ်ပြပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် 'မ'နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။

အရောင်းစာရေးမလေးက ဝယ်လည်းမဝယ်ဘဲ အကြာကြီးဟိုကိုင်ကြည့် ဒီကိုင်ကြည့် ကြည့်ပြီး ဘာမှမဝယ်သည့် သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးသည်။

ဘေးဘီကိုမကြည့်ဘဲ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် လျှောက်သွားသော 'မ'ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လောက်ပဲရုပ်ဖျက်ဖျက် 'မ'သည် သူ့ကို မှတ်မိသည်။ ရိပ်ခနဲ မြင်လျှင်တောင် မှတ်မိသည်။

“မ...
“ဟင်...မင်း”

တက္ကစီငှားဖို့ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရပ်နေသော ‘မ’ဘေးတွင် ရပ်ပြီး အသံပေးလိုက်သည်။

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် လှည့်ကြည့်လာသည့် ‘မ’မျက်လုံးများသည် သူ့ကိုမြင်တော့ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

ပံတ်ဝန်းကျင်ဟိုဟိုဒီဒီကို မျက်စိတွေကြည့်ပုံက တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့မြင်သွားမှာကြောက်သည့်ဟန်မျိုး။ လိုင်းပေါ်မှာ သူ့ချစ်သူ ဘယ်သူလဲသိချင်နေသည့် လူများက ဒုနှင့်ဒေး မဟုတ်လား။

“မင်း...မင်း...ငါ့နောက်ကို ဘာလို့ လျှောက်လိုက်နေတာလဲ။ တော်တော်အားနေတယ်လား”

“အားနေတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ...ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မေသည်းချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ အားတယ်။ သိရက်နဲ့ မေးပြန်ပြီ”

“လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မင်းဘာသာ အားအားမအားအား ငါ့နောက်တော့ တကောက်ကောက် လိုက်မနေနဲ့။ ငါ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

“အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်းနေချင်ရင် ဘာလို့ ရည်းစားထားသေးလဲ”

“ဘာ”

ဒေါသတကြီးကြည့်လာသော မျက်နှာလေးကို သားထွေးအကြောက်အလန့်မရှိ မျက်လုံးတစ်ဖက် ခိုတိပြလိုက်တော့ မေ့သည်း

ချစ်ရင်ထိ တဖျပ်ဖျပ် တုန်ခါသွားသည်။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ မျက်မှန်နက်ကို မြင်တော့...

“လူတွေ သတိထားမိကုန်လိမ့်မယ်...မျက်မှန်တပ်ထားပါလား” ဟု စိုးရိမ်တကြီးပြောရင်း ဒီနေရာမှ ခပ်မြန်မြန်ထွက်မှဖြစ်မည်။ ကြာကြာရပ်နေလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က သူနှင့်သားထွေးကို သတိထားမိပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်တက္ကစီကို ငှားလို့ရမလဲ လည်ပင်းရှည်ရှာလိုက်သည်။

“ဘာရှာတာလဲ”

“တက္ကစီလေ”

“ဘာလဲ...ရှောင်ပြေးချင်လို့လား”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့...ကားမြန်မြန်ရအောင် ရှာထားပေး။ ဒီပုံစံနဲ့ လူတွေ သတိထားမိရင် တို့တော့ ရှက်လို့သေလိမ့်မယ်။ လုပ်...ကူတားပေးဦး”

“ဪ...ရှက်နေသေးတယ်။ နောက်လည်း ဒီမျက်နှာတွေ မြင်ရမှာပဲကို...မြန်မြန်မြင်ရတာနဲ့ ကြာမှမြင်ရတာ တစ်ခုပဲကွာတယ်”

“လျှာမရှည်နဲ့...နောင်ခါလာ နောင်ခါလာဈေးပဲ။ ကားတားစမ်းပါ”

“ဟာ...မ”

သားထွေး၏ ဝမ်းသာအားရအော်သံက အကျယ်ကြီး။ မရဲ့ စကားထဲတွင် သူလိုချင်သောအဖြေ ရသွားပြီမို့ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်

သောအသံနှင့်...

“ဟေ့လိုက်တာဗျာ”

“ဟိုမှာ ကားလာပြီ၊ ရပ်...ရပ်ပါဦး...ကဲ...တက်...တက်”

မေ့သည်းရဲ့စိတ်ထဲမှာ သားထွေးကို လူတွေ သတိထားမိမှာ နိုးရိမ်သည့်စိတ်ပဲ ကြီးစိုးနေသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာသော တက္ကစီ၏နောက်ဘက် တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဆွဲဖွင့်ပြီး သားထွေးကို ကားပေါ်တွန်းတင်ပြီး တစ်ဖက်ကနေ ကျွေ့ပြီး တံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်သည်။

တက္ကစီလေးက ငြိမ့်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“မရယ်...ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ နိုးရိမ်နေရသလဲ။ စဉ်းစား လို့ကို မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ နိုးနိုးဝှက်ဝှက် တွေနေရမှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ် ကို မရှိဘူး”

“မသိဘူးကွာ...စကားမများနဲ့၊ ဟွန့်...ကားပေါ်ကနေ တွန်းချပစ်ခဲ့လိုက်မယ်...ဘာမှတ်နေလဲ”

“တွန်းချရက်တာကျလို့...ပြီးရင် မျက်ရည်ကျိတ်ကျနေမှာ မသိဘူးများ မှတ်နေလား”

“ဟာကွာ...သွား...သွား”

မေ့သည်း ရှက်ရမ်းရမ်းကာ သားထွေးကို လက်သီးဆုပ်များ ဖြင့် လှည့်ထုသည်။ သားထွေးသည် မေ့သည်း၏လက်သီးဆုပ်တွေ ကို လက်နှင့်ဖမ်းယူပြီး ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

ရာသီဥတုက (ယုံဘက်တွင် ရွာရန်ရွာနှုန်း ရာခိုင်နှုန်းဖြည့် မဟုတ်လား။

“ဟိုး...ဟိုမှာ”

“အစ်ကို...ဘ... မိမောင်းရမလဲခင်ဗျာ”

“ဟင်”

“ဟာ...အစ်ကို”

ရှေ့ဘက်ကနေ နောက်ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လာသော ကားသမား၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။ မေ့သည်းချစ်မှာ အံ့ဩ သွားပြီး သားထွေး၏မျက်နှာမှာ အံ့ဩသည့်အပြင် ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်အပြည့်။ ကားသမား၏မျက်နှာမှာ ပြုံးစိပြုံးစိ။

“ဟာ...တိုက်ခိုင်လိုက်တာ အစ်ကိုရာ...အစ်ကိုကို ကျေးဇူး ဆပ်ချင်နေတာ။ ကျွန်တော့်ကိစ္စပြီးရင် အစ်ကိုကို အင်းစိန်မှာ လာရှာ ဖို့ ကျွန်တော် တွေးထားတာဗျ”

သားထွေး၏အသံမှာ ဝမ်းသာအားရ။ ကားသမားက ခေါင်းကို ရှေ့ဘက် သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး ဘက်ခံကြည့်မှန်မှ...

“ကျွန်တော် အစ်ကိုတို့ကားပေါ်တက်လာကတည်းက တွေ့ပြီးသား။ အစ်ကိုတို့ပြဿနာ ဖြေရှင်းတာမပြီးသေးလို့ စောင့် နေတာ။ ခု...ပြဿနာလည်း ပြီးသွားပြီထင်တယ်”

“အို”

မေ့သည်းချစ်၏မျက်နှာသည် ဆေးနီရည်တွေနှင့် ပက်ဖျန်း လိုက်သလို ရဲရဲနီသွားသည်။ သားထွေး၏မျက်နှာမှာ သွားတောင် မစေ့နိုင်ဘဲ ချစ်သူ ‘မ’ကို ချစ်မြတ်နိုးသောအကြည့်နှင့် စူးစူးစိုက်

နိကံ ကြည့်ယိုက်ပြီး...

“ဒီပြဿနာကတော့ ပြီးသွားပြီ...ဆရာရေ။ နောက်ပြဿနာတစ်ခုက ကျနု်းသေးတယ်။ အဲဒီပြဿနာက တော်တော်ကြီးတဲ့ ပြဿနာပဲ”

“ဟေ...ဘယ်လိုပြဿနာတုံး။ ကျွန်တော် ကူညီလို့ရ...”

“နီး...နီး...ဆရာ ကူညီလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားရမှာ။ ပြဿနာက လက်ထပ်ခွဲ အမြန်ရရေးပျို့”

“အို...မောင်ကလဲ”

“ဟား...ဟား”

“အား...မကလဲ...နာလိုက်တာ”

သားထွေးရဲ့လက်မောင်းကို မေ့သည်ချစ် ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်က ကြည့်နူးစွာ ရယ်သံများသည် လမ်းပေါ်သို့ လျှံတက်သွားသည်။

မဂ္ဂဓိမ်းရဲသော မေ့သည်ချစ်သည် ဘဲမ ဆိတ်ဆွဲထားသော သားထွေး၏လက်မောင်းတွင် ခေါင်းတင်မိုလိုက်တော့သည်။ မုန်တိုင်းပြီးသော ဘဝအစတွင် ညှင်းလေပြည်နုနုသည် သူတို့၏ စိတ်နှလုံးတွင်းသို့ အေးမြစွာ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်ခဲ့လေပြီ...။

ချစ်ခင်လေးစားလျက်
လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

၁၆-၈-၂၀၁၇

